

Пожелаи ми
сльнчо зледи

Софі Кінсела

СОФИ КИНСЕЛА ПОЖЕЛАЙ МИ СЛЪНЧОГЛЕДИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Когато 28-годишната Лекси Смарт се събужда в една лондонска болница, тя се натъква на огромна изненада...

Зъбите ѝ са перфектни, с изкуствен тен е, чантата ѝ е дизайнерска. И защо е в тази скъпа болница?

Оцеляла след катастрофа (карайки не друго, а мерцедес!), Лекси е изгубила част от своята памет. Или по-точно — не помни последните три години от живота си.

Сега е на път да разбере колко много неща са се променили през това време. По някакъв начин се е превърнала от 25-годишно работещо момиче в корпоративен лъв, с нов луксозен апартамент, безвъглехидратно меню и куп известни приятели. И се озовава пред съпруг с външност на гръцки бог, освен това и милионер.

Още колко загадки крие новият ѝ свят?

Той се оказва изпълнен с тайни и интриги. Но как, за бога, е стигнала дотук? Ще си спомни ли някога? И какво ще се случи, ако си спомни всичко?

ПРОЛОГ

И това ако не е най-гнусното, най-гадното и противно нещо в целия ми скапан живот!

По скалата от едно до десет се нарежда някъде на... минус шест. Да не вземете да си помислите, че съм придирчива?

Дъждът се стича от яката ми в гърба, докато пристъпвам на покритите си с мехури крака. Вдигнала съм дънковото яке над главата си вместо чадър, но за съжаление то е водопромокаемо. Единственото ми желание е да си хвана такси, да се прибера вкъщи, да изхлузя скапаните ботуши и да се накисна в горещата вана. Само че вися тук вече десет минути и няма никакви таксита.

Пръстите на краката ми направо агонизират. Никога повече няма да помисля да си купя обувки от разни евтини магазини. Купих ги миналата седмица, докато имаше намаление (черни, лачени, без ток, защото нося единствено и само обувки без ток). Бяха половин размер по-малки, но момичето ме увери, че щели да се разтегнат и с тях краката ми да изглеждат безкрайно дълги. Аз взех, че ѝ повярвах. Истината е, че съм най-голямата загубенячка на този свят.

Застанали сме на ъгъла на някаква улица в Югозападен Лондон — не съм стъпвала тук никога преди. От клуба под краката ни дъни музика. Сестрата на Каролин е снабдителка и ни беше уредила куверти с намаление, затова се дотътрихме чак дотук. Само че сега трябва да се приберем, а аз съм единствената, която се оглежда за такси.

Фи е окупирала единствения вход наблизо и е навряла език дълбоко в гърлото на някакъв тип, с когото си лафеше одеве в бара. Готин е, въпреки че си е отгледал страни тънки мустачки. Да не говорим, че е по-нисък от Фи, но истината е, че повечето мъже са по-ниски от нея — тя е почти метър и осемдесет. Има дълга коса, голяма уста, от която редовно се разнася гръмък смях. Когато ѝ е смешно, целият офис замърква.

Няколко крачки встрани са застанали Каролин и Дебс, притреперват кротко, завити с вестник, и припяват „Валят мъже“^[1] все

едно че са на караоке.

— Лекси! — провиква се Дебс и протяга ръка, за да се присъединя към тях. — Валят мъже! — Дългата ѝ руса коса се е сплескала от дъждъ, въпреки това тя сияе. Дебс има две хобита — караоке и правенето на бижута. Дори в момента съм с обещите, които ми подари за рождения ден — малки сребърни буквички „Л“ с висящи речни перли.

— Никакви мъже не валят — тръсвам се аз. — Просто си вали дъжд!

Обикновено си падам по караокето, само че тази вечер не ми се пее. Всичко ми е криво и единственото ми желание е да се завра някъде тихо и кротко. Не можа ли онзи скапаняк Дейв да се появи, както обеща? И то след всички есемеси „Обичам Лекси“ и след като се закле, че в десет ще бъде при мен. Цяла вечер го чаках и все гледах към вратата, въпреки че другите момичета сто пъти ми казаха, че няма да дойде. Затова сега се чувствам като пълна задръстенячка.

Скапаняка Дейв работи в телевизионната реклама и ми е гадже от миналото лято, когато се запознахме на барбекю у приятеля на Каролин. Не го наричам Скапаняка Дейв, за да го обидя — това е прякорът му. Никой не помни как са му го лепнали, а той не желае да си признае и все се опитва да накара хората да му казват другояче. Преди известно време започна да си казва Буч, защото е решил, че прилича на Брус Уилис в „Криминале“. Да, прическата е същата, но друга прилика не съм забелязала.

Както и да е, новият прякор не се получи. Колегите му продължават да го наричат Скапаняка Дейв, а мен — Зъбатка. Останах си Зъбатка още от единайсет годишна. А понякога съм Рошла. Истината е, че косата ми е доста къдрава. А пък зъбите ми са малко криви. Според мен това придава характерно излъчване на лицето ми. (Това си е чиста лъжа. Фи разправя, че придавали на лицето ми характерно излъчване. Аз имам намерение да си оправя зъбите веднага щом се видя с малко пари и се навия да си сложа шини, което най-вероятно няма да стане никога.)

Появява се такси и ръката ми щръква, но пред нас има други хора и те го грабват изпод носа ми. Браво. Натъпкам ръце в джобовете и нещастно оглеждам улицата с надеждата да зърна друга жълта светлина.

Не само Дейв ми върза тенекия. Ами премиите? Днес бе краят на финансовата година. Всички получиха разпечатки, на които пишеше колко получават, и се разскачаха доволно, защото се оказа, че продажбите на компанията за 2003–2004 година са значително по-добри от очакванията. Сякаш Коледа бе настъпила десет месеца по-рано. Всички измислиха как да похарчат парите си. Каролин започна да планира пътуване до Ню Йорк с приятеля си Мат. Дебс реши да си направи кичури в „Ники Кларк“ — открай време мечтае да отиде там. Фи се обади в „Харви Никълс“ и си запази страхотна чанта, наречена „Падингтън“, или нещо подобно.

Останах аз. С едно голямо нищо. Не съм работила достатъчно упорито, и то не защото не съм се срещала с клиентите, а защото, за да получиш премия, трябва да си работил във фирмата цяла година, а на мен не ми достига една нищо и никаква седмица. Една мизерна седмичка. Черна несправедливост. Стисловци. Отсега ви казвам, че ако ме попитат какво мисля по въпроса...

Както и да е. Все едно Саймън Джонсън да тръгне да разпитва младшите представители по продажбите за мнението им. Има и друго. Дължността ми е най-противната, която човек може да си представи. Срамна работа. Дори не се побира на визитката. Отдавна съм забелязала, че колкото по-дълго се изписва, толкова по-кофти е работата. Въобразяват си, че ще ги замажат очите с приказки и няма да забележиш, че са те заврели в някакъв ъгъл с тъпите счетоводни документи, които никой друг не иска да обработва.

Някаква кола разплисква локва край тротоара и аз отскачам назад, но пръските достигат лицето ми. Откъм входа се носят звуци, които издават, че Фи се е разгорещила и шушука нещо в ухото на готиния. Долавям познати думи и въпреки че съм в кофти настроение, стисвам устни, за да не избухна в смях. Преди месец си бяхме направили женски купон и си признахме разни мръснишки тайни. Фи каза, че използва един и същи лаф всеки път и магията ставала. „Имам чувството, че бельото ми се разтапя.“

Направо не е за вярване. Как е възможно мъжете да си падат по такива простотийки?

Като гледам как се справя Фи, очевидно се връзват.

Дебс призна, че единствената дума, която използва по време наекс, е „Страхотно“. Или казва „Ти си страхoten!“, или „Чувствам се

страхотно!“. Естествено, ако сте готина като Дебс, не ви трябва богат репертоар.

Каролин е с Мат поне от един милион години и заяви, че не говори в леглото, освен да изохка или да иска по-бързо. А веднъж, тъкмо преди той да свърши, възкликала: „По дяволите, оставих машата включена!“. Не знам дали говореше сериозно, защото има доста шантаво чувство за хумор. Същата като Мат е. Двамата са невероятно умни — почти гениални, но не се перчат. Когато излизаме всички заедно, двамата се обиждат толкова много, че никой не успява да разбере дали говорят сериозно. Сигурно и те не са наясно.

Когато дойде моят ред, аз казах истината, че правя комплименти на мъжа. Например на Скапаняка Дейв винаги казвам: „Имаш страховни рамене“ или „Очите ти са великолепни“. Не признах обаче, че винаги се надявам мъжът да отвърне на комплиментите и да каже, че съм хубава. Не признах също така, че досега подобно чудо не ми се е случвало.

Както и да е. Това не е важно.

— Здрави, Лекси! — Вдигам поглед и забелязвам, че Фи се е отлепила от готиния. Придърпва дънковото ми яке над главата си и вади червило.

— Здрави — отвръщам аз и мигам, за да паднат дъждовните капки от миглите ми. — Къде отиде любовникът?

— Да каже на момичето, с което е дошъл, че си тръгва.

— Фи!

— Какво? — Фи ме поглежда без капка разкаяние. — Те не са двойка. Няма такова нещо. — Тя си слага огненочервено червило. При това много. — Ще си купя една торба нови гримове — заявява и поглежда гилзата. — „Кристиан Диор“, цялата серия. Сега вече мога да си го позволя.

— Разбира се! — кимам и се опитвам да си приdam вид на безкрайно ентузиазирана.

След малко Фи разбира какво става.

— По дяволите! Извинявай, Лекси. — Тя ме прегръща през раменете и ме притиска до себе си. — Трябваше и ти да вземеш премия. Така не е честно.

— Няма нищо. — Опитвам се да се усмихна. — Следващата година.

— Добре ли си? — Фи присвива очи и ме поглежда внимателно.
— Искаш ли да отида да взема по нещо за пиене?

— Не, искам да си лягам. Утре трябва да стана рано.
На Фи ѝ просветва и тя прехапва устни.

— Господи! Съвсем бях забравила, покрай премиите и всичко останало... Лекси, много съжалявам. Напоследък не ти върви.

— Всичко е наред — отвръщам бързо. — Просто... Опитвам се да не мисля.

Никой не обича да му мрънкат. Затова се насиливам да се усмихна ведро, за да покажа, че не се тормозя, задето съм зъбатка, задето са ми вързали тенекия, задето не съм взела премия и задето баща ми току-що е починал.

Фи мълчи няколко секунди, след това зелените ѝ очи заблестяват на светлината на преминаващите фарове.

— Нещата ще се обърнат — обещава тя.
— Мислиш ли?

— Аха — кима енергично. — Просто трябва да вярваш, че ще стане. Хайде! — Тя отново ме притиска до себе си. Какво си ти, жена или морж? — Фи използва този израз още от времето, когато бяхме петнайсетгодишни и всеки път ме кара да се засмее. — И още нещо — добавя тя. — Според мен татко ти би искал да отидеш на погребението му с як махмурлук.

Виждала е баща ми два пъти. Може и да е права.

— Кажи, Лекси... — Гласът ѝ неочеквано омеква и аз се стягам. И без това съм на границата, ако вземе да каже нещо мило, ще ревна. Не го познавах добре, но все пак ми беше баща. — Случайно да ти се намира презерватив? — Гласът ѝ се промъква сред мислите ми.

Точно така. Изобщо не трябваше да се притеснявам, че ще прояви съчувствие.

— За всеки случай — добавя Фи с крива усмивка. — Сигурно ще си приказваме за световната политика и разни други неща, но човек никога не знае.

— Да, сигурно.

Бръквам в зеления несесер, който ми е подарък за рождения ден, вадя „Дюрекс“ и ѝ го подавам дисcretно.

— Благодаря ти, сладурче. — Тя ме целува по бузата. — Що не дойдеш до нас утре вечер? След като всичко приключи. Ще направя

спагети карбонара.

— Добре — усмихвам се нещастно аз. — Супер. Ще ти звънна.

— Вече нямам търпение да стане утре вечер. Чиния спагети и чаша вино, докато ѝ разказвам за погребението. Фи е в състояние да превърне дори най-сериозните неща в смешка и знам, че утре ще се пукнем от хилене... — Ето едно такси! Таксии! — Хуквам към улицата тъкмо когато таксито спира и махам трескаво на Дебс и Каролин, които са на вълна „Танцуващата кралица“^[2]. Очилата на Каролин са покрити с дъждовни капчици и сигурно затова е поне пет такта преди Дебс.

— Здрави! — Навеждам се към таксиметраджията и косата ми се лепва за лицето. — Бихте ли ни закарали до Балам, а след това...

— Съжалявам, миличка, без караокето — прекъсва ме шофьорът и поглежда страховито Дебс и Каролин.

Зяпвам го напълно шашната.

— Как така без караокето?

— Тия мадамки и скапаното им пеене хич не ги искам.

Той сигурно се майтапи. Не може да забрани на хората да пеят.

— Ама...

— В моето такси ще се съобразявате с моите правила. Никакви пияници, никакви наркотици и никакво караоке. — Преди да успея да отговоря, той включва на скорост и отпращва.

— Не можете да забранявате на хората да пеят! — крешя вбесена аз. — Това е... дискриминация! Противозаконно е! И... и...

Мърквам безпомощно и се оглеждам. Фи отново се е лепнала за готиния. Дебс и Каролин очевидно са решили да демонстрират най-лошото възможно изпълнение на „Танцуващата кралица“, което някога съм чувала, така че просто не мога да виня таксиметраджията. Колите фучат покрай нас, от локвите хвърчат пръски, дъждът се процежда през мокрото ми дънково яке и капе по косата, а в главата ми кръжат мисли като чорапи в сушилнята.

Никога няма да успеем да хванем такси. Ще висим под дъжда цяла нощ. Банановите коктейли бяха отврат, трябваше да спра след четвъртия. Утре е погребението на татко. Никога досега не съм ходила на погребение. Ами ако се разридая и всички ме зяпнат? Скапаняка Дейв сигурна се гушка с някое момиче и ѝ повтаря колко е красива,

докато тя стене: „Буч! Буч!“. Краката ми са покрити с мехури, замръзвам...

— Такси! — писвам в мига, в който зървам жълтата светлина. Дава ляв мигач. — Не завивай! — махам отчаяно. — Насам! Насам!

Трябва да хвана това такси. Задължително трябва да го хвана. Стискам дънковото яке над главата си и хуквам по тротоара, подхлъзвам се на всяка крачка и крещя:

— Такси! Такси!

Когато стигам до ъгъла, забелязвам, че се е скуччила огромна група хора. Заобикалям ги и прескачам стъпалата на някаква обществена сграда. Там има платформа със стъпала надясно и наляво. Ще махна на таксито оттам, след това ще скоча долу.

— Такси! Таксиии!

Ето! Спира. Слава богу! Най-сетне. Ще се прибера, ще се накисна във ваната и ще забравя днешния противен ден.

— Насам! — провиквам се аз. — Идвам, чакай малко...

За мой огромен ужас забелязвам някакъв костюмирани тип да се насочва към моето такси.

— За нас е! — крещя и хуквам по стълбите. — За нас е! Аз го извиках! Да не си посмял... Ау! Ааа!

Когато се подхлъзвам на стъпалата, не осъзнавам какво точно става. Щом обаче започвам да падам, мозъкът ми настръхва от ужас. Подхлъзнала съм се, за което са виновни тъпите ботуши. Политам напред и се просвам на стълбите като тригодишно хлапе. Опитвам да се надигна, окулвам си ръката на каменната балюстрада, изпускам си несесера с грима, докато опитвам да се хвана за нещо, въпреки това продължавам да падам.

По дяволите!

Земята се надига към мен и аз не мога да направя абсолютно нищо и знам, че всеки момент болката ще нахлуе...

[1] It's Raining Men (ориг.) — заглавие на песен, изпълнявана от The Water Girls. — Б.ред. ↑

[2] „Танцуващата кралица“ — най-големият хит сингъл на шведската група АББА, записан през 1975 година. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

От колко време съм будна? Станало ли е вече утро?

Чувствам се като пребита. Какво стана снощи? Господи, главата ме боли. Добре де, повече никога няма да пия, абсолютно никога!

Така ми се гади, че дори не мога да мисля, камо ли...

Ох! Откога съм будна?

Главата ме цепи и ми е мътно пред погледа. А пък устата ми е пресъхнала. Това е най-противният махмурлук, който някога съм изпитвала. Няма да пия никога повече, абсолютно никога.

Глас ли чух?

Не, трябва да поспя...

Откога съм будна? От пет минути? Дали не е от половин час. Малко ми е трудно да преценя. Кой ден е?

За момент оставам да лежа неподвижно. Главата ми пулсира от болка, все едно че някой е сложил вътре бетонобъркачка. Гърлото ми е пресъхнало и всичко ме боли. Кожата ми е като шкурка.

Къде бях снощи? Какво е станало с мозъка ми? Обвит е в някаква мъгла.

Добре. Никога повече няма да пия. Сигурно съм получила алкохолно натравяне или нещо подобно. Опитвам се да си спомня как мина снощи... но в ума ми се мотаят само разни тъпотии. Изникват спомени от миналото, профучават без всякакъв ред, все едно че съм пуснala мозъка си на бърз микс.

Слънчогледи се люшкат под синьото небе...

Ейми е новородено бебе и прилича на розова наденичка в одеяло...

Чиния солени пържени картофки е поставена на дървена маса в някаква кръчма; слънцето топли врата ми; татко седи срещу мен,

нахлупил широкопола сламена шапка, изпуска цигарени кръгчета с пурата и ме подканя: „Хапвай, сладурче!“.

Надбягването в чували в училище. Господи, пак ли този спомен! Опитвам се да го прогоня, но съм закъсняла и той нахлува неканен... На седем съм и участвам в спортния ден и печеля с огромна преднина, но се чувствам неловко, че съм сама, затова спирам да изчакам приятелките си. Те ме настигат и в мелето се препъвам и завършвам последна. Все още помня унижението, чувам смеховете, усещам вкуса на прах, полепнал по гърлото, вкуса на банани...

Чакай малко. Незнайно как успявам да накарам ума си да се задържи в настоящето.

Банани.

През мъглата проблясва друг спомен. Отчаяно се опитвам да го задържа, посягам към него...

Точно така. Сетих се. Бананови коктейли.

Пиехме коктейли в някакъв клуб. Друго не помня. Тъпи бананови коктейли. Какво, по дяволите, им слагат?

Дори не мога да си отворя очите. Усещам колко са гости, докато отпивам и си припомням случая, когато се опитах да си залепя изкуствените мигли с някакво лепило куче марка, купено от пазара, а на следващата сутрин едното ми око се оказа слепено от нещо като умрял паяк отгоре. Невероятно привлекателна картичка, няма що, Лекси.

Внимателно повдигам ръка към гърдите и чувам шумоленето на чаршафи. Вкъщи издават различен звук. Освен това усещам странен мирис на лимони и съм облечена в нещо меко и памучно, в някаква тениска, която не ми е позната. Къде съм? Какво, по дяволите...

Я чакайте, не съм кривнала от правия път, нали?

Леле! Да не би да съм изневерила на Скапаняка Дейв? Да не би да съм намъкнала огромната тениска на някой готин пич, след като сме правили страстенекс цялата нощ? Сигурно затова се чувствам като разбита...

Не, никога през живота си не съм изневерявал. Сигурно снощи съм останала при някое от момичетата. Дали не е време да ставам, да взема душ...

С огромно усилие отварям очи и се надигам няколко сантиметра. По дяволите! Ама какво, по дяволите...

Лежа в полуътъмна стая, в легло с метална рамка. От дясната ми страна се вижда табло с копчета. На нощното шкафче от дясната страна има букет цветя. Ахвам, когато забелязвам, че на лявата ми ръка е сложена система, през която капе някаква течност.

Това просто не може да бъде. Аз съм в болница. Какво става? Какво се е случило?

Опитвам се да си спомня, но мозъкът ми прилича на огромен глупав празен балон. Трябва ми силна чаша кафе. Опитвам се да зърна нещо в стаята, което да ми подскаже какво става, но очите ми отказват да ме слушат. Не искат информация, искат капки за очи, които да премахнат сухотата, и поне три аспирина. Немощно се отпускам на възглавниците, затварям очи и изчаквам няколко минути. Хайде! Трябва да си спомня какво се случи. Не е възможно да съм била чак толкова пияна... или може би не е чак толкова невъзможно.

Хващам се за единствения спомен, сякаш е остров на сред безбрежния океан. Бананови коктейли... бананови коктейли... мисли... мисли де...

„Дестинис Чайлд“. Точно така! Още някакъв спомен се връща. Настъпва бавно, с миниатюрни крачици. Гадните столчета на бара с опърпаните седалки.

Излизах с момичетата след работа. Ходихме в някакъв скапан клуб с розов неонов таван... къде беше? Спомням си, че се наливах с коктейли, защото бях нещастна.

Защо съм била толкова вкисната? Какво ли се е случило?

Премиите. Разбира се. Усещам познатото разочарование. А пък Скапаняка Дейв така и не благоволи да дойде. Каква тъпота! Но това съвсем не обяснява защо съм в болница. Мръщя се отново и се опитвам да се съсредоточа. Спомням си, че танцувах като луда на песен на Кайли Миноуг, а после и четирите, хванати за ръце, пяхме „Ние сме семейство“^[1] на караоке. Смътно си спомням как хукнах да спра такси.

И това е всичко... абсолютно всичко. Мозъкът ми е празен.

Странна работа. Ще пусна есемес на Фи и ще попитам какво е станало. Посягам към нощното шкафче и не успявам да напипам телефон. Няма го и стола, няма го и скрина.

Къде ми е телефонът? Къде са ми нещата?

Господи! Да не би да са ме обрали? Това трябва да е. Някой тийнейджър с качулка ме е праснал по главата и аз съм тупнала на улицата, след това са викнали линейка и...

Поразява ме още по-противна мисъл. С какво бельо бях?

Изпъшквам тихо. Лоша работа. Ами ако съм била с провисналите сиви гащи и сутиена, който слагам единствено когато кошът за пране е пълен? Ами ако съм била с лимоновата прашка с разръфания ластик и картинките на Снупи?

Едва ли съм била с нещо готино, защото няма да тръгна да се докарвам за Скапаняка Дейв. Това си е чиста проба разхищение. Мръща се отново и се оглеждам, но от дрехите ми няма и следа. Сигурно лекарите са ги изгорили в специалната пещ за срамно бельо.

Все още нямам представа какво правя тук. Гърлото ме драска. Направо умирам за чаша студен портокалов сок. Като се замисля, къде са лекарите и сестрите? Ами ако умирах?

— Exo? — провиквам се немощно. Гласът ми звучи така, сякаш някой стърже дървен под с ренде. Чакам отговор, но съм обгърната от пълно мълчание. Сигурна съм, че никой няма да ме чуе през дебелата врата.

След това ми хрумва да натисна копчето. Избирам онова, на което картинката прилича на човек, и след няколко минути вратата се отваря. Получи се! Сивокоса сестра в тъмносиня униформа влиза и ми се усмихва.

— Здравей, Лекси! — поздравява тя. — Добре ли си?

— Ами, да, благодаря. Жадна съм. И ме боли главата.

— Ще ти донеса обезболяващо. — Тя ми донася пластмасова чаша вода и ми помага да се надигна. — Пийни си.

— Благодаря — отвръщам аз, след като поглъщам всичката вода.

— Значи... правилно ли познах, че съм в болница? Да не би да е някой СПА център?

Сестрата се усмихва.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но си в болница. Не помниш ли как попадна тук?

— Не — клатя глава. — Малко ми е мътно, ако трябва да сме честни.

— Защото си ударила главата си. Помниш ли катастрофата?

Катастрофа ли? Катастрофа... Неочаквано си припомням всичко. Ами да, разбира се. Тичах да хвана такси, тротоарът и стълбите бяха мокри от дъждъ, подхлъзнах се на евтините си ботуши...

Леле боже! Сигурно яко съм си хласнала главата.

— Да. Май да — кимам аз. — Помня някои неща. Колко е часът?
— Осем вечерта.

Осем ли каза тя? Леле! Проспала съм целия ден.

— Аз съм Морийн. — Тя поема празната чаша. — Прехвърлиха те в тази стая преди няколко часа. Вече проведохме няколко разговора.

— Наистина ли? — питам изненадано. — И какво казах?

— Малко фъфлеше, но повтаряше непрекъснато „разръфано“. — Тя се мръщи, защото не е сигурна. — Дали не беше „разбридано“?

Браво! Не само че бельото ми е разръфано, ами обяснявам на непознати с какво съм била облечена.

— Разръфано ли? — Опитвам се да се престоря на объркана. — Нямам представа за какво съм говорила.

— Сега ми изглеждаш добре. — Морийн потупва възглавницата ми. — Искаш ли да ти донеса още нещо?

— Ако може малко портокалов сок. Не си намирам нито телефона, нито чантата.

— Сигурно всичките ти ценни вещи са прибрани в сейф. Ще отида да проверя. — Тя излиза и аз оглеждам тихата стая, все още малко объркана. Май успях да подредя съвсем малко ъгълче от пъзела. Все още нямам представа в коя болница съм, как съм се озовала тук и дали някой е уведомил семейството ми. Има още нещо, което ме тормози и не ме оставя на мира...

Нямам търпение да се прибера вкъщи. Точно така. Това е. Трябва да се прибера, защото утре трябва да стана рано. Само че...

Не може да бъде. По дяволите!

Погребението на татко. Беше на следващия ден, в единайсет. Което означава...

Пропуснала ли съм го? Насилвам се да стана от леглото, но дори от това незначително усилие започва да ми се вие свят. Най-сетне, с огромно съжаление, се отказвам. Да, пропуснала съм го. Вече не мога да направя нищо.

Не че познавах татко. Той не се задържаше много, беше ми по-скоро като чично, от онези весели закачливи чиковци, които носят

сладки по Коледа и миришат на алкохол и цигари.

Не изпаднах в шок, когато научих, че е починал. Правили са му операция на сърцето, за да му сложат байпас, а всички знаят, че рискът при тези операции е петдесет на петдесет. Въпреки това трябваше да бъда до мама и Ейми. Ейми е едва на дванайсет, срамежлива и затворена. Представям си я застанала в крематориума до мама, намусена под дългия бретон, стисната опърпаното плющено лъвче. Все още не е готова да види ковчега на баща си, не и без голямата ѝ сестра да я държи за ръката.

Докато лежа и си представям как се опитва да се преструва на смела и пораснala, усещам как по бузата mi се стича сълза. Днес е погребението на татко, а аз съм в болница с главоболие и сигурно със счупен крак или нещо друго счупено. А който ме е обрал, сигурно mi е задигнал кредитните карти, телефона и новия несесер с гримове.

А гаджето mi снощи mi върза тенекия. Никой не идва да me види, сещам се аз. Къде са разтревожените mi приятели, къде са хората от семейството mi, защо не са се скучили около леглото, защо не mi държат ръката?

Може би мама е на погребението с Ейми, а пък Скандинавия да ходи да се гръмне. Ами Фи и останалите? Те къде са се дянали? Като се сетя как ходихме заедно да видим Дебс, когато отиде да ѝ извадят врасналия в кожата нокът на крака. Бяхме буквально задръстили коридора, занесохме ѝ кафе от „Старбъкс“, списания, а когато оздравя, ѝ направихме подарък педикюр. И това за един нищо и никакъв нокът на крака.

А пък аз съм била в безсъзнание, сложили са mi дори система. Очевидно на никого не му пушка. Браво. Направо върхът!

Нова сълза се стича по лицето mi и в този момент вратата се отваря и влиза Морийн. Носи поднос и плик, на който е написано с маркер: „Лекси Смарт“.

— Боже! — ахва тя и бързо избърсва очите mi. — Боли ли те? — Подава mi таблетка и малка чашка вода. — Това ще помогне.

— Много благодаря. — Изпивам хапчето. — Не е заради болката. Виновен е животът mi. — Разпервам безпомощно ръце. — Как може да е толкова мизерен от начало до край!

— Разбира се, че не е — уверява me Морийн. — Може и да ti се струва зле...

— Появярай ми. Много е зле.

— Сигурно...

— Така наречената ми кариера пропада, снощи гаджето ми върза тенекия, да не говорим, че нямам никакви пари. А от мивката ми капе ръждива вода и наводнява долния апартамент — добавям и потръпвам ужасена. — Сигурно съседите ще ме съдят. А татко току-що почина.

Следва мълчание. Морийн е напълно слисана.

— Доста неприятно — отбелязва най-сетне тя. — Нещата ще се оправят.

— И приятелката ми Фи така казва! — Спомням си блескавите очи на Фи, докато стояхме снощи под дъжда. — А виж, че се озовах в болница! — Замахвам отчаяно с ръка. — И как точно ще се оправят нещата?

— Не мога да ти кажа, миличка. — Морийн върти отчаяно очи.

— Всеки път, когато си кажа, че нещата са кофти, те стават още по-кофти! — Издухвам си носа и въздишам дълбоко. — Щеше да е върхът, ако поне веднъж, поне един-единствен път животът си дойдеше на мястото, ей така, сякаш някой е махнал с вълшебна пръчица.

— Е, остава ни надеждата, нали? — Морийн ми се усмихва съчувствено и подава ръка, за да вземе чашката.

Подавам ѝ я и в този момент забелязвам ноктите си. Мама му стара! Какво, по дяволите...

Ноктите ми открай време са били изгризани и аз винаги се опитвам да ги скрия. Само че сега изглеждат великолепно оформени, лакирани в бледорозово... и дълги. Зяпвам ги напълно изумена и се опитвам да си обясня какво се е случило. Да не би да сме ходили на среднощен маникюр, забравила ли съм нещо? Да не би да съм си направила ноктопластика? Сигурно са изнамирили някоя невероятна нова техника, защото изобщо не виждам мястото, където са скачени.

— Донесох ти и чантата — добавя Морийн и оставя плика на леглото. — Ще отида да ти донеса сок.

— Благодаря. — Поглеждам изненадано плика. — Благодаря за чантата. Мислех, че са ме обрали.

Ето ти нещо хубаво. Поне чантата е в мен. Ако имам късмет, телефонът ще е все още зареден и ще мога да пусна няколко есемеса... В момента, в който Морийн отваря вратата, за да излезе, посягам към

плика и вадя елегантна чанта на „Луи Вюитон“ с кожени дръжки, лъскава и безкрайно скъпа.

Браво, въздишам разочаровано. Това не е моята чанта. Сигурно са ме съркали с някой друг. Няма начин аз, Лекси Смарт, да съм гордата собственичка на чанта от „Луи Вюитон“.

— Извинявай, но тази чанта не е моя — провиквам се аз, но вратата вече е затворена.

Поглеждам с копнеж елегантната чанта и се питам на кого ли принадлежи. Сигурно на някое богато момиче на етажа. Накрая я оставям на пода, отпускам глава на възглавниците и затварям очи.

[1] „Ние сме семейство“ — песен от едноименния албум на „Систър Следж“, издаден през 1979 година. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Събуждам се и забелязвам, че слънчеви лъчи се опитват да се промъкнат изпод дръпнатите завеси. Чаша портокалов сок е оставена на нощното шкафче, а Морийн се суети в единия ъгъл. Системата е изчезнала незнайно как и аз се чувствам значително по-добре.

— Здравей, Морийн — обаждам се с дрезгав глас. — Колко е часът? — Тя се обръща с извити вежди.

— Помниш ли ме?

— Разбира се — отвръщам изненадано. — Нали снощи се запознахме. Говорихме си.

— Чудесно! Значи си излязла от посттравматичната амнезия. Не се стряскай! — добавя с усмивка тя. — Нормално е човек да се чувства объркан след нараняване на главата.

Инстинктивно вдигам ръка към главата си и напипвам превръзка. Сигурно яко съм се ударила, когато паднах на стълбите.

— Състоянието ти се подобрява. — Тя ме гали по рамото. — Ще ти донесе пресен портокалов сок.

Някой чука, вратата се отваря и влиза висока слаба жена на петдесет и няколко. Има сини очи, високи скули и вълниста руса коса, започнала да побелява. Облечена е в червено късо палто върху дълга рокля, на врата ѝ се вижда кехлибарен гердан, в ръка стиска хартиен плик.

Това е мама, почти деветдесет и девет процента съм сигурна, че е тя. Не знам защо изобщо се колебая.

— Ама и отоплението тук е едно! — възкликва тя с познатия ми тъничък момичешки глас.

Да, това със сигурност е мама.

— Прилошава ми. — Тя започва да си вее. — Да не говорим, че пътуването дотук ме подложи на невероятен стрес. — Поглежда към леглото, сеща се за нещо и се обръща към Морийн.

— Как е тя?

Морийн се усмихва.

— Днес Лекси е много по-добре. Вече не е така объркана като вчера.

— Слава богу! — Мама заговаря по-тихо. — Все едно че говорех с бавноразвиваща се... или малоумна.

— Лекси не е малоумна — обяснява спокойно Морийн. — Освен това разбира всичко, което казвате.

Истината е, че почти не слушах. Не мога да откъсна очи от мама. Какво ѝ е? Струва ми се различна. По-слаба. И май оstarяла. Когато се приближава и светлината от прозореца пада върху лицето ѝ, положението ми се струва още по-зле.

Да не би да е болна?

Не, щях да позная, ако беше болна. Имам чувството, че е оstarяла за една нощ. Ще ѝ купя някой хубав крем за лице за Коледа.

— Ето те и теб, миличка — започва тя с висок превзет глас. — Аз съм майка ти. — Подава ми плика, в който има шампоан, и ме целува по бузата. Усещам познатия мириз на кучета и парфюм със зелен чай и роза. Въпреки това очите ми се пълнят със сълзи. Не предполагах, че съм се чувствала толкова изолирана и самотна.

— Здрави, мамо. — Посягам да я прегърна, но ръцете ми улавят само въздух. Вече се е обърнала настрани и поглежда малкия си златен часовник.

— Мога да остана само минутка — обяснява тя толкова напрегнато, сякаш ако остане повече, светът ще се взриви. — Имам среща с един специалист заради Роли.

— Роли ли?

— От последното котило на Смоуки, миличка. — Мама ме поглежда недоволно. — Нали помниш малката Роли?

Просто не разбирам защо мама си въобразява, че трябва да помня имената на всичките ѝ кучета. Те са поне двайсет, до едно малки хрътки уипет и всеки път, когато се прибера у нас, се оказва, че тя се е сдобила с ново попълнение. Открай време бяхме семейство, което не гледа животни, до лятото, когато навърших седемнайсет. Ходихме на почивка в Уелс и мама взе, че купи едно кутре уипет. За нула време тази работа с кучетата се превърна в мания.

Обичам кучета. Е, търпя ги, освен в случаите, когато шест броя започнат да подскачат върху теб, щом отвориш входната врата. Да не говорим, че всеки път, когато искаш да седнеш на някое канапе или

стол, по тапицерията са полепнали кучешки косми. А най-големите подаръци под коледната елха са за кучетата.

Мама изважда билково успокоятелно от чантата си и изстисква три капки върху езика си, след това шумно издиша.

— Движението беше истински кошмар — заявява тя. — Хората в Лондон са толкова агресивни. Имах много неприятно пререкание с някакъв тип в един ван.

— Какво стана? — питам, макар да знам, че мама ще поклати глава.

— Да не говорим по този въпрос, миличка — тя се мръщи, сякаш някой я е накарал да си припомни кошмара, преживян в концентрационен лагер. — Най-добре да забравим.

За мама прекалено много неща са прекалено болезнени, затова не говори за тях. Като например как новите ми сандали са могли да станат на нищо миналата Коледа. Или как общинският съвет редовно се оплаквал от кучетата на улицата. Или от хаоса в живота, не в нейния, а по принцип.

— Нося ти картичка. — Тя бръква в чантата си. — Къде се дяна?
От Андрю и Силвия.

Наблюдавам я учудено.

— Андрю и Силвия, съседите! — уточнява тя, сякаш е очевидно.
— Живеят до нас.

Съседите ни не се казват Андрю и Силвия. Много добре помня
— Филип и Маги.

— Мамо...

— Както и да е, прашат ти много поздрави — прекъсва ме тя. —
Андрю иска да го посъветваш за ските.

Ски ли? Че аз не карам ски.

— Мамо... — Вдигам ръка към челото си, забравила за раната, и
се мръщя от болка. — За какво говориш?

— Готово! — Морийн се връща с портокаловия сок. — Доктор
Хармън идва, за да те прегледа.

— Трябва да вървя, миличка. — Мама се изправя. — Оставил
колата на улицата и се наложи да платя безобразни осем лири. Не ги е
срам!

Тук нещо не е наред. Таксата не е осем лири. Не е ли петарка, не
че някога съм се качвала на кола...

Стомахът ми се свива. Господи! Мама е започнала да изкукуригва. Това е. Сигурно я хваща старческа склероза, а е едва на петдесет и четири. Ще трябва да поговоря с някого от лекарите за нея.

— Ще се върна с Ейми и Ерик — обяснява тя и тръгва към вратата.

Ерик ли? Понякога кръщава кучетата си с много страни имена.

— Добре, мамо — усмихвам се подигравателно. — Нямам търпение.

Отпивам гълтка сок и се чувствам напълно разбита. Всички си мислят, че майките им са малко луди. Само че моята е много луда. Ами ако се наложи да я изпратя в старчески дом? Какво ще правя с кучетата?

Почукване на вратата прекъсва мислите ми, влиза млад лекар с тъмна коса, последван от трима в престиилки.

— Здрави, Лекси — поздравява бързо той. — Аз съм доктор Хармън, един от невролозите. Това са Никол, медицинска сестра, и Даяна и Гарт, стажанти. Как се чувстваш?

— Добре, като изключим, че нещо не е наред с лявата ми ръка — признавам аз. — Все едно че съм спала върху нея и сега не иска да помръдне.

Вдигам ръка, за да демонстрирам, и отново прелестният маникюр ме стряска. Трябва да разпитам Фи къде сме ходили снощи.

— Така — кима лекарят. — Ще се погрижим. Може да се наложи да отидеш на физиотерапия. Първо обаче искам да ти задам няколко въпроса. Не се притеснявай, че някои ще ти се сторят глупави. — Той ми отправя професионалната си усмивка и аз оставам с чувство, че поне хиляда пъти преди е казвал на пациенти същите думи. — Ще ми кажеш ли как се казваш?

— Името ми е Лекси Смарт — отвръщам бързо.

Доктор Хармън кима и щраква с пръсти.

— Кога си родена?

— През 1979 година.

— Браво. — Драсва нещо в бележника си. — Виж, Лекси, когато си катастрофирала, си ударила главата си в предното стъкло. На мозъка ти имаше лек оток, но ми се струва, че си извадила късмет. Затова се

налага да направим някои изследвания. — Той стисва химикалката. — Гледай върха на химикалката, докато я мястя наляво и надясно...

Лекарите не ти позволяват да вмъкнеш и дума, нали?

— Извинете! — махам с ръка, за да привлеча вниманието му. — Май ме бъркате с някоя друга. Не съм катастрофирала с никаква кола.

Доктор Хармън се мръщи и прехвърля две страници от папката, която държи.

— Тук пише, че пациентката е ранена по време на катастрофа. — Вдига поглед и очаква потвърждение.

Защо пита сестрите? Аз съм потърпевшата.

— Значи са записали грешно — заявявам непоколебимо. — Бях в един клуб с приятелки, тичах, за да хвана такси, и паднах. Това е. Спомням си много добре.

Доктор Хармън и Морийн си разменят удивени погледи.

— Със сигурност става дума за катастрофа — прошепва Морийн.

— Единият автомобил е ударил другия отстрани. Бях в спешното, когато я докараха. И нея, и другия шофьор. Той има леко нараняване на ръката.

— Не е възможно да съм катастрофирала. — Опитвам се да бъда търпелива. — Първо, нямам кола. Освен това не шофирам!

Имам намерение да взема книжка някой ден. А след като животът в Лондон и уроците са толкова скъпи, не мога да си го позволя, да не говорим, че не съм и помисляла да си купувам автомобил.

— Значи нямаш... — Доктор Хармън отваря нова страница и присвива очи към написаното. — Мерцедес кабриолет.

— Мерцедес ли? — смея се аз. — Вие майтапите ли се?

— Ама тук пише...

— Вижте — прекъсвам го тихо и любезно. — Веднага ще ви кажа колко изкарва двайсет и пет годишна търговска представителка в „Мокети Дельр“, а вие ще ми кажете дали с тези пари мога да си позволя мерцедес кабриолет.

Доктор Хармън отваря уста, но стажантката го докосва по рамото и го прекъсва. Тя надрасква нещо и докторът се сепва, очевидно шокиран. Вдига поглед към стажантката, тя извива вежди, поглежда ме и отново посочва написаното. Приличат на двойка беляджии, изгонени от училище.

Доктор Хармън пристъпва напред и ме поглежда внимателно. Сърцето ми започва да бие бързо-бързо. Гледала съм „Спешно отделение“ и знам какво означават такива погледи.

— Лекси, направихме сканиране и открихме нещо неочеквано. Може да се окаже, че е нищо, но...

Само че няма случай, в който да се окаже, че е нищо, нали? Иначе защо ще го откривате?

— Нещо сериозно ли ми има? — питам почти агресивно и се опитвам да скрия, че гласът ми трепери. — Просто ми кажете.

Започвам да прехвърлям наум възможностите. Рак. Дупка в главата. Ще изгубя единия си крак. Може дори да съм го загубила, но те не искат да ми кажат. Тайничко надничам под завивката.

— Лекси, искам да ти задам друг въпрос. — Гласът на доктор Хармън звучи мило. — Ще ми кажеш ли коя година е?

— Година ли? — питам напълно слисана.

— Не се плаши — отвръща усмихнато той. — Просто ми кажи коя година мислиш, че е. Това е един от стандартните ни въпроси.

Поглеждам лицата на останалите, за да разбера дали не се бъзикат с мен, но не успявам да разбера абсолютно нищо.

— 2004 година — отвръщам най-сетне.

В стаята настъпва необичайна тишина, сякаш всички са забравили да дишат.

— Ясно. — Доктор Хармън сяда на леглото. — Лекси, днес е 6 май, 2007 година.

Наблюдава ме със сериозно изражение. Останалите също са сериозни. Отначало ме хваща страх, но след това нахлува облекчение. Това е номер!

— Ха, ха! — извивам очи. — Много смешно. Фи ли ви накара да ми извъртите този номер? Или Каролин?

— Не познавам нито Фи, нито Каролин — отвръща доктор Хармън, без да отмества поглед. — И не се шегувам.

— Той говори напълно сериозно, Лекси — обажда се стажантката. — Наистина е 2007 година.

— Но това е... бъдещето — отвръщам слисано. — Да не би да твърдите, че вече са измислили машина на времето? — Насилвам се да се изсмея, но никой не ми приглася.

— Лекси, може и да останеш шокирана — намесва се Морийн, след това леко ме стисва за рамото. — Истина е. Сега сме май 2007 година.

Имам чувството, че двете полукулба на мозъка ми са се разместили и между тях няма връзка. Не чувам какво говорят, но всичко ми се струва пълна лудост. Вчера беше 2004 година. Как е възможно да сме прескочили три години.

— Вижте, не е възможно да е 2007 година — заявявам най-сетне аз и се старая да не покажа колко съм объркана и уплашена. — 2004-а сме. Не съм някоя глупачка...

— Не се вълнувай — обажда се доктор Хармън и поглежда предупредително останалите. — Нека забавим крачка. Защо не ми разкажеш последното, което помниш?

— Добре. Спомням си, че излизах с колежки от работата. Това стана снощи. Беше петък вечер. Ходихме в един клуб... После валеше и аз се опитах да хвана такси, подхълзнах се на едни стълби и паднах. След това се събудих в болницата. Беше 20 февруари 2004 година. — Гласът ми трепери. — Много добре помня датата, защото на следващия ден беше погребението на татко! Пропуснала съм го, защото сте ме заврели тук!

— Лекси, това се е случило преди три години — обяснява тихо Морийн.

Тя е напълно уверена в думите си. В мен се надига паника, докато наблюдавам израженията им. Знам със сигурност, че е 2004 година. Дори се чувствам така, сякаш е 2004 година.

— Какво друго помниш? — питат доктор Хармън. — Какво помниш отпреди онази нощ?

— Не знам — отвръщам объркано. — Ходих на работа... местих се в нов апартамент... всичко!

— Ясни ли са спомените ти?

— Сравнително — казвам аз тъкмо когато вратата се отваря. Преди малко стажантката излезе и сега се връща с брой на „Дейли Мейл“. Пристъпва към леглото и поглежда Хармън.

— Може ли?

— Да — кима той. — Добра идея.

— Виж, Лекси — тя посочва датата най-отгоре. — Това е днешният вестник.

Оставам напълно шокирана, когато виждам датата: 6 май 2007 година. Само че това са просто думи, напечатани на хартия, те не доказват абсолютно нищо. Поглеждам по-надолу и попадам на снимка на Тони Блеър.

— Господи, колко е оstarял! — възкликвам, преди да успея да се въздържа.

Също като мама, минава ми през ума и усещам как по гръбнака ми преминава студена тръпка.

Това обаче не доказва абсолютно нищо. Може светлината да е била неподходяща.

С разтреперани ръце разгръщам страниците. В стаята цари пълна тишина. Всички ме наблюдават любопитно. Погледът ми пробягва по заглавията — „Лихвените проценти скачат“... „Кралицата на посещение в Щатите“, след това забелязвам заглавие на книга: Фентъзи на половин цена, включително „Хари Потър и нечистокръвният принц“.

Сега вече настърхвам. Прочела съм всички книги за Хари Потър, и петте. Не си спомням нищо за никакъв нечистокръвен принц.

— Какво е това? — Опитвам се да говоря небрежно. — Какво е „Хари Потър и нечистокръвният принц“?

— Последната книга — отвръща момичето с очилата. — Излезе преди цяла вечност.

Ахвам.

— Значи има шести Хари Потър?

— Скоро ще излезе седмият! — обяснява другият стажант и пристъпва напред. — Няма да познаеш какво става в края на шест...

— Шшт! — спира го Никол. — Не ѝ казвай!

Продължават да се карат, но аз не ги чувам повече. Не мога да откъсна поглед от рекламата. Значи затова нещата не се връзват. Не мама е обърканата, ами аз.

— Значи съм лежала в кома... — прегльщам с усилие. — Колко, три години, така ли?

Не мога да повярвам. Била съм в кома. Цели три дълги години всички са ме чакали да се събудя. Светът е съществувал без мен. Семейството ми, приятелите ми сигурно са записвали какво става на касетки, стояли са до мен, пели са ми песни и какво ли не...

Само че доктор Хармън клати глава.

— Не, Лекси, приехме те преди пет дена.

Какво?

Стига толкова! Не мога повече. Влязла съм в болница преди пет дена през 2004 година и по някакъв магически начин съм прехвърлила в 2007 година. Къде сме, да не би да се озовахме в тъпата Нарния^[1]?

— Нищо не разбирам — признавам безпомощно и оставям вестника. — Да не би да халюцинирам? Полудяла ли съм?

— Не — бърза да ме увери доктор Хармън. — Лекси, мисля, че страдаш от така наречената ретроградна амнезия — състояние, което често се появява след наранявания на главата...

Той продължава да говори, но думите се плъзват покрай мен. Обръщам се към сестрите и започват да ме измъчват подозрения. Те май не са истински. Не са с медицинско образование, нали? Това истинска болница ли е?

— Да не би да сте ми откраднали бъбрека? — проехтява наситеният ми с паника глас. — Какво сте ми направили? Не можете да ме държите тук... — Опитвам да се измъкна от леглото.

— Лекси. — Сестрата слага ръка на рамото ми. — Никой не се опитва да те нарани. Доктор Хармън ти каза истината. Загубила си паметта си.

— Естествено е да изпаднеш в паника, да повярваш, че има някаква конспирация, но ти казваме истината. — Доктор Хармън ме гледа право в очите. — Забравила си част от живота си, Лекси. Просто си забравила. Това е всичко.

Идва ми да заплача. Не мога да разбера дали ме лъжат, дали е някакъв номер, не знам дали мога да им имам доверие, дали трябва да се спасявам, а пък главата ми направо ще се пръсне.

И в този момент застивам на място. Ръкавът на болничния халат се вдигна, докато се опитвах да се измъкна от леглото, и забелязах малък V-образен белег близо до лакътя. Никога досега не бях виждала този белег. Не го познавам, не е мой.

Не е нов, веднага личи. Сигурно е на месеци.

— Лекси, добре ли си? — питат доктор Хармън.

Не мога да отговоря. Очите ми са приковани в непознатия белег.

— Добре ли си? — питат отново той.

Сърцето ми бълска като подивяло и аз бавно започвам да оглеждам ръцете си. Тези нокти не са лепени, нали? Лепените

изкуствени нокти не са хубави. Тези са истински, моите собствени нокти. Няма начин да са пораснали толкова дълги за пет дена.

Имам чувството, че изплувам от сенките и се озовавам в дълбока мътна вода.

— Опитвате се да ми кажете... — прочиствам гърлото си. — Значи съм загубила спомените си за последните три години, така ли?

— Така ми се струва — кимва доктор Хармън.

— Може ли отново да ми дадете вестника, ако обичате? — Ръцете ми треперят, докато го поемам от сестрата. Разгръщам страниците и на всяка една виждам същата дата. *6 май 2007. 6 май 2007.*

Значи наистина е 2007 година. Което означава, че съм... Господи! На двайсет и осем съм. Вече съм стара.

[1] „Хрониките на Нарния“ е популярна поредица от седем романа за деца, смятана за един от шедьоврите на К. С. Луис. Те разказват за приключенията на група деца, играещи ключова роля в историята на митичната страна Нарния, където магията е всекидневие, а доброто води вечна борба със злото. ИК „Труд“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Направиха ми чаша приятен силен чай. Чаят лекува амнезията, нали?

Я престани! Не ставай саркастична! Благодарна съм им, че ми донесоха чай. Поне е нещо познато. Поне е нещо истинско.

Докато доктор Хармън обяснява за неврологичните изследвания и сканирането на мозъка, успявам да запазя самообладание. Кимам спокойно, сякаш искам да кажа: „Няма проблем. Всичко разбирам.“ Въпреки това не ми е никак спокойно. Истината непрекъснато ми напомня за себе си, докато накрая ми прилошава.

Когато най-сетне пейджърът му изпиуква, усещам огромно облекчение. Писна ми от толкова приказки. Вече не следя какво ми говори. Отпивам гълтка чай и се отпускам на възглавниците.

Добре, взимам си обратно думите за чая. Това е най-вкусното нещо, което съм опитвала от доста време насам.

Смяната на Морийн е свършила и русата сестра — Никол, остана при мен да драска нещо по картона.

— Как се чувствуаш?

— Странно, ама много странно. — Опитвам се да се усмихна.

— Нищо чудно. — Тя се усмихва състрадателно. — Просто се успокой. Не се напрягай. Има много неща, с които трябва да свикнеш.

Наблюдавам я как поглежда часовника си и записва времето.

— Когато хората имат амнезия — продължавам аз, — спомените им връщат ли се?

— Обикновено се връщат — тя кима уверено.

Затварям очи и се опитвам да си припомня миналото. Чакам нещо да се появи, за да го сграбча отчаяно.

Само че нищо не изплува. Оставам си потънала в черното нищо.

— Разкажи ми за 2007 година. — Отварям очи. — Кой е министър-председател? Кой е президент на Америка?

— Тони Блеър — отвръща Никол. — И президент е Буш.

— А, същите, значи. — Започвам да се чудя какво да попитам. — Разрешиха ли въпроса с глобалното затопляне? Намериха ли лек за СПИН?

Никол свива рамене.

— Още не са.

Човек би предположил, че са се случили повече неща за три години. Очаквах светът да е мръднал напред. 2007 година май не ме впечатлява особено.

— Искаш ли да ти донеса някое списание? — пита Никол. — После ще ти донеса закуска. — Тя излиза, а когато се връща, ми носи брой на „Хелоу!“. Преглеждам заглавията на корицата и изпадам в шок.

— „Дженифър Анистън и новият мъж в живота ѝ“ — чета на глас. — Какъв е този нов мъж? Защо ѝ е нов мъж?

— А, да. — Никол проследява незаинтересовано погледа ми. — Тя нали се раздели с Брад Пит.

— Дженифър и Брад са се разделили? — възкликов аз. — Не е възможно! Как са могли?

— Той се свали с Анджелина Джоли. Имат дъщеря.

— Не може да бъде! Джен и Брад бяха съвършената двойка! Изглеждаха толкова добре, сватбата им беше чудесна и всичко останало...

— Вече се разведоха. — Никол свива рамене, сякаш това е нищо работа.

Не мога да го преживея. Дженифър и Брад са се развели. Светът е съвсем различен.

— Вече всички свикнаха — обяснява Никол спокойно. — Ще ти донеса закуската. Каква предпочиташ? Типично английска, континентална или плодове? Може би и трите?

— Континентална, ако обичаш. Много ти благодаря. — Отварям списанието, след това го затварям. — Чакай малко. Плодове ли каза? Да не би здравната каса да е забогатяла?

— Тук не сме към здравната каса. — Тя се усмихва. — Ти си в частното крило.

— Частно ли? Не мога да си позволя да платя такива разходи.

— Ще ти долея чай. — Тя грабва елегантния порцеланов чайник и започва да налива.

— Стоп! — възклика паникьосана. Не мога да пия повече чай.
Сигурно струва по петдесет кинта на чаша.

— Нещо не е наред ли? — пити изненаданата Никол.

— Не мога да си позволя всичко това — обяснявам засрамено. —
Много се извинявам, не знам защо съм в тази хубава стая. Би трябвало
да съм в обикновена. Веднага ще се преместя...

— Всичко се покрива от частната ти здравна застраховка —
обяснява още по-изненадано тя. — Не се притеснявай.

— Така ли? — Напълно шашната съм. — Добре.

Значи имам частна здравна застраховка.

— Добре.

Частна застраховка, значи. Естествено. Вече съм на двайсет и
осем. Разумен човек съм.

На цели двайсет и осем години съм.

Чак сега се опомням, сякаш истината ме е зашлевила през
лицето. Аз съм различен човек. Вече не съм аз.

Всъщност аз съм си аз, но съм двайсет и осем годишна аз. Не
зnam каква, по дяволите, съм точно. Поглеждам внимателно двайсет и
осем годишната си ръка, сякаш тя ще ми подскаже нещо. Очевидно
човек, който може да си позволи здравна застраховка, обикновено има
хубав маникюр и...

Чакай малко! Бавно обръщам глава към скъпата чанта на „Луи
Вюитон“.

Не, това е напълно невъзможно. Тази чанта за куп пари, достойна
за филмова звезда, не може да е...

— Никол? — прегльщам и се опитвам да говоря спокойно. —
Сигурна ли си, че тази чанта... че е моя?

— Би трябвало — кима Никол. — Веднага ще проверя. — Тя
отваря чантата, вади портфейл, който е очевидно комплект с чантата и
показва платинена кредитна карта Амекс, на която пише „Лекси
Смарт“.

Мозъкът ми дава на късо, докато наблюдавам грапавите букви.
Имам платинена кредитна карта. Чантата е моя.

— Ама тези чанти... те струват купища пари — едва произнасям
думите.

— Знам — избухва в смях Никол. — Успокой се. Твоя е!

Нежно докосвам дръжката, сякаш се страхувам. Не мога да повярвам, че е моя. А откъде, интересно, съм я взела? Да не би да изкарвам купища пари?

— Наистина ли съм катастрофирала? — Вдигам поглед, обзета от желание незабавно да разбера всичко за себе си. — Наистина ли съм шофирила? При това мерцедес?

— Очевидно. — Тя поглежда изуменото ми лице. — През 2004 година нямаше ли мерцедес?

— Ти щегуваш ли се? Дори нямам книжка.

Кога съм се научила да шофирам? Кога съм започнала да си купувам скъпи маркови чанти, мерцедеси и господ знае какво още.

— Погледни в чантата — предлага Никол. — Може нещата вътре да ти напомнят нещо.

— Добре. Чудесна идея. — Сърцето ми трепва, когато отварям чантата. Мирис на кожа, смесен с непознат парфюм, лъха отвътре. Бръквам и първото, което вадя, е позлатена пудриера на „Есте Лаудер“. Веднага я отварям, за да се погледна.

— На няколко места лицето ти е порязано, Лекси — бърза да ме уведоми Никол. — Не се плаши, няма да останат белези.

Срещам собствените си очи в огледалото и усещам облекчение. Все още съм си аз, въпреки че над очите ми е надвиснала превръзка. Помествам огледалото и опитвам да се видя по-добре. Мръщя се на превръзката на главата. Накланям огледалцето и виждам устните си, които ми се струват неестествено пълни и розови, сякаш снощи съм се целувала с някого и...

Господи!

Това не са моите зъби. Тези са бели, лъскави. Тази уста е на непозната.

— Добре ли си? — прекъсва ме Никол. — Лекси?

— Искам нормално огледало, ако е възможно — успявам да промълвя. — Трябва да се видя. Имаш ли голямо огледало?

— Има в банята. — Тя пристъпва към мен. — Няма да е зле да се пораздвижиш. Ще ти помогна.

Подпирам се на металната рамка. Краката едва ме държат, но успявам да се довлека до банята.

— Слушай — започва тя, преди да затвори вратата. — Имаш няколко наранявания и синини. Да не се стреснеш. Готова ли си?

— Да, готова съм. Само да се видя. — Поемам си дълбоко дъх и се стягам. Тя затваря вратата и отзад виждам огромно огледало.

Това аз ли съм?

Не мога да говоря. Краката ми омекват. Стискам стойката за кърпи и се опитвам да се овладея.

— Знам, че нараняванията изглеждат зле. — Силната ръка на Никол ме придържа. — Повярвай ми, това са повърхностни рани.

Изобщо не гледах раните. Не гледах и превръзката на челото. Важното е онова, което е отдолу.

— Това не... — посочвам отражението си. — Аз не изглеждах така.

Затварям очи и се опитвам да си представя старата аз, за да се уверя, че не полудявам. Щръкнала непокорна къдрава коса в избелял цвят, сини очи, малко по-пълна, отколкото ми се иска. Приятно лице, но нищо особено. Черна очна линия и ярко розово червило „Теско“. Това е Лекси Смарт.

След това отново отварям очи. Наблюдава ме различно момиче. Косата ми е разбъркана след катастрофата, но е лъскава, в непознат нюанс на кестенявшото, прива, без нито една къдица. Пръстите на краката ми са съвършено розови, ноктите — лакирани.

Краката ми са загорели, значително по-слаби отпреди. И много по-мускулести.

— Какво се е променило? — Никол внимателно оглежда отражението ми.

— Всичко — успявам да изрека аз. — Толкова съм... стегната.

— Стегната — смее се тя.

— Косата ми, краката, зъбите... — Не мога да откъсна поглед от безупречно белите зъби. Сигурно съм дала цяло състояние.

— Много са хубави! — кима тя любезно.

— Не, не, не — клатя енергично глава. — Ти не разбираш. Аз имам най-отвратителните зъби, които можеш да си представиш. Дори ми казват Зъбатка.

— Май вече никой не ти казва така. — Никол извива вежди, без да крие, че се забавлява.

— Освен това съм свалила много килограми и... лицето ми е различно. Не съм сигурна как точно... — Отново се оглеждам и се опитвам да си обясня как е станало. Веждите ми са тънки,

поддържани... устните ми изглеждат по-пълни... Вглеждам се подозрително. Да не би да съм направила нещо? Да не се окаже, че някой е резнал и кълцинал нещо тук и там.

Отдръпвам се от огледалото и усещам, че ми се вие свят.

— Спокойно — предупреждава ме Никол и забързва след мен. — Преживяла си шок. Може би трябва да забавиш крачката...

Без да ѝ обръщам внимание, посягам към чантата на „Луи Вюитон“ и започвам да вадя всичко отвътре, като оглеждам внимателно предметите, сякаш в тях се крие кодирано съобщение. Господи, погледнете само! Ключодържател от „Тифани“, слънчеви очила от „Прада“, гланц за устни от „Ланком“, не от „Теско“.

Има и малък бледозелен дневник на „Смитсън“. Поколебавам се за момент, след това го отварям. Стръскам се, когато забелязвам, че почеркът е мой. „Лекси Смарт, 2007“ е записано на корицата. Сигурно аз съм написала тези думи. Сигурно аз съм надраскала птичето в ъгъла. Нямам никакъв спомен кога и как е станало.

Имам чувството, че шпионирам себе си и започвам да прелиствам страниците. На всяка има записани срещи: „Обяд 12.30“. „На чаша П.“ „Среща с Гил — картини.“

Всичко е написано с инициали и съкращения. Нищо не успявам да разбера. Отварям в края и отвътре изпадат визитни картички. Посягам към една, поглеждам името и застивам на място.

Визитката е от компанията, в която работя, „Мокети Делър“, макар логото да е различно. А името е изписано с антрацитно черни букви:

„Лекси Смарт, 27“
Директор „Подови покрития“

Имам чувството, че пропадам някъде надълбоко.

— Лекси? — Никол ме наблюдава угрожена. — Цялата пребледня.

— Погледни — подавам ѝ картичката и се опитвам да се овладея. — Тук пише „Директор“. А визитката е моя. Значи съм шеф на цял отдел. Как е възможно да съм шеф? — Гласът ми звучи по-остро,

отколкото ми се иска. — Че аз работя в тази компания не повече от година. Дори не ми дадоха премия!

С разтреперани ръце връщам визитките между страниците на дневника и отново бръквам в чантата. Трябва да си намеря телефона. Трябва да се обадя на приятелите си, на семейството, на човек, който знае какво става...

Ето го.

Чисто нов модел е. Не съм виждала такъв досега, но се оказва лесен. Няма нищо на гласовата поща, но съм получила есемес. Гледам внимателно малкия еcran.

„Закъснявам, ще се обадя, щом мога.

E.“

Кой е „E“? Опитвам се да си спомня, но не се сещам за нито един човек, чието име да започва с „E“. Някой нов колега може би? Отварям старите есемеси и първият също е от „E“.

„Не става.

E.“

Да не би „E“ да е новата ми най-добра приятелка?

Ще прегледам есемесите по-късно. Сега трябва да поговоря с човек, който ме познава, който може да ми каже какво съм правила през последните три години... Набирам номера на Фи, чакам и нервно барабаня с нокти, но тя не се обажда.

— Здравейте, това е телефонът на Фиона Роупър, моля оставете съобщение.

— Здрави, Фи — започвам след сигнала. — Аз съм, Лекси! Знам, че ще ти се стори странно, но претърпях катастрофа. В болница съм и се питах... Трябва да поговорим. Много е важно. Би ли ми звъннала? ЧАО.

Затварям телефона и Никол вдига неодобрително ръка.

— Забранено е да използваш мобилен тук — обяснява тя. — Били звъняла по стационарния. Ще помоля да ти донесат.

— Добре — кимам аз. — Благодаря. — Тъкмо се каня да прегледам старите есемеси, когато някой чука на вратата и влиза друга сестра, понесла два плика.

— Нося ви дрехите... — Тя оставя пликовете на леглото. Посягам и вадя черни дънки. Ахвам. Какво е това? В талията са прекалено тесни, малки са, почти като клин. Как ще пъхна ботушите отдолу?

— „Севън фор Ол Менкайнд“! — възкликва Никол и извива вежди. — Много са хубави.

Севън какво?

— Много ми се иска и аз да си купя такива. — Тя поглежда крачола с обожание. — Струват по двеста кинта, нали?

Двеста лири за дънки?

— Ето и бижутата — добавя другата сестра и ми подава прозрачен найлонов плик. — Трябваше да ги свалим, заради скенера.

Все още изумена от дънките, аз поемам плика. Никога не съм била от хората, които носят бижута, освен ако не броите пластмасовите обеци и часовника „Суоч“. Чувствам се като дете, на което са дали коледен чорап. Бръквам в пликчето и вадя златни накити. Скъпа гривна и колие от същата плетка, плюс часовник.

— Я! Много са красиви. — Прокарвам пръсти по гривната, след това бръквам отново и вадя висящи обеци. На закопчалката се е закачил пръстен и аз внимателно го изваждам.

Всички дружно ахваме. Някой прошепва: „Господи!“.

Държа огромен лъскав диамант. Точно като онези, които си подаряват по филмите. Виждала съм такива само на плюшени възглавници в магазините. Когато най-сетне откъсвам поглед, и двете сестри са като вцепенени.

— Я виж ти! — възкликва неочеквано Никол. — Протегни ръка, Лекси... — Тя обръща пликчето и нещо изпада от единия ъгъл. Следва тишина и върху дланта ми пада златна халка.

Ушите ми пищят, докато гледам халката.

— Значи си омъжена! — заявява весело Никол.

Не може да бъде. Няма начин. Щях да знам, ако бях омъжена. Щях да усетя нещо, нищо че имам амнезия. Обръщам халката с

разтреперани пръсти и усещам как ме заливат ту горещи, ти студени вълни.

— Да, така е — кима втората сестра. — Омъжена си. Не помниш ли, миличка?

Клатя нещастно глава.

— Не помниш ли сватбата си? — кокори се Никол. — Нищо ли не помниш за съпруга си?

— Не — отвръщам, обзета от ужас. — Нали не съм се омъжила за Скапаняка Дейв?

— Не знам! — Никол се киска и притиска устата си с длан. — Извинявай, но ми се стори толкова потресена. Знаеш ли как се казва?

— Тя поглежда другата сестра, която клати глава.

— Съжалявам, от съседното отделение съм, но знам, че има съпруг.

— Вижте, пръстенът е гравиран! — възкликва Никол и го грабва от ръката ми. — „А. С. и Е. Г., 3 юни 2005“. Скоро ще станат две години. — Тя ми го връща. — Твой ли е?

Дишам бързо. Истина е. Гравирано е върху златна халка.

— Аз съм А. С. — отвръщам най-сетне. — „А“ от Алексия. Само че нямам никаква представа кой е Е. Г.

Значи ето кой е „Е“ от есемеса, сещам се аз. Сигурно той ми е пращал есемеси. Съпругът ми.

— Май чаша студена вода ще ми дойде добре... Лошо ми е. — С клатушкане се отправям към банята, наплисквам лицето си с вода и се навеждам към познатото си непознато отражение. Имам чувството, че ще припадна. Да не би някой да си прави грозна шега с мен? Да не би да имам халюцинации?

На двайсет и осем съм, имам съвършени бели зъби, чанта от „Луи Вюитон“ и визитка, на която пише „Директор“. Дори съм се сдобила със съпруг.

Как, по дяволите, е станало всичко това?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едуард. Елтън. Еръл.

Час по-късно все още съм в шок. Не откъсвам поглед от халката на ношното шкафче. Аз, Лекси Смарт, имам съпруг. Не съм достатъчно възрастна, за да имам съпруг.

Елиът. Едмънд. Егбърт.

Господи, само да не се казва Егбърт.

Прерових чантата „Луи Вюитон“. Прелистих целия бележник. Прегледах всички номера, записани в мобилния телефон. Въпреки това все още не съм открила какво име се крие зад въпросното „Е“. Не трябва ли човек да помни името на собствения си съпруг? Не трябва ли да е като запечатано в главата ми?

Когато вратата се отваря, аз застивам на място, защото очаквам да е той. Само че отново се появява мама, поруменяла и ядосана.

— Полицайте нямат никаква милост. Бях нищо и никакви двайсет минути при ветеринаря, а...

— Мамо, имам амнезия — прекъсвам я развлнувано аз. — Изгубила съм си паметта. Липсва ми голяма част от живота. Много съм... шашната.

— А, да, сестрата спомена. — Погледите ни се срещат за миг, след това тя отново се извръща. Мама не е от хората, които обичат да гледат другите в очите. Открай време е така. Когато бях по-млада, много ѝ се дразнех, но сега го приемам като една от типичните за мама прояви. Както и това, че не научи имената на телевизионните програми и сериали, въпреки че съм ѝ повторила поне петстотин пъти, че не са казва „Семейство Симпсънови“.

Сега е седнала и съблича късotto си палто.

— Много добре знам как се чувстваш — започва тя. — Аз все повече и повече забравям, дори онзи ден...

— Мамо... — въздъхвам дълбоко и се опитвам да запазя спокойствие. — Нямаш никаква представа как се чувствам. Това не е като да забравиш къде си сложила нещо. Три години от живота ми

липсват! Не знам нищо за себе си от 2007 година. Не изглеждам същата, нищо от нещата, с които съм свикнала, не е същото, а тези пръстени очевидно са мои, затова искам да те питам нещо... — Гласът ми изтънява от вълнение. — Мамо... наистина ли съм омъжена?

— Разбира се, че си омъжена! — Мама не може да повярва, че я питам. — Ерик ще дойде всеки момент. Нали ти казах одеве.

— Ерик съпругът ми ли е? — учудвам се аз. — Мислех, че Ерик е някое от кучетата.

— Куче ли? — Мама извира вежди. — Боже, миличка! Май наистина зле си ударила главата си.

Ерик значи. Повтарям името наум. Съпругът ми Ерик. Това нищо не означава за мен. Не изпитвам абсолютно нищо към името.

Обичам те, Ерик.

Тялото ми тръпне за теб, Ерик.

Очаквам да усетя нещо. Би трябвало да отклика, нали? Не трябва ли клетките на любовта в тялото ми да се събудят? Не изпитвам абсолютно нищо.

— Тази сутрин имаше много важно съвещание, но през останалото време бе при теб денонощно.

— Ясно — кимам аз. — Той какво представлява?

— Много е приятен — отвръща мама, сякаш говори за парче сладкиш.

— А той... — Мълквам.

Не мога да я попитам дали е хубав. Това би било наистина повърхностен въпрос. Ами ако тя избегне въпроса и отвърне, че има чудесно чувство за хумор?

Ами ако е някой дебелак?

Господи! Ами ако съм опознала прекрасната му душа, докато сме си разменяли имейли, а сега съм забравила всичко и се наложи да се преструвам, че много го харесвам?

Докато мълчим, оглеждам роклята на мама, купена от „Лора Ашли“ сигурно през 1975 година. Къдрите ту са на мода, ту не са, но тя не забелязва подобни дреболии. Все още носи същите дрехи, които е имала по времето, когато се е запознала с татко. Косата ѝ е същата — дълга и провиснала, същото перлено червило. Вероятно си мисли, че е още на двайсет.

Не че ще й го кажа. Никога не сме били близки като някои майки и дъщери. Веднъж, когато скъсах с едно от гаджетата си, се опитах да поговоря с нея. Okaza се груба грешка. Не само че не прояви съчувствие, не ме прегърна и не ме изслуша, ами поаленя и стана рязка, сякаш нарочно се опитвах да я натоваря с проблемите си. Все едно че пристъпвах по минно поле и се опитвах да потъпча нещо, което дори не подозирах, че съществува.

Затова се отказах и звъннах на Фи.

— Успя ли да поръчаш покривките за канапето, Лекси? — прекъсва мислите ми мама. — По интернет — уточнява тя, когато забелязва недоумението ми. — Щеше да го свършиш миналата седмица.

Тя изобщо чу ли каквото ѝ казах?

— Не знам, мамо — отвръщам бавно и ясно, — не помня нищо от последните три години.

— Извинявай, миличка — плясва с ръце тя. — Колко съм глупава!

— Нямам представа какво съм правила миналата седмица, нито пък миналата година... не знам кой е собственият ми съпруг... — Разпервам ръце. — Честно казано, доста е страшно.

— Разбира се. Така е. — Мама кима, но очите ѝ издават, че е разсеяна. — Работата е там, миличка, че не помня имената на уебсайтовете, така че, ако си спомниш...

— Веднага ще ти кажа, обещавам. — Не се сдържам и се заяждам. — Ако паметта ми се върне, първото, което ще направя, е да позвъня за канапетата. Господи!

— Няма нужда да викаш, Лекси! — отвръща тя ококорена.

Добре. Значи през 2007 година мама ме дразни точно толкова, колкото и преди. Не трябва ли да съм престанала да се дразня от майка си? По навик започвам да гриза палеца си. След това спирам. Двайсет и осем годишната Лекси не си гризе ноктите.

— Той с какво се занимава? — Връщам въпроса на така наречения ми съпруг. Все още не мога да повярвам, че е истински.

— Кой, Ерик ли?

— Да! Естествено, че питам за Ерик!

— Продава недвижими имоти — отвръща мама, сякаш би трябвало да знам. — При това е много добър.

Значи съм омъжена за брокера Ерик.

Как е станало?

Защо?

— В мяя апартамент ли живеем?

— Твоят ли? — Мама не може да повярва. — Миличка, ти продаде апартамента си много отдавна. Сега си имате семеен дом.

— Продала ли съм го? — Бодва ме съжаление. — Нали тъкмо го бях купила?

Много обичам апартамента си. Намира се в Балам, малък е, но е много уютен, със сини рамки на прозорците, които боядисах сама, и чудесно кадифено канапе, купища пъстроцветни възглавници и шарени светлини около огледалото. Фи и Каролин ми помогнаха да се пренеса преди два месеца и заедно боядисахме банята сребърна, след това боядисахме и дънките си сребърни.

А ето че вече го няма. Имала съм семеен дом. Със съпруга си. За поне миллионен път поглеждам диамантения пръстен и халката. След това измествам очи към ръката на мама. Тя продължава да носи пръстена на татко въпреки начина, по който той се държа с нас.

Татко. Погребението на татко.

Все едно че ледена ръка стиска сърцето ми, при това много здраво.

— Мамо — прошепвам предпазливо. — Много съжалявам, че пропуснах погребението на татко. Тогава... какви, всичко ли беше наред?

— Не си го пропуснала, миличка. — Тя ме поглежда така, сякаш съм луда. — Беше там.

— Така ли? — Наблюдавам я напълно объркана. — А, да. Разбира се. Просто не го помня.

Въздъхвам дълбоко и се отпускам на възглавниците. Не помня сватбата си, не помня и погребението на татко. Та това са две от най-важните събития в живота ми, а имам чувството, че съм ги пропуснала.

— Как мина?

— Добре, доколкото може да е добро подобно събитие... — Мама започва да нервничи, както става винаги, когато повдигна въпроса за татко.

— Дойдоха ли много хора?

По лицето ѝ се изписва мъка.

— Нека да не говорим по този въпрос, мила. Беше много отдавна. — Тя се изправя, сякаш иска да се отдръпне от въпросите ми.

— Кажи, обядва ли нещо? На мен не ми остана време да хапна, грабнах набързо едно варено яйце с препечена филийка. Ще отида да взема нещо и за двете. Да се храниш добре, Лекси — добавя тя. — И да престанеш с тези дивотии без въглехидрати. Един картоф няма да те убие.

Без въглехидрати ли каза? Така ли съм влязла във форма? Поглеждам непознатите си слаби крака. В интерес на истината изглеждат така, сякаш не знаят какво е картоф.

— Външният ми вид е доста променен, нали? — не се стърпявам аз. Малко ми е притеснено. — И косата, и зъбите...

— Да, различна си. — Тя ме стрелва с поглед. — Всичко стана толкова постепенно, че дори не съм забелязала.

За бога! Как е възможно да не забележиш, че дъщеря ти се е превърнала от дебеличка Зъбатка в слаба, загоряла и добре поддържана жена?

— Няма да се бавя. — Мама грабва бродираната си ръчна чанта.

— Ейми ще дойде всеки момент.

— Ейми тук ли е? — Настроението ми се оправя в мига, в който си представям малката си сестра в розово кожухче, дънки с бродирани цветя и симпатичните гumenки, които светят, когато танцува.

— Отиде да купи бонбони. — Мама отваря вратата. — Много обича ментовия „Киткат“.

Тя хлопва вратата. Вече са измислили ментов „Киткат“, значи. 2007 година е наистина напълно различен свят.

Ейми не ми е полусестра, нито доведена сестра, както предполагат повечето хора. Тя ми е стопроцентова сестра. Само че хората се объркват, защото: 1. Разликата ни е дванайсет години. 2. Мама и татко са се разделили, преди тя да се роди.

„Разделили“ е прекалено силна дума. Не съм сигурна какво точно се е случило, знам само, че татко не се мяркаше често, докато бях малка. Официалната версия беше, че работи в чужбина. Истинската причина бе, че е бил несериозен тип и нехранимайко. Бях на осем, когато чух една от лелите ми да го описва по този начин на

коледното тържество. След това ме видя, притесни се и смени темата, затова реших, че „нехранимайко“ е грозна псуvinя, но така и не я забравих.

Първия път, когато ни напусна, бях на седем. Мама каза, че бил заминал в Америка по работа, така че, когато Мелани от училище започна да разправя, че го била виждала в магазина с някаква жена в червени дънки, аз ѝ казах, че е дебела лъжкиня. Той се прибра няколко седмици по-късно, уморен — от разликата във времето, както обясни. Когато поисках подарък, той ми даде пакетче дъвка „Ригли“. Нарекох я американската дъвка и я показвах на всички в училище — докато Мелани не ми показва етикета от магазина. Никога не признах пред татко, че знам истината, не признах и пред мама. Май през всичкото време знаех, че не е ходил в Америка.

Две години по-късно той изчезна отново, този път за няколко месеца. След това започна да се занимава с недвижими имоти в Испания, но работата му се провалила. Накрая попадна в някаква пирамида и се опита да въвлече всичките си приятели. Междувременно беше станал алкохолик... след това заживя известно време с някаква испанка... а мама продължаваше да го чака. Накрая, преди около три години, се премести в Португалия завинаги, очевидно, за да избяга от данъчните.

Мама имаше не един и двама приятели през годините, но двамата с татко така и не се разведоха. Очевидно след едно от коледните му посещения, след като са пийнали повечко, двамата вероятно са...

Както и да е. Не ми се иска да си представям какво точно е станало. След това се появи Ейми. Тя е най-очарователното създание, което не спира да слуша диско и умира да сплита косата ми на милион плитчици.

Стаята утихна, след като мама излезе. Наливам си чаша вода и отпивам на бавни гълтъки. Мислите ми са неясни и разпилени, все едно че е паднала бомба. Чувствам се като криминолог, който се опитва да събере отделните частици, за да изясни какво става.

Някой чука предпазливо на вратата и аз вдигам поглед.

— Да. Влез.

— Здрави, Лекси.

Непозната на около шестнайсет се промъква в стаята. Висока и страшно слаба, дънките ѝ са с много ниска талия, на пъпа има пиърсинг, косата ѝ е щръкнала на сини кичури и се е наплескала с поне пет пласта спирала. Нямам представа коя е.

— Господи! — Тя покрива устата си с ръка, когато ме вижда. — Лицето ти е прецакано. Боли ли?

— Не много — отвръщам любезно.

Момичето присвива очи и ме наблюдава.

— Лекси... аз съм. Не ме ли позна?

— Ами... — Мръщя се и ми става неловко. — Виж, много съжалявам, но катастрофирах и имам проблеми с паметта. Сигурна съм, че сме се срещали...

— Лекси! — Очевидно е, че тя не може да повярва. Дори ми се струва обидена. — Аз съм. Ейми!

Нямам думи. Направо онемях. Не е възможно това да е малката ми сестричка.

Само че е тя. Ейми е станала висока нахакана тийнейджърка. Тя е почти възрастен човек. Докато обикаля стаята и вдигна разни неща, а след това ги оставя, аз не мога да повярвам колко е висока. Ами колко самоуверена е станала!

— Тук няма ли нищо за ядене? Умирам от глад. — Все още има същия приятен, леко дрезгав глас, само че малко променен. Вече говори по-спокойно и по-отракано.

— Мама отиде да купи нещо за хапване. Ако искаш, ще си го разделим.

— Става. — Тя сяда на един стол и прехвърля дългите си крака през страничната облегалка. Дънките се вдигат и аз виждам сиви велурени ботуши с високи токчета. — Значи нищо не помниш, така ли? Страхотно!

— Изобщо не е страхотно — сопвам се аз. — Ужасно е. Спомням си всичко допреди погребението на татко... след това нещата се губят. Не помня нито първите си дни в болницата, нито нищо. Все едно че снощи се събудих за пръв път.

— Все едно си избягала. — Тя ме гледа ококорена. — Значи не помниш, че идвах да те видя.

— Не. Помня, когато беше на дванайсет. Беше с плитки и шини. Имаше едни много сладки шнолки.

— Хич не ми напомняй — цупи се тя. След това се намръщва. — Чакай сега да се разберем. Значи последните години ти се губят.

— Все едно са потънали в огромна черна дупка. А и преди това ми е малко мътно. Очевидно съм омъжена — смея се нервно аз. — Нямах представа. Ти беше ли шаферка на сватбата?

— Да — отвръща разсеяно тя. — Беше готино. Слушай, Лекси, не ми се иска точно сега да повдигам въпроса, но... — Тя навива на пръста си кичур коса и ме поглежда притеснена.

— Какво? — чудя се аз. — Кажи ми.

— Просто ми дължиш седемдесет кинта. — Тя свива рамене. С неудобство. — Взе ги назаем миналата седмица, когато дебитната ти карта отказа и обеща да ми ги върнеш. Сигурно не помниш...

— Аха — отвръщам уплашено. — Разбира се. Вземи си. — Посочвам чантата „Луи Вюитон“. — Не знам дали имам пари в брой.

— Има — отвръща ухилената Ейми и дръпва ципа, без много да му мисли. — Благодаря! — Натъпква банкнотите в джоба си и отново прехвърля крака през страничната облегалка, след което започва да си играе с богатата колекция сребърни гривни. След това вдига стреснато поглед. — Чакай малко. Значи не знаеш за... — Тя мълква.

— Какво?

Ейми ме поглежда с присвити очи, в които се чете недоверие.

— Никой не ти е казал, нали?

— Какво?

— Господи! Сигурно се опитват да ти поднесат истината постепенно, но ми се струва... — Тя клати глава и загризва един от ноктите си. — Лично аз мисля, че е по-добре да научиш веднага.

— Какво да науча? — Започвам да се плаша. — Какво, Ейми? Кажи ми!

Отначало тя се колебае, след това става.

— Чакай тук — изфучава от стаята. След малко се връща с бебе азиатче на около годинка. Детето е в гащеризон, държи шише сок и ми се ухилва доволно.

— Това е Ленън — отвръща тя и изражението ѝ омеква. — Синът ти.

Аз ги зяпвам, замръзнала от ужас. Какви ги говори това момиче?

— Сигурно и него не помниш? — Ейми го гали нежно по главата. — Осинови го от Виетнам преди шест месеца. Страшна

работка беше. Наложило ти се да го измъкнеш нелегално от страната в раницата си. За малко да те арестуват!

Осиновила съм дете? Усещам, че ми става студено. Не е възможно да съм станала майка. Не съм готова. Не знам нищо за бебетата.

— Кажи здрави на детето си! — Тя го понася към леглото и токчетата ѝ тракат по пода. — Той ти казва „май-ми“, между другото.

— Май-ми ли?

— Здрави, Ленън — промълвявам най-сетне, гласът ми е напрегнат от неудобство. — Аз... аз съм май-ми! — Опитвам се да говоря с майчински гукащ глас. — Ела при май-ми!

Вдигам поглед и забелязвам, че устните на Ейми потръпват. В следващия момент тя се изкиска и покрива устата си с ръка.

— Извинявай!

— Ейми, какво става? — поглеждам я и заподозирам нещо. — Това бебе наистина ли е мое?

— Видях го в коридора, като идвах — продължава да се киска тя.

— Просто не се сдържах. Да се беше видяла само! — Тя се залива от смях. — Хайде, май-ми!

Чувам приглушени викове пред вратата.

— Това сигурно са родителите му — съскам ужасено аз. — Противна малка... Върни им го веднага!

Отпускам се облекчено на възглавниците и усещам, че цялата ми глава пулсира. Нямам никакво дете.

Не мога да прегълтна новата Ейми. Беше толкова сладко и невинно дете. Гледаше „Спящата красавица“ отново и отново, захапала палец. Как е могла да се промени толкова много?

— За малко да получа удар — признавам аз, когато тя се връща.
— Ако бях умряла, ти щеше да си виновна.

— Трябва да свикваш — отвръща тя с доволна усмивка. — Хората ще ти пробутват какви ли не простотии.

Вади дъвка и започва да я разопакова. След това се навежда напред.

— Слушай, Лекси — зашепва тя. — Наистина ли имаш амнезия, или просто се преструваш. Обещавам да не казвам.

— Какво? Защо ми е да си измислям?

— Може да има нещо, от което се опитваш да се измъкнеш. Като например час при зъболекаря.

— Не. Наистина имам.

— Добре. Щом казваш. — Тя свива рамене и ми предлага дъвка.

— Не, благодаря. — Прегръщам коленете си с ръце и усещам, че тя е права. Хората ще се опитат да се възползват от мен. Трябва да науча толкова много неща, че дори не знам откъде да започна.

Мога да започна с очевидното.

— Кажи ми — започвам небрежно. — Какво представлява съпругът ми? Как изглежда?

— Иха! — ококорва се Ейми. — Естествено! Нямаш представа как изглежда, нали?

— Мама каза, че бил приятен. — Опитвам се да прикрия страха си.

— Истинска прелест — кима сериозно тя. — Има страхотно чувство за хумор. И в скоро време ще му оперират гърбицата.

— Браво, Ейми, добър опит — извивам очи аз.

— Лекси! Той много ще се обиди, ако те чуе! — Ейми ми се струва стресната. — Годината е 2007. Не съдим хората по вида им. А пък Ерик е симпатичен човек. Не е виновен, че гърбът му се е скапал, когато е бил бебе. Освен това е постигнал толкова много. Хората го гледат с истинско страхопочитание.

Сега вече ме е срам. Съпругът ми може и да има гърбица. Не бива да съдя що за човек е по външния му вид. Независимо как изглежда, щом съм го избрала, значи съм имала основателна причина.

— Може ли да ходи? — питам нервно.

— За пръв път проходи на сватбата ви — отвръща Ейми с отнесен поглед. — Стана от инвалидната количка, за да си каже брачните клетви. Всички плачеха... свещеникът едва намери сили да продължи... — Устните ѝ отново потрепват.

— Глупава малка крава! — възкликов аз. — Нещастникът няма никаква гърбица, нали?

— Извинявай. — Тя отново се киска неудържимо. — Но пък е толкова забавно.

— Изобщо не е забавно! — Заравям ръка в косата си и се намръщвам от болка, защото съм забравила за раните. — Говорим за

моя живот. Нямам никаква представа кой е съпругът ми, нито как съм се запознала с него, нито... Нищо...

— Добре. — Тя май искрено съжалява. — Добре, истината е, че си се заговорила с дъртия развратник на улицата. Казва се Ерик.

— Млъквай! Щом не искаш да ми кажеш, ще попитам мама.

— Добре! — Тя вдига примирено ръце. — Наистина ли искаш да знаеш?

— Да!

— Добре. Запознали сте се по време на телевизионно предаване.

— Хайде пак! — извивам очи към тавана.

— Истина е! Този път не те бъзикам. Ти участва в едно риалити шоу. Казва се „Амбиция“. Посветено е на хора, които искат да стигнат върха на избраната от тях професия. Той е бил един от съдиите, а ти си била състезателка. Не спечели състезанието, но се запозна с Ерик и двамата сте се харесали.

Следва мълчание. Чакам я отново да прихне и да ми се присмее, но тя надига спокойно кутийката диетична кола.

— Участвала съм в риалити шоу? — питам скептично.

— Да. Много гот. Всичките ми приятели са те гледали и всички гласувахме за теб. Трябваше да спечелиш!

Наблюдавам я внимателно и разбирам, че този път е съвсем сериозна. Дали ми казва истината? Наистина ли са ме давали по телевизията?

— Защо, за бога, ми е трявало да участвам в подобно предаване?

— За да станеш шеф сигурно. — Ейми свива рамене. — За да постигнеш нещо. Тогава си направи зъбите и косата, за да изглеждаш добре пред камерата.

— Но аз не съм амбициозна. Искам да кажа... не съм чак толкова амбициозна.

— Ти шегуваш ли се? — Ейми отново се кокори. — Че ти си най-амибициозният човек на света! Щом шефът ти се пенсионира, ти налага работата му. Големите клечки във фирмата те гледали по телевизията и били страшно впечатлени. Затова те назначиха.

Сещам се за визитките в дневника. „Лекси Смарт, директор“.

— Ти си най-младият директор, който някога е назначаван във фирмата. Ходихме да празнуваме и ти ни черпи с шампанско... — Тя

вади дъвката на дълъг ластик. — Не помниш ли?

— Не, нищичко.

Вратата се отваря и мама се връща с поднос с покрита чиния, купичка шоколадов мус и чаша вода.

— Готово — заявява тя. — Донесох ти лазания. Познай кой е тук. Ерик!

— Тук ли? — Кръвта се оттича от лицето ми. — Тук, в болницата ли?

Мама кима.

— Качва се, за да те види! Казах му да ти остави няколко минути, за да се нагласиш.

Няколко минути ли? Трябва ми много повече от няколко минути. Всичко става прекалено бързо. Дори не съм готова да съм на двайсет и осем, камо ли да се срещам със съпруга си.

— Мамо, не съм сигурна, че искам да се виждам с него. Още е рано. Дали не е по-добре да се видим утре? Тогава ще съм свикнала с мисълта.

— Лекси, миличка! — възмущава се мама. — Не можеш да отпратиш съпруга си. Зарязал си е бизнеса специално, за да те види!

— Но аз не го познавам! Нито знам какво да му кажа, нито какво да направя.

— Миличка, той ти е съпруг. — Тя ме гали по ръката. — Няма от какво да се притесняваш.

— Може да ти върне спомените — обажда се Ейми, която похапва шоколадов мус. — Може би щом го видиш, ще ахнеш и ще хълъцнеш: „Ерик! Любов моя! Всичко си спомних!“.

— Млъквай! — сопвам ѝ се аз. — Това е моят шоколадов мус.

— Ти не ядеш въглехидрати — отвръща тя. — И това ли си забравила? — Тя размахва лъжицата пред лицето ми.

— Добър опит, Ейми — отвръщам и извивам очи. — Няма начин да съм се отказала от шоколада.

— Ти вече не ядеш шоколад. Нали така, мамо? Не яде дори от собствената си сватбена торта заради калорийте.

Тя сигурно се бъзика с мен. Не е възможно да съм се отказала от шоколада, просто е невъзможно. Тъкмо се каня да я пратя по дяволите, когато на вратата се чука и приглушен мъжки глас подвиква:

— Exo?

— Господи! — Ужасена поглеждам от мама към Ейми. — Господи! Той ли е? Вече?

— Чакай малко, Ерик — провиква се мама и шепне: — Пооправи се, миличка! Все едно че са те влачили из пущинака.

— Остави я на мира, мамо — намесва се Ейми. — Извадили са я от премазана кола, забрави ли?

— Ще те среща набързо... — Мама протяга малък гребен и започва да ми тегли косата.

— Ау! — протестирам аз. — Амнезията ми ще стане още по-лоша!

— Готово! — Тя прокарва гребена за последен път и забърска лицето ми с ъгълчето на някаква кърпичка. — Готова ли си?

— Да отворя ли вратата? — питат Ейми.

— Не. Чакай... дай ми секунда.

Стомахът ми заплашва да се преобърне. Не мога да се срещна с напълно непознат, който ми се води съпруг. Ама че шантава работа.

— Мамо, моля те — обръщам се към нея. — Прекалено рано е. Кажи му да дойде по-късно. Да се върне утре. Най-добре след няколко седмици.

— Не ставай глупава, миличка! — смее се мама. Как е възможно да се смее? — Та той ти е съпруг. Освен това ти преживя катастрофа и той победя от тревоги. И без това го карахме да чака достатъчно дълго, горкичкийт!

Мама тръгва към вратата, а аз стисвам чаршафите толкова силно, че пръстите ми побеляват.

— Ами ако ми стане неприятен? Ами ако между нас няма искра?

— Не успявам да скрия ужаса си. — Ами ако иска да живея с него?

— Карай по усет — наставлява ме мама. — Стига, Лекси, просто няма за какво да се притесняваш. Много е приятен.

— Стига да не споменаваш тупето му, всичко ще бъде наред — вметва Ейми. — Или пък нацисткото му минало.

— Ейми! — мама цъка възмутено с език и отваря вратата. — Ерик! Много се извинявам, че те накарахме да чакаш. Влизай.

Следва непоносимо дълга пауза и накрая вратата се отваря. В стаята влиза огромен букет цветя, последван от най-страхотния мъж, когато съм виждала.

ПЕТА ГЛАВА

Загубила съм способността си да говоря. Гледам го и не мога да повярвам на очите си. Този мъж е невероятен, просто противно красив. Готин е като някой от манекените на „Армани“. Косата му е светло кестенява, къдрава, късо подстригана. Очите му са сини, раменете — широки и костюмът му е безобразно скъп. Брадичката е квадратна, безупречно обръсната.

Как съм успяла да закова този тип? Как е станало? Как точно? Може ли да ми каже някой?

— Здрасти — започва той. Гласът му е дълбок и ясен като на актьор.

— Здрасти — успявам да промълвя аз.

Какви гърди само! Сигурно тренира всеки ден. Ами тези лъснати обувки, ами марковият часовник...

Очите ми отново се плъзват към косата му. Никога не съм си представяла, че ще се омъжа за човек с къдрава коса. Странно. Не че имам нещо против къдравите коси. Но той изглежда страховто.

— Мила! — Той прекрачва към леглото и скъпите цветя прошумоляват. — Изглеждаш значително по-добре от вчера.

— Чувствам се чудесно. Щъ... много благодаря. — Поемам букета от него. Това е най-удивителният, изтънчен дизайнерски букет, който съм виждала, целият в бяло и кремаво. Откъде, по дяволите, купуват такива рози?

— Значи... ти си Ерик? — питам аз, за да съм сигурна, че не греша.

Забелязвам шока по лицето му, но той се овладява и успява да ми се усмихне.

— Да, точно така. Аз съм Ерик. Все още ли не ме помниш?

— Не много. Всъщност... никак.

— Нали ти казах — обажда се мама и клати глава. — Много съжалявам, Ерик. Сигурна съм, че скоро ще си припомни, ако се постарае повече.

— Това пък какво трябва да означава? — поглеждам я обидено.

— Виж, скъпа — отвръща наставнически мама. — Всички тези неща са въпрос на воля. Поне така съм чела. Умът тържествува над материията.

— Опитвам се да си спомня, разбра ли? — отвръщам възмутено.

— Да не би да си мислиш, че съм искала да стане така?

— Ще го даваме бавно — решава Ерик, без да обръща внимание на мама. Сяда на леглото. — Я да видим дали ще успеем да събудим някой и друг спомен. Може ли? — Кима към ръката ми.

— Ами... добре. Добре — кимам аз и той я стисва. Приятна ръка, стегната и топла. Само че си остава ръка на непознат.

— Лекси, аз съм — заявява той властно. — Аз съм Ерик, съпругът ти. Женени сме от почти две години.

Прекалено слисана съм, за да отговоря. Той ми се струва още похубав отблизо. Кожата му е гладка и загоряла, зъбите — съвършено подредени и блестящи.

Господи, правила съмекс с този мъж, казвам си аз. Той ме е виждал гола. Разкъсвал е бельото ми. Кой знае какви неща сме правили заедно, а аз не мога да си спомня. Поне предполагам, че е разкъсвал бельото ми, докато сме правили един господ знае какво. Не мога да му задам подобен въпрос, докато мама е в стаята.

Питам се как ли е в леглото. Тайничко оглеждам тялото му. Е, нали съм омъжена за него. Сигурно го бива...

— Какво си намислила? — Ерик е забелязал проучващия ми поглед. — Мила, ако имаш някакви въпроси, питай...

— Нищо — изчервявам се аз. — Извинявай, продължавай.

— Запознахме се преди две години — продължава Ерик — на един прием в телевизия „Пирамид“. „Амбиция“ е тяхна продукция. Говоря за риалитито, в което и двамата участвахме. Между нас веднага припламнаха искри. Оженихме се през юни и прекарахме медения си месец в Париж. Бяхме наели апартамент в хотел „Жорж V“. Беше невероятно. Ходихме в Монmartър, посетихме Лувъра, всяка сутрин пиехме *cafe au lait*^[1]. — Той мълква. — Помниш ли нещо?

— Май не — отвръщам и ме бодва чувство за вина. — Съжалявам.

Може би мама е права. Трябва да се постараю повече да си припомня. Хайде, мисли. Париж. Мона Лиза. Мъже с раирани ризи.

Мисли! Връщам се назад и усилено се опитвам да наместя лицето му на фона на Париж, да предизвикам някой спомен...

— Качихме ли се на Айфеловата кула? — питам най-сетне.

— Да! — Лицето му се озарява. — Започна ли да си припомняш? Имаше лек бриз и си правихме снимки...

— Не — прекъсвам го аз. — Просто предположих. Нали разбиращ, Париж... Айфеловата кула... просто е в реда на нещата.

— А, да — той кима, очевидно разочарован, и двамата замълчаваме. За мое облекчение някой чука на вратата и аз се провиквам: — Влез!

Никол наднича в стаята, понесла някаква папка.

— Трябва да ти премеря кръвното — започва тя. Щом вижда Ерик, мълква. — Много се извинявам. Не исках да ви прекъсвам.

— Не се притеснявай — бързам да кажа аз. — Това е Никол, една от сестрите, които се грижат за мен. — Посочвам всички подред. — Това са мама, сестра ми... и съпругът ми, който се казва... — поглеждам я многозначително. — Ерик.

— Ерик! — Очите на Никол грейват. — Много ми е приятно да се запознаем, Ерик.

— Много ми е приятно — кима любезно Ерик. — Искрено ви благодаря, че се грижите за съпругата ми.

Съпруга. Стомахът ми потръпва. Аз съм негова съпруга. Всичко е съвсем в стила на зряла жена. Бас държа, че изплащаме и ипотека. А сигурно сме се обзвели и с аларма против крадци.

— И на мен. — Никол му отправя професионална усмивка. — Лекси е изключителна пациентка. — Тя поставя апарата на ръката ми и се обръща към мен. — Ще те стегне малко... Страхотен е! — изрича с устни тя и вдига тайно палци, а аз грейвам от гордост.

Така си е. Съпругът ми наистина е великолепен мъжки екземпляр. Дори не съм излизала с мъж от неговата класа досега, камо ли да мечтая да се омъжа за такова готино парче. А пък да похапвам кроасани в хотел „Жорж V“ и дума не може да става.

— Много ми се иска да направя дарение за болницата — обръща се Ерик към Никол и дълбокият му глас изпъльва стаята. — Ако имате никакви специални нужди или фонд...

— Би било чудесно! — възкликва Никол. — В момент имаме нужда от нов скенер.

— Дали да не започна кампания за набиране на средства? —
пита той. — Всяка година организирам подобно събитие за различна
кауза.

Готова съм да се пръсна от гордост. Нито едно от гаджетата ми
не е организирало кампания за набиране на средства за
благотворителност. На Скапаняка Дейв едва му стигаха силите да се
мръдне от канапето до телевизора.

— И така! — въздиша Никол и сваля апаратата за кръвно от ръката
ми. — Беше ми много приятно, че се запознахме, Ерик.

— Лекси, всичко е наред... — Никол записва нещо в папката. —
Това обядът ти ли е? — питат я, когато забелязва недокоснатия поднос.

— А, да. Съвсем забравих за него.

— Трябва да се храниш. А вас ще помоля да не се задържате
прекалено дълго. — Тя се обръща към мама и Ейми. — Знам, че ви се
иска да прекарате повече време с Лекси, но тя все още се възстановява
и не бива да се вълнува много.

— Ще направя каквото е най-добре за нея. — Ерик стиска ръката
ми. — Единственото ми желание е съпругата ми да се оправи.

Мама и Ейми започват да си събират нещата, но не тръгват.

— Искам да ви помоля да останем само двамата за няколко
минути — моли той. — Нали нямаш нищо против, Лекси?

— Нямам — отвръщам нетърпеливо. — Не... разбира се!

Мама и Ейми ме прегръщат и си казваме довиждане, а мама
отново се опитва да ми приглади косата. Вратата се затваря и аз
оставам сама с Ерик.

Настъпва неловко мълчание.

— И така — въздиша най-сетне той.

— Да, много... странно. — Насилвам се да се засмея, но не се
получава нищо.

Ерик ме наблюдава, смиръщил вежди.

— Казаха ли лекарите дали някога ще си върнеш паметта?

— Мислят, че ще си я върна, но не знаят кога ще стане.

Ерик се изправя и прекрачва към прозореца. Струва ми се
умислен.

— Значи трябва да чакаме — заявява най-сетне той. — Мога ли
да направя нещо, за да ускоря процеса?

— Не знам — признавам безпомощно. — Можеш да ми разкажеш нещо за отношенията ни.

— Разбира се. Чудесна идея. — Той се обръща и фигурата му се очертава на прозореца. — За какво да ти разкажа? Попитай ме нещо.

— Ами... къде живеем?

— В Кензингтън, в еднообемен апартамент. — Той произнася думата с толкова гордост, сякаш е негова запазена марка. — С това се занимавам. С еднообемни пространства. — Размахва ръце така, сякаш мести тухли по поточна линия.

Иха! Значи живеем в Кензингтън! Кания се да задам нов въпрос, но се чувствам като на интервю и единствената ми цел е времето да мине по-бързо.

— Какво правим заедно? — питам накрая аз.

— Храним се заедно, гледаме филми... миналата седмица ходихме на балет. След това вечеряхме в „Айви“.

— В „Айви“ ли? — не се сдържам. Била съм на вечеря „Айви“?

Защо не помня всичко това? Затварям очи и се опитвам да сритам мозъка си, за да проработи. Само че... не се получава нищо.

Отварям отново очи и усещам, че ми се вие свят. В това време Ерик е забелязал пръстените на ношното шкафче.

— Това не е ли халката ти? — вдига поглед, очевидно изумен. — Защо е там?

— Свалили са я заради скенера — обяснявам аз.

— Може ли? — Той посяга към пръстена и поема лявата ми ръка. Обхваща ме паника.

— Ъъ... недей. — Преди да успея да се спра, дръпвам ръка и Ерик трепва. — Извинявай — свивам се аз след кратко неловко мълчание. — Много съжалявам. Просто... ти си ми напълно непознат.

— Разбира се. — Ерик се е извърнал настрани, но все още стиска пръстена. — Разбира се. Колко съм глупав!

Господи, май го обидих. Не трябваше да казвам „непознат“. Трябваше да кажа „приятел, с когото все още не съм се запознала“.

— Много се извинявам, Ерик — прехапвам устни. — Много ми иска да те опозная и... да те обикна и всичко останало. Сигурно си чудесен човек, иначе едва ли съм щяла да се омъжа за теб. Освен това изглеждаш чудесно — добавям с надеждата да го окуражая. — Не

очаквах да се появи толкова красив мъж. Просто последното ми гадже дори не беше бледа твоя сянка.

Вдигам поглед и забелязвам, че ме наблюдава.

— Странно — промълвява най-сетне той. — Ти просто не си същата. Лекарите ме предупредиха, но не съзnavах, че ще бъде чак толкова... различно. — В първия момент ми се струва напълно отчаян, след това се стяга. — Както и да е. Пак ще оправим нещата. Знам, че ще стане. — Той внимателно връща пръстена на ношното шкафче и хваща ръката ми. — Просто искам да знаеш, Лекси... обичам те.

— Наистина ли? — Грейвам доволно, преди да успея да се спра.

— Искам да кажа... чудесно. Много ти благодаря.

Нито едно от гаджетата ми не ми е казвало „Обичам те“ по този начин — както трябва, посред бял ден, като възрастен човек, а не когато е пиян или докато правимекс. Трябва да му отвърна. Какво да кажа?

„И аз те обичам.“

Не става.

„Сигурно и аз те обичам.“ И това не става.

— Ерик, сигурна съм, че и аз те обичам, дълбоко в себе си — отвръщам най-сетне и стисвам ръката му. — Ще си спомня. Може би няма да е точно днес. Може би няма да е дори утре. Само че винаги ще ни остане Париж. — Замълчавам и се замислям. — Поне на теб ще ти остане и ти ще ми разкажеш.

Ерик ме поглежда объркан.

— Изяж си обяда и си почини. — Той ме погалва по рамото. — Ще те оставя.

— Може би утре като се събудя, ще си спомня всичко — изричам с надежда, докато той се изправя.

— Да се надяваме. — Той ме поглежда внимателно. — Дори да не си спомниш, мила, ще се справим. Нали?

— Нали — кимам аз.

— Доскоро.

Той излиза и тихо затваря вратата. Аз оставам сама. Главата отново започва да ме боли и ми се вие свят. Ейми има синя коса, а Брад Пит има незаконно дете с Анджелина Джоли, а пък аз си имам страхотен съпруг, който ми каза, че ме обича. Очаквам да заспя и да се

събудя през 2004 година, на пода у Каролин, с ужасен махмурлук и да разбера, че всичко е било просто един сън.

[1] Cafe au lait (фр.) — кафе с мляко. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Оказва се, че не е сън. Следващата сутрин се събуждам и все още е 2007 година. Все още имам съвършени бели зъби и лъскава кестенява коса. Освен това имам огромна черна дупка в спомените. Дояждам третата си филия препечен хляб и отпивам гълтка чай, когато вратата се отваря и се появява Никол с огромна количка, отрупана с цветя. Занемявам, впечатлена от изобилието. Сигурно има поне двайсет букета... орхидеи в саксии, великолепни рози.

— Да не би някой от тях да е за мен? — не се стърпявам да попитам.

Никол ме поглежда изненадана.

— Всичките са за теб.

— Всичките ли? — За малко да се задавя с чая.

— Доста обично момиче. Вече ни свършиха вазите! — Тя ми подава купчина картички. — Това са съобщенията.

„Лекси, мило момиче! Пази се, ще се видим скоро.
С много обич, Розали.“

Розали ли? Не познавам никаква Розали. Доста учудена оставям картичката и посягам към следващата.

„Най-добри пожелания. Оправяй се бързо!
Тим и Суки.“

Не познавам никакви Тим и Суки.

„Лекси, оправяй се бързо! Скоро пак ще правиш по триста клека!

От приятелите във фитнеса.“

Триста клякания ли? Аз?

Нищо чудно, че са ми толкова мускулести краката. Посягам към следващата картичка и най-сетне попадам на хора, които познавам.

„Лекси, оправяй се бързо. Най-добри пожелания от Фи, Дебс, Каролин и всички от «Подови покрития».“

Докато чета познатите имена, усещам как ме обзема спокойствие. Глупаво е, но си бях помислила, че приятелките ми са ме забравили.

— Съпругът ти се оказа страхотен! — прекъсна мислите ми Никол.

— Мислиш ли? — Опитвам се да се престоря на равнодушна. — Да, приятен е, струва ми се...

— Той е невероятен! Да знаеш, че вчера намина в отделението и ни благодари на всички, че се грижим за теб. Не са много хората, които го правят.

— Никога през живота си не съм била с мъж като Ерик! — Зарязвам преструвките. — Честно казано, не мога да повярвам, че ми е съпруг. Представяш ли си, аз с него!

Някой чука на вратата и Никол се провиква:

— Влез!

На прага застават мама и Ейми, и двете потни, понесли шест плика, пълни с албуми.

— Добро утро! — усмихва се Никол и задържа вратата. — Лекси се чувства по-добре днес.

— Не ми казвай, че си е припомнила всичко! — унива мама. — След като пренесохме всички тези снимки чак от нас. Ти имаш ли представа колко тежат тези албуми? Да не говорим, че не успяхме да си намерим място на паркинга.

— Все още страда от загуба на паметта — прекъсва я Никол.

— Слава богу! — Мама забелязва изражението на Никол. — Искам да кажа... Лекси, миличка, донесохме ти снимки, за да ги разгледаш. Може пък да ти помогнат.

Поглеждам развълнувана албумите със снимки. Те ще ми разкажат онова, което не помня. Ще ми разкрият как съм се превърнала от Зъбатка в... която и да съм в момента.

— Давай! — Оставям цветята и картичките и сядам в леглото. — Покажи ми живота ми!

Научавам много от престоя в болницата. Едно от нещата, които научих, е, че когато имаш роднина с амнезия и искаш да предизвикаш спомените да се върнат, просто ѝ показваш която и да е стара снимка, ама наистина няма значение коя. Десет минути по-късно все още не съм видяла нито една снимка, защото мама и Ейми не спират да се карат откъде да започнат.

— Не искаме да я засипем с информация — повтаря мама, докато ровят из пликовете. — Ето. — Тя грабва снимка в картонена рамка.

— Да не си посмяла! — Ейми я дръпва от ръцете ѝ. — На нея имам пъпка на брадичката. Изглеждам ужасно.

— Ейми, беше малка пъпчица. Почти не се вижда.

— Напротив, вижда се. А тази е още по-противна! — Тя разкъсва и двете снимки на парченца.

Чакам аз да науча нещо за забравения си живот, а Ейми унищожава доказателствата.

— Няма да ти гледам пъпките! — надигам глас. — Просто ми покажи една снимка! Която и да е!

— Добре. — Мама прави крачка към леглото и ми подава снимка без рамка. — Аз ще я държа, Лекси. Ти просто гледай и ми кажи, ако си спомниш нещо. Готова ли си? — Мама обръща снимката.

На нея се вижда куче, облечено като Дядо Коледа.

— Мамо... — опитвам се да потисна раздразнението си. — Защо ми показваш куче?

— Миличка, това е Тоска! — обижда се тя. — Щеше да изглежда съвсем различно през 2004 година. А това е Рафаел с Ейми миналата седмица, и двамата изглеждат чудесно...

— Изглеждам отвратително. — Ейми дръпва снимката и я скъсва, преди да успея да я видя.

— Престанете да късате снимките! — почти викам аз. — Мамо, донесе ли снимки например на хора?

— Лекси, това помниш ли го? — Ейми пристъпва напред и ми показва интересно колие с роза, направена от нефрит. Аз присвивам очи и се опитвам да си припомня нещо.

— Не — признавам накрая. — Нищо не помня.

— Супер! Може ли тогава да ми го дадеш?

— Ейми! — възмущава се мама. Започва да рови недоволно в снимките. — Дали да не почакаме Ерик да донесе дивидите от сватбата? Ако и това не я накара да си припомни, нищо няма да помогне.

Дивиди от сватбата.

Моята сватба.

Всеки път, когато се сетя за нея, ме обхваща вълнение и нервно очакване. Имам си дивиди от сватбата. Имала съм сватба! Мисълта ми е чужда. Дори не мога да си представя как съм изглеждала като булка. Дали роклята ми е била като балон с кринолин и дълъг шлейф и воалетка, или съм навлякла някоя отвратителна рокля на цветя? Дори не смея да попитам.

— Ами... той изглежда приятен — обаждам се аз. — За Ерик говоря, за съпруга си.

— Супер е — кима разсеяно мама и продължава да рови снимките на кучетата. — Непрекъснато се занимава с благотворителност. По-точно, фирмата, ако питаш мен. Само че фирмата си е негова, така че е все едно.

— Той има своя фирма? — мръщя се объркана. — Мислех, че е брокер на недвижими имоти.

— Фирмата му продава недвижими имоти, миличка. Огромни еднообемни апартаменти из цял Лондон. Миналата година продадоха доста, но той продължава да действа.

— Изкара десет милиона — обажда се Ейми, седнала до един от албумите със снимки.

— Какво? — сепвам се аз.

— Той е неприлично богат. — Тя вдига поглед. — Стига де. Не ми казвай, че не си се сетила?

— Ейми! — възмущава се мама. — Не ставай вулгарна!

Не мога да промълвя и дума. Започвам да отмалявам. Десет милиона?

На вратата се чука.

— Лекси, може ли да вляза?

Господи! Той е. Бързам да се погледна в огледалото и се пръсвам с парфюма „Шанел“, който открих в чантата „Луи Вюитон“.

— Влизай, Ерик — провиква се мама.

Вратата се отваря и той застава на прага с два огромни пазарски плика, букет цветя и кошница с плодове. Облякъл е раирана риза и кремави панталони, жълто кашмирено сако и мокасини с пискюли.

— Здравей, мила. — Той оставя всичко на пода, след това се приближава до леглото и ме целува нежно по бузата. — Как си?

— Много по-добре, благодаря — усмихвам му се аз.

— Все още не знае кой си — намесва се Ейми. — Ти си просто непознат в жълто сако.

Ерик никак не се притеснява. Може би вече е свикнал на простотиите на Ейми.

— Днес ще се справим с този проблем. — Той вдига плика. Пълен е с енергия. — Донесъл съм снимки, дивидита, спомени... да те запознаем отново с живота ти. Барбара, ще пуснеш ли дивидито от сватбата? — Подава лъскав диск на мама. — И ще разгледаш... сватбения албум. — Той вдига скъп кожен албум, поставя го на леглото и аз не мога да повярвам, когато погледът ми попада върху гравираните на корицата букви: „Алексия и Ерик 6 юни 2006“.

Отварям и оставам с отворена уста. Гледам черно-бяла снимка на мен като булка. Облечена съм в дълга сатенена рокля, косата ми е прибрana на кок и държа съвсем малък букет от лилии. Няма нито кринолин, нито шлейф.

Без да гъкна, отварям на следващата страница. Ерик е застанал до мен, облечен в смокинг. На следващата снимка държим чаши с шампанско и се усмихваме един на друг. И двамата сме невероятно лъскави и представителни. Приличаме на хора от списание.

Това е моята сватба. Истинската ми сватба. Ако имах нужда от доказателство... то е пред мен.

От екрана на телевизора долита смях на хора и разговори. Вдигам поглед и изпадам в шок. Двамата с Ерик позирате в сватбено

облекло. Застанали сме до огромна торта, държим ножа заедно и се смеем на някого, който не е в кадър. Не мога да откъсна очи от себе си.

— Решихме да не записваме церемонията — обяснява Ерик. — Това е приемът след това.

— Ясно — гласът ми звучи дрезгаво.

Никога не съм се разчувствала по сватби, ала докато наблюдавам как разрязваме тортата и се усмихваме, за да излезем хубави на снимките, които правят около нас, застиваме отново за човек, който не е успял да снима… усещам как гърлото започва да ме драска. Това е моята сватба, най-щастливият ден в живота ми, а аз не помня нищичко.

Камерата се измества и улавя лицата на хора, които не познавам. Забелязвам мама в тъмносин костюм, а Ейми е в пурпурна рокля с презрамки. Намираме се в огромна зала, цялата остьклена, а хората са излезли на просторна тераса и държат чаши с шампанско.

— Кое е това място? — питам аз.

— Любима… — Ерик се засмива объркан. — Това е домът ни.

— Нашият дом ли? Но той е огромен! Погледни!

— Еднообемен — той кима. — Добра квадратура е.

„Добра квадратура“ ли? Той прилича на футболно игрище. Малкият ми апартамент в Балам ще се събере на някой от килимите.

— А тази коя е? — соча красиво момиче в бебешко розова рокля без презрамки, която ми шепне нещо на ухото.

— Това е Розали. Най-добрата ти приятелка.

Моята най-добра приятелка ли каза той? Никога не съм виждала тази жена през живота си. Тя е кълоща, загоряла, с огромни сини очи и дебела гривна на китката, а слънчеви очила придържат русата ѝ коса, типична за някоя красавица от Калифорния.

Тя ми е изпратила цветя, спомням си аз.

„Мило момиче!

С обич, Розали.“

— Тя в „Мокети Дельър“ ли работи?

— Не — усмихва се Ерик, сякаш съм се пошегувала. — Това беше смешно. — Той посочва екрана. Камерата ме следи, докато излизам на терасата и аз чувам собствения си глас, който пита през

смях: „Ерик, какво си намислил?“. Всички, кой знае защо, гледат нагоре. Нямам представа защо.

И тогава камерата се премества и аз виждам надписа в небето: „Лекси, ще те обичам вечно“.

Всички на екрана ахкат и сочат нагоре, аз също соча, опитвам се да засенча очи от слънцето, след това целувам Ерик.

В деня на сватбата ни съпругът ми е поръчал надпис за мен в небето, а аз не мога да си спомня. Идва ми да ревна.

— Тук сме на почивка на остров Мавриций миналата година...

— Ерик превърта дивидите напред и аз не мога да откъсна очи от екрана. Това момиче, което върви по пясъка, аз ли съм? Косата ми е сплетена, загоряла съм и съм с червени бикини. Приличам на онези момичета, по които ще ми изтекат очите.

— А тук сме на благотворителен бал... — Ерик превърта отново и ние сме в кадър. Аз съм с изискана синя официална рокля и танцувам с Ерик в невероятна бална зала.

— Ерик е много щедър дарител — обажда се мама, но аз не отговаряям. Не мога да откъсна поглед от красив тъмнокос мъж, застанал близо до дансинга. Чакай малко. Аз не го ли... не го ли познавам отнякъде?

Да, разбира се, че го познавам. Най-сетне!

— Лекси? — Ерик е забелязал изражението ми. — Спомни ли си нещо?

— Да! — усмихвам се щастливо. — Помня онзи човек отляво — соча екрана. — Не съм сигурна кой е, но го познавам. При това много добре. Той е приятен, забавен, може би е лекар... а може да съм го срещнала в някое казино...

— Лекси... — прекъсва ме тихо Ерик. — Това е Джордж Клуни, актьорът. Той също беше поканен на бала.

— А — потривам притеснено нос. — Ясно.

Джордж Клуни. Разбира се. Каква тъпачка съм! Отпускам се напълно отчаяна на възглавниците.

Като се сетя за всички онези отвратителни и направо унизителни неща, започвам да си спомням. Бях на седем и в училище трябваше да ям пшеничен зародиш и за малко да повърна. На петнайсет бях облечена в бял бански, който стана прозрачен, като се намокри, и момчетата ми се смяха. Помня унижението, сякаш беше вчера.

Но не мога да си спомня как съм прекарала един съвършен ден на остров Мавриций. Не помня, че съм танцуvalа със съпруга си на бал. Ехо, мозъче! Ти забрави ли задълженията си?

— Снощи четох за амнезията — обажда се седналата с кръстосани крака на пода Ейми. — Знаеш ли кои сетива най-добре стимулират паметта? Обонянието. Защо не помириш Ерик?

— Така е — намесва се неочеквано мама. — Като онзи, какво му беше името... Пруст. Помириসва вълшебната торта и всичко се връща в паметта му.

— Продължавай — подканя я Ейми. — Струва си да опиташи, нали?

Поглеждам притеснена към Ерик.

— Имаш ли нещо против, ако те... помириша, Ерик?

— Ни най-малко. — Той сяда на леглото и спира дивидито. — Да вдигна ли ръце, за да помириш подмишницата ми или...

— Да... май това ще свърши работа.

Ерик веднага вдига ръце. Навеждам се напред и помириявам. Усещам сапун, афтершейв и едваоловима мъжка миризма. Само че не успявам да си спомня нищо.

Нищо, освен Джордж Клуни в „Бандата на Оушън“.

Това мога и да не го споменавам.

— Нещо? — Ерик не смее да си пусне ръцете.

— Още нищо — отвръщам, след като го помириявам отново. —

Искам да кажа, че не усещам силна миризма...

— Трябва да го помириш между краката — обажда се Ейми.

— Миличка — въздиша отчаяно мама.

Не се въздържам и поглеждам Ерик между краката. Нали съм омъжена и за онази негова част. Тя изглежда доста напращаля, въпреки че това никога не е ясно. Питам се...

Не. Това не е важно сега.

— Вие двамата трябва да правитеекс — обажда се отново Ейми в надвисналата неловка тишина и пуква балонче с дъвката си. — Трябва да усетиш острата миризма на телесните...

— Ейми! — прекъсва я мама. — Прекалявш!

— Просто обяснявам! Това е природното лечение при амнезия!

— И така. — Ерик отпуска ръце. — Не бих казал, че постигнахме някакъв успех.

— Не сме.

Може би Ейми е права. Може би наистина трябва да правимекс.
Поглеждам Ерик и съм убедена, че и той мисли за същото.

— Нищо. Още е началото. — Той се усмихва и затваря сватбения албум, но усещам, че е разочарован.

— Ами ако никога не си спомня? — оглеждам семейството си. — Ами ако съм изгубила спомените си завинаги? Ако не си припомня никога?

Докато оглеждам угрожените лица, се чувствам безсилна и уязвима. Същото е като онзи случай, когато компютърът ми се скапа и аз изгубих всичките си имейли, само че сега е поне един милион пъти по-зле. Специалистът ми каза, че трябало да архивирам. Само че как да архивираш собствения си мозък?

Същия следобед се срещам с невропсихолог. Човекът се казва Нийл, в дънки е и се държи приятелски, докато провежда тест. Ама колко съм добра само! Запомням по петдесет думи от списъка, който ми чете, запомням кратка история, рисувам картини по памет.

— Справяш се великолепно, Лекси — заявява той, след като попълва и последното квадратче. — Всичките ти умения са налице, краткотрайната ти памет е добре, нямаш никакви сериозни когнитивни проблеми... но страдаш от остра форма на ретроградна амнезия. Това е много необично.

— Защо?

— Свързано е с удара по главата. — Той се навежда напред, рисува човешка глава в бележника си и започва да попълва мозъка. — Получила си така нареченото ускоряващо забавящо нараняване. Когато си се ударила в предното стъкло, мозъкът ти все едно е бил подмятан в черепа и малка част от него е бил прищипан, ако мога така да се изразя. Може да си нанесла поражения върху склада със спомените... а може да си наранила невралните пътища или способността да си възвръщаш спомените. Складът може и да е непокътнат, но да не успяваш да отвориш вратата.

Очите му блестят, сякаш говори за нещо изумително и аз трябва да се възхитя на себе си.

— Не можете ли да ме подложите на електрошок? — питам нещастно. — Или да ме ударите с нещо по главата?

— Няма да стане. — По всичко личи, че той се забавлява. — Истина е, че така се говори, но допълнителен удар по главата няма да ти върне паметта. Затова не пробвай подобно нещо, когато се прибереш. — Той отмества стола си назад. — Ще те изпратя.

Тръгваме към стаята и вътре заварваме мама и Ейми да гледат дивидито, докато Ерик говори по мобилния си телефон. Той веднага приключва разговора и затваря телефона.

— Как мина?

— Какво си спомни, миличка? — приглася му мама.

— Нищо — признавам аз.

— Щом Лекси се върне в позната обстановка, сигурно паметта ѝ ще се върне от само себе си — уверява ги Нийл. — Въпреки че може да отнеме известно време.

— Ясно — кима енергично Ерик. — Какво следва?

— Ами... — Нийл разлиства бележките си. — Лекси, в чудесна физическа форма си. Мога да те изпиша още утре. Ще ти запиша час за преглед след месец. Дотогава най-подходящото за теб място е у дома.

— Той се усмихва. — Сигурен съм, че и ти искаш да се прибереш.

— Да — отвръщам след кратко колебание. — У дома. Чудесно.

Щом изричам думите, разбирам, че не знам какво точно означава думата „дом“. Дом за мен е апартаментът в Балам. А него вече го няма.

— Кажи ми адреса. — Той вади химикалка. — Трябва да го запиша.

— Ами... не съм сигурна.

— Аз ще го запиша — предлага услужливо Ерик и грабва химикалката.

Това е лудост. Дори не знам къде живея. Все едно съм някоя побърканна бабичка.

— Успех, Лекси! — Нийл поглежда Ерик и мама. — Можете да помогнете на Лекси, като ѝ разкажете възможно повече за живота ѝ. Запишете всичко, което е необходимо. Заведете я на места, на които знаете, че е ходила. Ако възникнат проблеми, ми се обадете.

Вратата се хлопва след Нийл и в стаята настъпва тишина, с изключение на говора на телевизора. Мама и Ерик се споглеждат. Ако

се занимавах с теория на конспирацията, щях веднага да заподозра, че замислят нещо.

— Какво?

— Мила, с майка ти обсъждахме как да... — Ерик се колебае. — Как да постъпим, когато те изпишат.

Да постъпят ли? Така говори, сякаш съм някой престъпник, който излиза от затвора.

— Положението е доста необичайно — продължава той. — За мен, разбира се, ще бъде истинско удоволствие да се върнеш у дома и да заживеем заедно. Разбирам, че може да се почувствуваш неловко. Все пак... ти не ме познаваш.

— Ами, не — прехапвам устни. — Не те познавам.

— Казах на Ерик, че си добре дошла вкъщи. Можеш да останеш известно време — намесва се мама. — Знам, че ще бъде малко притеснително, защото ще се наложи да делиш с Джейк и Флориан стаята, но те са добри и възпитани кучета...

— Тази стая вони — мръщи се Ейми.

— Не вони, Ейми. — Мама изглежда много обидена. — Майсторът каза, че било заради сухата... някакво нещо. — Мама замахва неопределено с ръка.

— Плесен — уточнява Ейми, без да мести поглед от экрана на телевизора. — А стаята наистина вони.

Мама мига силно подразнена.

Ерик се е приближил до мен и ми се струва разтревожен.

— Лекси, да не би да си мислиш, че ще се обидя. Разбирам колко ти е трудно. За теб съм непознат, за бога. — Той разперва ръце. — Защо да искаш да се прибереш с мен?

Знам, че трябва да му отговоря, но в същия момент един образ на екрана ме разсейва. Двамата с Ерик сме на моторница. Един господ знае къде сме ходили, но морето блести и слънцето грее. И двамата сме със слънчеви очила, той ми се усмихва и двамата изглеждаме страхотно, също като герои във филм за Джеймс Бонд.

Оставам загледана като омагьосана. Искам този живот, минава бърза мисъл през главата ми. Той ми принадлежи. Заслужила съм си го. Няма да му позволя да ми се изплъзне.

— Не искам да попреча на възстановяването ти — продължава да обяснява Ерик. — Каквото и да решиш, ще те разбера.

— Да, знам — отпивам гълтка вода, за да спечеля малко време.
— Просто... нека да помисля за момент.

Добре. Нека изясним възможностите.

Мухлясала стая в Кент, която ще деля с две кучета от порода уипет.

Огромен апартамент в Кензингтън заедно с Ерик, съпруга ми, който прилича на бог и може да кара моторница.

— Знаеш ли, Ерик... — опитвам се много внимателно да подбира думите си. — Май е най-добре да се прибера при теб.

— Сериозно ли говориш? — Лицето му се озарява, въпреки това личи, че е силно учуден.

— Ти си ми съпруг. Трябва да съм до теб.

— Но ти не ме помниш — подхвърля притеснено той. — Не ме познаваш.

— Ще те опозная отново! — заявявам ентузиазирано. — Найдобрият начин да си припомня живота си е, като започна да го живея отново. Ти ще ми разкажеш за себе си, за мен, за брака ни... Ще научавсичко отново! А нали и лекарят каза, че познатата обстановка ще помогне. Може да върне някой спомен.

Все по-обнадеждена се чувствам. Значи не знам абсолютно нищо за съпруга и живота си. Работата е там, че съм омъжена за красив мултимилионер, който ме обича, има огромен мезонет и ми купува бутикови букети. Няма да захвърля всичко това заради незначителната подробност, че не го помня.

На всеки му се налага да полага усилия в брака. Аз просто трябва да набледна на „спомни си съпруга си“.

— Ерик, наистина искам да се прибера у дома с теб. — Старая се думите ми да прозвучат искрено. — Сигурна съм, че бракът ни е щастлив и с теб много се обичаме. Ще се справим.

— Много ще се радвам да се върнеш. — Ерик все още ми изглежда притеснен. — Моля те, не се чувствай длъжна...

— Не го правя по задължение! Просто... знам, че така е най-добре.

— Да, идеята е чудесна — намесва се мама.

— Значи се разбрахме — отсичам аз. — Всичко е уточнено.

— Сигурно няма да искаш... — Ерик замълчава и ме поглежда гузно. — Искам да кажа... Аз ще се преместя в стаята за гости.

— Много ти благодаря — отвръщам сериозно. — Благодаря ти, Ерик.

— Ако си сигурна... — цялото му лице грейва. — Тогава да направим всичко както трябва. — Той поглежда към годежния пръстен и халката, оставени на нощното шкафче.

— Добре — кимам въодушевена.

Той посяга към пръстените и аз притеснено протягам лявата си ръка. Наблюдавам като хипнотизирана как Ерик плъзва пръстените на мястото им. Първо слага халката, след това огромния диамант. В стаята цари мълчание, докато аз не мога да откъсна очи от пръстените.

Мама му стара, този диамант е огромен.

— Добре ли си, Лекси? — питат Ерик. — Всичко наред ли е?

— Да... чудесно! Честна дума. Съвсем добре съм.

По лицето му плъзва широка усмивка, докато аз оглеждам ръката си. Чувствам се като човек, който би трябало да хвърля конфети след брачна церемония. Преди две вечери Скапаняка Дейв ми върза тенекия, а сега се оказвам... женена!

СЕДМА ГЛАВА

Това е карма!

Сигурно съм била невероятно благородна в предишния си живот. Сигурно съм спасяваща деца от горящи сгради или съм се загрижала за прокажени, или съм създала колелото, или нещо подобно.

Седя до красивия си съпруг в мерцедеса му кабриолет и пътуваме по Имбанкмънт.

По-точно казано, пълзим. Той шофира с не повече от трийсет километра в час. Много е внимателен към мен, все повтаря, че разбира колко ми е трудно да се кача отново в автомобил и ако почувствам напрежение, да му кажа на секундата. Мога честно да призная, че се чувствам великолепно. Не помня никаква катастрофа. Все едно че се е случила на някой друг, а докато ти разказват, ти кимаш с много съчувствие и повтаряш: „Боже, та това е наистина ужасно!“, въпреки че много отдавна си престанала да слушаш.

Непрекъснато се гледам и не мога да повярвам на очите си. Обута съм в съдрани дънки, два номера по-малки, отколкото носех преди. Топът е от „Миу Миу“, едно от имената, които познавам от реклами в списанията. Ерик ми донесе дрехи, за да си избера, и те всичките са толкова готини, до една маркови, че отначало дори не смеех да ги докосна, камо ли да облека някая.

На задната седалка са букетите и подаръците, които получих в болницата, включително и огромна кошница тропически плодове от „Мокети Дельр“. Има и писмо от някоя си Клер, която щяла да ми изпрати протокола от последното съвещание на борда, за да мога да го прочета на спокойствие, щом се почувствам по-добре. Накрая се е подписала: „Клер Ейбрамс, асистентка на Лекси Смарт“.

Асистентка на Лекси Смарт. Значи си имам асистентка. Освен това съм в борда на директорите. Представяте ли си!

Раните и синините зарастват и избледняват. Косата ми е измита и лъскава, а зъбите ми са съвършени като на актриса. Не мога да се

въздържа и се усмихвам пред всяка блестяща повърхност, покрай която минем. Просто не мога да спра да се усмихвам, и това е!

Може би в предишния си живот съм била Жана д'Арк и съм търпяла ужасни мъчения. Може да съм била някоя от нещастните пътнички на „Титаник“. Точно така. Паднала съм в леденото море и не съм извадила късмета на Кейт Уинслет, а това сега ми е наградата. Така е, хора, никой не получава подобен съвършен живот без причина. Чудеса не се случват.

— Добре ли си, мила? — Ерик задържа ръката си върху моята за няколко секунди. Вятърът е разрошил къдрявата му коса, скъпите му очила блестят на слънцето. Прилича на мъжа от реклами на „Мерцедес“, заради когото хората искат да си купят подобен автомобил.

— Да — грейвам в отговор аз. — Супер!

Аз съм Пепеляшка. Не, аз съм дори по-голяма късметлийка от Пепеляшка, защото тя получи само принца, нали? Аз съм Пепеляшка с великолепни зъби и невероятна работа.

Ерик дава ляв мигач.

— Пристигнахме...

Той влиза в огромен вход с колони, подминаваме портиер в стъклена кабина, паркира и изключва мотора.

— Ела да разгледаш дома си.

Нали знаете, че някои мечтани неща, които очаквате с огромно нетърпение, се оказват адски скапани, когато най-сетне ги получите. Например спестявате безкрайно дълго, за да отидете в някой скъпарски ресторант, а сервитьорите се оказват дръпнати, масата ви е прекалено малка, а пудингът има вкус на полуфабрикат.

Само че с новия ми дом се оказва точно обратното. Много по-красив е, отколкото очаквах. Докато обикалям, започвам да се слизвам. Огромен е! Светъл е! Гледа към реката. Има суперско кремаво канапе във формата на буквата „Г“ и най-хитрият бар с гранитен плот. Душът е в отделно помещение, което е мраморно и побира поне пет человека.

— Спомни ли си нещо? — Ерик ме наблюдава напрегнат. — Не изскочи ли нещо?

— Не, но тук е истински разкош.

Сигурно сме организирали готини партита. Представям си Фи, Каролин и Дебс облегнати на бара, надигаме чашки текила, от уредбата дъни музика. Спирам до канапето и прокарвам ръка по плющената тапицерия. Толкова е чиста и поддържана, че няма да посмее да седна. Може би ще трябва да левитирам над канапето. Може да се отрази добре на седалищните ми мускули.

— Страшно канапе! — поглеждам Ерик. — Сигурно е струвало куп пари.

— Десет хиляди лири — кима той.

Мама му стара! Отдръпвам бързо ръка. Как е възможно едно нищо и никакво канапе да струва толкова много! С какво е напълнено, да не би с хайвер? Отдръпвам се и благодаря на господ, че не седнах на него. Казвам си, че не бива нито да пия червено вино, докато седя на него, нито да ям пица, нито дори да се приближавам до неприлично скъпото канапе.

— Много ми харесва... ъъъ... вграденото осветление — соча вълнообразната метална структура.

— Това е радиатор — усмихва се Ерик.

— А, така ли? — питам смутено. — Мислех, че това е радиатор.

— Посочвам старомоден радиатор, боядисан в черно, монтиран на отсрешната стена.

— Това е произведение на изкуството — поправя ме Ерик. — На Хектор Джеймс-Джон е. „Падение и дезинтеграция“.

Приближавам се, накланям глава и си придавам интелигентно изражение или поне така си мисля.

„Падение и дезинтеграция“. Черен радиатор. Нямах никаква представа.

— Много е... структурно — осмелявам се да кажа след кратко мълчание.

— Извадихме страхотен късмет, че се сдобихме с това произведение — кима към него Ерик. — На всеки осем месеца инвестираме значителни суми в абстрактно и символично изкуство. Еднообемните пространства търсят подобни произведения. А пък портфолиото е много важно. — Той свива рамене, сякаш това обяснява всичко.

— Разбира се! — кимам. — Мисля, че тази работа с портфолиото... този аспект е... абсолютно... — Прочиствам гърлото

си и се обръщам.

Мълквай, Лекси. Не разбираш абсолютно нищо от съвременно изкуство, от портфолио, нямаш никаква представа какво е да си богата и ако изръсиш още нещо, ще се издадеш.

Загърбвам произведението радиатор и се съсредоточавам върху огромния еcran, заел почти цялата отсрещна стена. В другия край на стаята има още един телевизор, сложен до голямата маса, и още един в спалнята. Очевидно Ерик обича да гледа телевизия.

— Коя предпочиташ? — Забелязал е, че ги гледам. — Пробвай този. — Той посяга към дистанционно и го насочва към екрана. В следващия миг пред мен пламва огън.

— Иха! — зяпвам стреснато.

— Или тази? — Появяват се пъстри тропически риби, които се промъкват сред морски водорасли. — Най-новата технология за дома — заявява гордо той. — Хем е изкуство, хем е забавление, хем е начин на комуникация. Можеш да праща имейли, да слушаш музика, да четеш книги... Имам хиляда тома литература в системата. Можеш дори да си имаш виртуален домашен любimeц.

— Домашен любimeц ли? — продължавам да гледам екрана, неспособна да откъсна очи.

— Всички си имаме — усмихва се Ерик. — Ето го моя. Титан. — Той щраква с дистанционното и на екрана се появява чудовищен раиран паяк, който обикаля из стъклен аквариум.

— Господи! — отстъпвам бързо назад и усещам как започва да ми се гади. Открай време мразя паяци, а този е огромен. Виждат се дори космите по противните му крака. Дори лицето му се вижда. — Може ли... би ли го изключил?

— Какво ти става? — чуди се Ерик. — Показах ти Титан, когато дойде тук за пръв път. Каза, че бил истинско бонбонче.

Супер! На първата ни среща съм казала, че харесвам паяка, за да се направя на любезна... и сега няма да мога да се отърва от него.

— Знаеш ли... — започвам, като се старая да не поглеждам към Титан. — Сигурно катастрофата ми е създала фобия към паяци. — Опитвам се да говоря компетентно, все едно че съм чула това твърдение от някой лекар.

— Възможно е. — Ерик леко се е намръщил, сякаш се кани да изтъкне някой пропуск в теорията ми. Може и да успее.

— Аз имам ли си домашен любимец? — питам бързо, за да го разсея. — Какъв е моят домашен любимец?

— Виж. — Той щраква с дистанционното. — Това е Артър. — Малко пухкаво бяло котенце се появява на екрана и аз писвам очарована.

— Толкова е сладко! — Наблюдавам го как си играе с кълбо прежда, побутва го с лата и се търкаля. — А ще стане ли голяма котка?

— Не — усмихва се Ерик. — Ще си остане коте завинаги. През целия ти живот, ако искаш. Живеят по сто хиляди години.

— Ясно — кимам след малко. Шантава работа. Виртуално коте, което живее сто хиляди години.

Телефонът на Ерик изпиуква и той веднага го отваря, след това щраква отново с дистанционното и на екрана се появяват рибите.

— Мила, шофьорът ми е долу. Нали ти казах, че трябва да отскоча за малко до офиса. Розали е тръгнала насам, за да ти прави компания, докато ме няма. Дотогава, ако нещо те притеснява, просто ми звънни или пък ми пусни имейл през системата. — Подава ми правоъгълна бяла джаджа с екран. — Това е дистанционното. С него можеш да задействаш и отоплението, и вентилацията, и светлината, и вратите, и щорите... всичко тук е интелигентно. Предполагам, че няма да имаш нужда от него. Всичко е програмирано.

— Имаме къща, която се управлява с дистанционно? — избухвам в смях.

— Така е при еднообемните пространства! — Той отново прави познатия ми жест и аз кимам и се опитвам да не издам колко съм слисана.

Наблюдавам го как си облича сакото.

— А аз откъде познавам Розали?

— Тя е съпруга на партньора ми Клайв. С нея се разбирате чудесно.

— А тя излиза ли с мен и другите момичета от офиса? С Фи, Каролин? Заедно ли излизаме?

— С кого? — Гледа ме недоумяващо Ерик. Да не би да е от мъжете, които нямат представа от социалния живот на съпругата си?

— Няма значение — бързам да отвърна. — Всичко ще разбера.

— Джана също ще дойде по-късно. Икономката ни. Ако имаш някакъв проблем, питай нея. — Той се приближава до мен, поколебава

се, след това ме хваща за ръката. Кожата му е гладка, безупречно поддържана дори когато поглеждам отблизо и усещам чудесния му афтършейв с аромат на сандалово дърво.

— Благодаря, Ерик. — Поставям другата си длан върху неговата и я стисвам. — Много ти благодаря.

— Добре дошла отново, мила — изрича той с дрезгав глас. След това отдръпва ръка и се насочва към вратата.

Оставам сама. Сама съм в семейния си дом. Оглеждам огромното пространство, масичката за кафе във формата на куб, кожените столове, книгите, посветени на изкуството... и забелязвам, че няма нищо, което да напомня за мен. Няма шарени саксии, нито пък разноцветни светлинни, нито купчини книжки с меки корици.

Нищо. По всяка вероятност двамата с Ерик сме искали да започнем на чисто, затова сме избрали обзавеждането заедно. Сигурно сме получили какви ли не страхотни подаръци за сватбата. Сините вази на плочата над камината сигурно са стрували малко състояние.

Прекрачвам до огромните прозорци и надничам към улицата. Не се чува нито шум, нито нищо. Наблюдавам как някакъв мъж качва пакет в едно такси, а една жена едва успява да удържи вързаното на кaiшка куче. Вадя телефона, за да напиша есемес на Фи. Трябва да обсъдя с нея всичко, от което съм заобиколена. Ще ѝ звънна по-късно, двете ще се свием на канапето и тя ще mi разкаже за живота mi, най-вече за Ерик. Нямам търпение да се видя с нея.

„Здрави! Вкъщи съм — звънни! Нямам търпение да се чуем!!!“

Изпращам същия есемес и на Каролин, и на Дебс. След това оставям телефона и се завъртам на лъскавия дървен под. Докато бях с Ерик, се опитвах да се държа небрежно, но сега съм сама и се оставям на възторга. Не съм и предполагала, че мога да живея на подобно място. Абсолютно никога.

В мен напира смях. Това е истинска лудост. Аз. В какъв апартамент съм само!

Завъртам се отново, след това отново, разперила ръце, се смея като луда. Аз, Лекси Смарт, живей в този ултрамодерен апартамент, в който за всичко има дистанционно управление.

Грешка. Вече съм Лекси Гардинър.

При тази мисъл кикотът напира отново. Та аз дори не знаех името си, когато се събудих. Ами ако беше Говедарова? Какво ли щях да кажа тогава? „Извинявай, Ерик, струващ ми се много приятен човек, но няма начин да...“

Прас! Звукът от счупено стъкло прекъсва мислите ми. Преставам да се въртя, обзета от ужас. Без да искам, съм закачила с ръка стъклен леопард, готов за скок, поставен на една от полиците. Сега е на пода, пръснат на хиляди парченца.

Счупила съм украшение, а съм в апартамента от нищо и никакви три минути.

По дяволите!

Навеждам се и докосвам едно от по-големите парчета, което се оказва опашката. Различни по големина остри късчета се търкалят по пода. Няма начин да го залепя.

Започвам да се паникьосвам. Какво ще правя? Ами ако се окаже, че и това струва десет bona в лири също като канапето? Ами ако е нещо, което е наследство на Ерик? Къде ми беше умът, та се въртях така?

Внимателно вдигам първото парче, след това посягам към следващото. Ще трябва да смета ситните парченца, а след това...

Електронен звук ме стряска и аз вдигам рязко глава. Огромният еcran е станал син и се е появило съобщение с големи букви: „Здрави, Лекси — как си?“

По дяволите! Той ме вижда. Той ме наблюдава. Това е Биг Брадър!

Обзета от неподправен ужас, скачам и завирам двете парчета под една от възглавниците на канапето.

— Здрави — обръщам се към синия еcran, а сърцето ми всеки момент ще изхвръкне.

— Не исках да го направя, стана съвсем случайно...

Следва мълчание. Екранът не трепва, не реагира по никакъв начин.

— Ерик? — пробвам отново. Отговор няма.

Добре... Може пък да не ме вижда. Сигурно ми е пратил съобщението от колата. Предпазливо пристъпвам към экрана и забелязвам малка клавиатура и компактна сребърна мишка отстрани. Натискам „Отговор“ и бавно пиша: „Супер, благодаря.“

Така е добре. Ще намеря начин да оправя леопарда... или да го подменя с нещо друго.

Не. Я стига! Не мога да започна брака си, като пазя тайна от съпруга си. Трябва да съм смела.

„Случайно счупих леопарда — пиша аз. — Много съжалявам. Надявам се има начин да го подменя.“

Натискам „Изпращане“ и чакам отговор, като си повтарям, че не трябва да се притеснявам. Все още не съм сигурна дали съм съсипала нещо ценно. Може да е мой и Ерик да го мрази открай време. Как да разбера?

Откъде да знам?

Отпускам се на един стол, потисната от мисълта, че не знам почти нищо за живота си. Ако знаех, че ще получа амнезия, щях да си напиша някоя и друга бележка. Щях да си помогна малко. Внимавай със стъкления леопард, защото струва цяло състояние. PS. Много обичаш паяци.

Екранът прописква отново. Поемам си дълбоко дъх и вдигам поглед.

„Разбира се, че ще го подменим! Не се притеснявай!“

Залива ме облекчение. Значи всичко е наред.

„Благодаря! — пиша с усмивка. — Обещавам да не чупя нищо повече!“

Не мога да повярвам, че се паникьосах така. Не мога да повярвам, че навсякъв парчетата под възглавницата. Все едно съм петгодишно хлапе. Та аз съм си у дома. Омъжена жена съм. Трябва да започна да се държа като зрял човек. Все още доволно ухилена, вдигам възглавницата, за да извадя парчетата... И застивам на място.

По дяволите!

Проклетото стъкло е съдрало проклетото кремаво канапе. Сигурно съм го закачила, докато пъхах счупеното отдолу. Меката дамаска е грозно съдрана.

Как можа да се случи тъкмо с канапето за десет хиляди лири?

Автоматично поглеждам към екрана, а след това бързо извръщам очи, обзета от нов страх. Не мога да призная на Ерик, че съм съсипала и канапето. Просто не мога.

Добре. Сега просто ще... ще... Няма да си признавам днес. Ще изчакам по-подходящ момент. Силно притеснена, подреждам възглавниците, така че скъсаното да не се вижда. Готово. Като ново е. Никой няма да рови под възглавниците, нали така?

Грабвам парчетата от счупения леопард и се отправям към кухнята, пълна със сиви лъскави шкафове и дори успявам да открия коша за боклук. Браво! Не съм чак толкова безпомощна.

Из апартамента се разнася звън и аз вдигам поглед, обзета от нетърпеливо очакване. Това сигурно е Розали, новата ми най-добра приятелка. Нямам търпение да се запозная с нея.

Розали се оказва дори още по-кълоща, отколкото изглеждаше на дивидито. Облечена е в черен спортен панталон седем осми, розов кашмирен пуловер с шпиц деколте, а на русата ѝ коса са вдигнати огромни слънчеви очила на „Шанел“. Щом отварям вратата, тя надава писък и изпуска плика от „Джо Малоун“.

— Господи, Лекси! Нещастното ти лице!

— Всичко е наред — уверявам я аз. — Да ме беше видяла преди седмица. Челото ми беше невъзможно.

— Горкичката! Какъв кошмар! — Тя вдига плика, след това ме целува и по двете бузи. — Трябваше да дойда по-рано, само че нямаш представа колко време ми се наложи да чакам в СПА центъра.

— Влизай. — Соча към кухнята. — Искаш ли чаша кафе?

— Миличка... — Тя ми се струва напълно объркана. — Аз не пия кафе. Доктор Андре ми забрани. Много добре знаеш.

— Добре. — Замълчавам за миг. — Виж... просто не помня. Имам амнезия.

Розали ме зяпва, очевидно слисана от новината. Тя не знае ли? Ерик не ѝ ли е казал?

— Не помня какво се е случило през последните три години — продължавам аз. — Ударила съм си главата и тези спомени са изличени.

— Господи! — Розали притиска ръка към устата си. — Ерик все разправяше разни работи за амнезия, че нямало да ме познаеш. Мислех, че се шегува.

Докато гледам изуменото ѝ лице, ме напушва смях.

— Изобщо не се е шегувал. За мен ти си... напълно непознато.

— Непозната ли? — Тя май се обиди.

— Ерик също ми е непознат — бързам да уточня. — Събудих се и не знаех кой е. Все още не съм си спомнила.

Следва кратко мълчание, докато Розали очевидно се опитва да приеме информацията. Ококорила се е, сумти и хапе устни.

— Господи — въздиша най-сетне тя. — Кошмар.

— Не познавам и апартамента. — Разпервам ръце. — Не познавам собствения си дом. Не знам какъв е бил животът ми. Ако ми помогнеш... ако ми кажеш някои неща...

— Разбира се! Хайде да седнем... — Тя ме повежда към кухнята. Оставя плика от „Джо Малоун“ на плата и сяда до масата за закуска, аз следвам примера ѝ и се питам дали аз съм избрала металната маса, или е бил Ерик, или двамата заедно сме се спрели на нея.

Вдигам поглед и забелязвам, че Розали ме наблюдава внимателно. Тя веднага се усмихва, но виждам, че е шашната.

— Знам — обаждам се аз. — Много е странно.

— Това така ли ще остане?

— Паметта ми може да се върне, но никой не знае кога. И дали изобщо ще стане и дали ще си припомня всичко.

— Като изключим това, ти добре ли си?

— Да, само че едната ми ръка е по-бавна. — Вдигам лявата си ръка, за да ѝ покажа. — Трябва да правя някакви психарски упражнения. — Свивам ръка, както ми показа физиотерапевтът, а Розали ме наблюдава с неприкрит ужас.

— Кошмар — въздиша тя.

— Основният проблем е... не помня нищичко от живота си от 2004 година насам. Всичко е една голяма черна дупка. Лекарите казват, че ако говоря с приятели и си създам ясна картина, тогава може би ще предизвикам спомените и те ще се върнат.

— Разбира се — кима Розали. — Чакай да ти разкажа. Откъде да започна? — Тя се навежда нетърпеливо напред.

— Ами... — замислям се за момент. — Как се запознахме с теб?

— Преди около две години и половина — кима Розали. — Беше на един коктейл и Ерик каза: „Това е Лекси.“ Аз отговорих: „Здрави!“ Така се запознахме. — Тя грейва.

— Ясно. — Свивам притеснено рамене. — Наистина не помня.

— Бяхме у Труди Суонсън. Сещаш ли се, била е стюардеса и се запознала с Ейдриън при полета за Ню Йорк. Всички разправят, че го бройнала в мига, в който зърнала черната му кредитна карта „Амекс“... — Тя замълчава, сякаш за пръв път съзнава колко важна информация знае. — Значи не помниш клюките, така ли?

— Ами... не.

— Господи. — Розали рязко изпуска сдържания въздух. — Да знаеш колко много имам да ти разказвам. Откъде да започна? Вземи мен. — Тя вади химикалка и започва да пише. — И съпруга ми Клейв, и противната му бивша, Давина. Чакай само да ти разкажа за нея. Следват Джена...

— Излизаме ли с другите ми приятелки? — прекъсвам я аз. — С Фи и Каролин? Ами с Дебс? Ти познаваш ли ги?

— Каролин ли? Каролин казваш. — Розали потраква с химикалката по зъбите си и се мръщи. — Да не би да говориш за очарователната французойка от фитнеса?

— Не, говоря за Каролин от службата. И Фи. Сигурно съм ги говорила за тях. Трябва да съм ти говорила. С Фи сме приятелки от... излизаме заедно всеки петък...

Розали ме гледа недоумяващо.

— Миличка, честно казано никога не си ги споменавала. Доколкото знам, ти никога не излизаш с колегите си.

— Чакай малко. Това е традиция. Обикаляме клубовете, контим се и пием коктейли...

Розали избухва в смях.

— Лекси, никога не съм те виждала да близваш коктейл! Вие двамата с Ерик пиете само бяло вино.

Вино ли? Невъзможно! За какво вино става въпрос?

— Изглеждаш ми объркана — започва да се притеснява Розали. — Да не би да те заливам с прекалено много информация? Забрави клюките. — Тя отмества листа, на който виждам, че е написала дълъг списък с имена, срещу които е надраскала „мръсница“ или „сладурана“. — Какво ти се прави?

— Какво правим, когато сме заедно?

— Точно така! — Розали се замисля за няколко секунди, а след това погледът ѝ просветва. — Отиваме на фитнес.

— На фитнес ли? — повтарям аз и се опитвам да се престоря на радостна. — Точно така. Значи ходим често на фитнес, така ли?

— Сладурче, това е голямата ти страсть. Тичаш през ден по час в шест сутрин.

— Шест сутринта ли? Аз, да тичам?

Аз никога не тичам. Освен че е досадно, е и тъпо, защото циците ти се подмятат. Веднъж тичах километър и половина, ей така, за кеф, заедно с Фи и Каролин, и за малко да умра. Поне бях по-добра от Фи, която се отказа две минути след като започна и вървя до края с цигара в ръка, а след това се скара с организаторите и ѝ беше забранено повече да участва в благотворителни събития, организирани в помощ на борбата с рака.

— Не се притеснявай, днес ще правим нещо спокойно, за почивка — решава Розали. — Ще отидем на масаж или на час по стреч. Грабвай екипа, тръгваме.

— Добре — колебая се. — Малко се притеснявам... просто не знам къде ми стои екипът. Гардеробите в спалнята са пълни с дрехи на Ерик. Не мога да намеря къде са моите.

Розали остава с отворена уста.

— Не знаеш къде са ти дрехите? — В огромните ѝ сини очи бликват сълзи и тя започва да си вее с ръка. — Много се извинявам — хълца тя. — Едва сега си давам сметка колко ужасно се чувстваш. Да забравиш целия си гардероб! — Тя си поема дълбоко дъх, стяга се и стиска ръката ми. — Ела с мен, сладурче. Ще ти покажа.

Всичко е ясно. Не съм могла да открия дрехите си, защото не са били в гардероб, а в цяла стая, зад врата, маскирана като огледало. А им е отделена цяла стая, защото са невероятно много.

Докато оглеждам рафтовете с дрехи, направо ми премалява. Никога през живота си не съм виждала толкова много дрехи, не и извън магазин. Колосани бели ризи, черни панталони с ръбове, костюми в бежово и кремаво. Вечерни тоалети от дантела и органза. За чорапите има отделно чекмедже. Грижливо сгънатите бикини са с етикет на „La Perla“. Всичко, което погледна, ми се струва чисто ново

и безупречно. Няма износени дънки, няма размъкнати анцузи, няма удобни стари пижами.

Преглеждам саката и ако не бяха различните копчета, щях да решавам, че са еднакви. Не мога да повярвам, че харча толкова пари за дрехи и те всички са в разни нюанси на бежовото.

— Какво ще кажеш? — Розали ме наблюдава с блеснали очи.

— Невероятно!

— А н има страхотен усет — кима компетентно тя. — А н е личната ти стилистка. Тя ти избира дрехите.

— Имам човек, който ми избира дрехите, така ли?

— Само за основните неща всеки сезон... — Розали вади тъмносиня рокля с тънки презрамки и дискретни къдри по края. — Погледни, това е роклята, с която беше облечена, когато се запознахме. Спомням си, че си казах: „Значи това е момичето, по което е хълтнал Ерик.“ Всички на партито говореха само за теб! Лекси, държа да ти кажа, че когато вие двамата се оженихте, много момичета бяха адски нещастни... — Тя посяга към дълга черна официална рокля. — Това беше роклята ти за моята вечер на загадките и убийствата. — Тя я налага на мен. — Беше с кожена наметка и перли... помниш ли?

— Май не.

— Ами тази на „Катрин Уокър“? Не може да не я помниш. Ами „Роланд Море“?... — Розали продължава да вади рокля след рокля, ала за мен до една са непознати. Накрая вади специален калъф за дрехи и ахва: — Сватбената ти рокля! — Бавно, с истинско страхопочитание тя дръпва ципа и изважда бялата копринена рокля, която вече съм виждала на дивидито. — Не ми казвай, че не я помниш.

Оглеждам роклята и се опитвам да наложа на спомените си да се върнат... но така и не се получава нищо.

— Господи! — Розали притиска ръка към устата си. — Двамата с Ерик трябва да подновите брачните си клетви! Аз ще организирам всичко! Ще бъде в японски стил. Ти ще си в кимоно...

— Може би — прекъсвам я аз. — Още е много рано. Ще си помисля.

— Хм. — Личи си, че Розали е разочарована, докато прибира сватбената ми рокля. След малко лицето ѝ светва. — Пробвай обувките. Не може да не си спомниш обувките.

Хуква към другия край на стаята и отваря някакъв шкаф. Напълно слизана съм. Никога през живота си не съм виждала толкова много обувки. Всички са подредени в спретнати редички, повечето са с високи токове. Как е възможно да съм се обзавела с обувки с високи токове?

— Направо невероятно! — обръщам се към Розали. — Че аз дори не мога да ходя на висок ток. Един господ знае защо съм ги купила.

— Можеш, и още как — кокори се Розали. — Разбира се, че можеш.

— Не мога — клатя глава. — Открай време не мога да ходя на токове. Падам, кривя си глезените, пристъпвам като патица...

— Сладурче, че ти буквально живееш на токове. Беше с тези последния път, когато обядвахме заедно. — Тя вади чифт черни лачени обувки с дванайсет сантиметров ток. Дори не бих ги погледнала, ако тръгна да си купувам обувки.

Подметките са изтъркани. Етикетът отвътре е обезцветен. Някой ги и носил здравата. Да не би да съм аз?

— Обуй ги! — настоява Розали.

Внимателно изхлувам мокасините и пъхвам стъпало в острата обувка. В същия момент се килвам на една страна и се хващам за Розали.

— Виждаш ли, дори не мога да пазя равновесие.

— Можеш, Лекси — заявява тя. — Нали съм те виждала.

— Не мога — опитвам се да ги сваля, но Розали ме стисва за ръката.

— Недей! Не се отказвай, сладурче. Това са твоите обувки. Трябва да отключиш спомена!

Опитвам се да пристъпя отново, но глезенът ми се огъва като пластмасов.

— Няма смисъл — въздишам разочаровано. — Просто не са за мен.

— Напротив. Пробвай отново! Открий центъра на тежестта! — Розали говори така, сякаш сме на тренировка за Олимпийските игри. — Ще се справиш, Лекси.

Ситня предпазливо до другия край на стаята и стисвам за опора едно перде.

— Никога няма да се научи — оплаквам се аз.

— Разбира се, че ще се научиш. Просто не мисли за тях. Съсредоточи се над нещо друго. Сетих се! Да изпееем някоя песен! Земя на надежда и величие... Хайде, Лекси, пей!

Запявам, макар и с неудоволствие. Дано Ерик да не е монтирал скрита камера.

— Сега върви! — Розали ме побутва леко. — Хайде!

— Земя на надежда и величие... — Опитвам се да се съсредоточа над песента. Пристъпвам напред. След това правя нова крачка, а след нея и още една.

Господи! Успях! Вървя на висок ток!

— Видя ли — ликува Розали. — Нали ти казах! Ти си родена за високи токове.

Стигам до другия край на стаята, завъртам се и се връщам обратно, а по лицето ми се разлива победоносна усмивка. Чувствам се като манекенка.

— Успях! Лесно е!

— Ура! — Розали вдига ръка, за да перне дланта ми. Отваря чекмедже, вади спортния ми екип и го натъпква в малък сак. — Хайде, да вървим!

Отиваме до фитнес центъра с колата на Розали. Оказва се, че тя кара огромен „Рейндж Роувър“. Регистрационният номер РОЗ 1, а на задната седалка са нахвърляни пликове от маркови магазини.

— Кажи с какво се занимаваш — питам, докато тя шофира по разделителната линия между две платна.

— Работя най-вече като доброволка — кима доволно Розали.

— Иха! — Засрамвам се, защото тя никак не ми прилича на жена, която се занимава с доброволен труд в полза на благотворителни организации, което показва колко съм предубедена. — И къде?

— Планирам различни събития.

— Към някоя определена благотворителна организация ли?

— Не, най-вече за приятели. Нали се сещаш? Някои имат нужда от помощ при аранжировката на цветята, при избора на поканите... всичко необходимо... — Розали се усмихва замечтано на шофьора на камион. — Моля те, господин Шофьор, пусни ме да се престроя...

благодаря ти! — Тя кривва в съседната лента и му праща въздушна целувка.

— От време на време помагам и в компанията — добавя тя. — Ерик е невероятно сладурче, винаги ме моли за помощ, когато организират някой обяд, нали се сещаш. По дяволите, ремонтират пътя! — Тя навива волана в обратната посока, а маневрата ѝ предизвиква какофония от гневни клаксони, затова тя усилва радиото.

— Значи харесваш Ерик? — опитвам се да задам въпроса небрежно, макар че нямам търпение да разбера какво е мнението ѝ за него.

— Той е съвършеният съпруг. Просто съвършен! — Тя набива спирачки пред пешеходна пътека. — Докато моят е истинско чудовище.

— Сериозно? — ахвам аз.

— Не забравяй, че и аз съм чудовище. — Розали се врътва към мен и сините ѝ очи издават, че е много сериозна. — Толкова сме непостоянни. Ту не можем да се търпим, ту сме луди един за друг. Пристигнахме! — Тя завива в един паркинг, без да се съобразява с останалите шофьори, спира до порше и изключва двигателя.

— Ти не се притеснявай — успокоява ме Розали, докато ме побутва напред. — Знам, че ще ти бъде безкрайно трудно, затова аз ще обясня каквото трябва... Здрави! — Тя нахлува на рецепцията с кожени столове и воден кът.

— Здравейте, дами! — лицето на рецепционистката грейва, когато ме вижда.

— Лекси! Горкичката! Чухме за катастрофата. Добре ли си?

— Добре съм, благодаря — усмихвам се неуверено. — Много благодаря за цветята...

— Горката Лекси има амнезия — заявява гръмко Розали. — Не помни фитнеса. Не помни абсолютно нищо. — Тя се оглежда, сякаш за да подчертава думите си. — Не помни нито вратата, нито... растението... — Тя насочва пръст към саксията с папрат.

— Мили боже!

— Знам — Розали кима сериозно. — За нея това е истински кошмар. — Обръща се към мен: — Спомни ли си нещо, Лекси?

— Не съвсем.

Всички на рецепцията са ме зяпнали. Чувствам се като почетен член на клуба на откачените циркаджии.

— Хайде! — Розали ме дръпва за ръката. — Да се преоблечем. Може да си спомниш нещо, щом започнеш тренировката.

Съблекалните са най-просторните, които някога съм виждала, съчетание от дърво и мозаечни площи, от скрити високоворители се носи тиха музика. Пъхвам се в една от кабинките и навличам клин. След това слагам трико.

Трикото е прашка, забелязвам ужасена аз. Дебелият ми задник ще лъсне и край! Не мога да облека това чудо.

Лошото е, че не си нося нищо друго. Навличам го с неудоволствие, след това се измъквам от кабинката, покрила очите си с ръце. Сигурно съм страшна гледка. Броя до пет, след това се насиливам да погледна.

Всъщност съвсем не изглеждам зле. Слаба съм, висока съм, просто съм различна. За опит вдигам ръка и се очертава бицепс, който досега не съм предполагала, че съществува. Зяпвам мускула изумена.

— Готова ли си? — Розали отново се лепва за мен, този път в клин и късо горнище. — Насам... — Побутва ме към просторно помещение, където добре поддържани жени са се наредили на постелки за йога.

— Много се извинявам за закъснението — провиква се тя и оглежда присъстващите, — само че Лекси има амнезия. Не помни нищо. Не помни и вас.

Имам чувството, че Розали се забавлява царски.

— Здравейте! — Махам притеснено с ръка.

— Чухме за катастрофата, Лекси. — Тренъорката се приближава с усмивка. Тя е слаба жена с късо подстригана руса коса. — Днес не се претоварвай. Прави само асаните, които ти допадат. Започваме от седнало положение...

— Добре, благодаря.

— Опитваме се да предизвикаме спомените ѝ да се върнат — продължава да бъrbори Розали. — Затова ви моля да се държите естествено.

Останалите махат с ръце, а аз се стоварвам на най-близката постелка. Физическите упражнения никога не са били силната ми страна. Просто ще правя като другите, доколкото мога. Протягам

крака, навеждам се и се опитвам да ги достигна ръце, макар да знам, че е невъзможно...

Леле боже! Докосвам пръстите на краката си. Всъщност... Мога да допра коленете си с чело. Какво ми става?

В пълно недоумение правя следващото движение и се оказва, че мога да направя и него! Леле, че съм гъвкава! Тялото ми заема всяка поза с лекота, помня всичко отлично, макар да си мисля, че е невъзможно.

— И сега за онези, които имат желание — обяснява инструкторката, — поза танцьор...

Предпазливо започвам да тегля глезен и той ме слуша! Успявам да го вдигна над главата си! Имам желание да се разvikам: „Вижте ме всички!“

— Не се претоварвай, Лекси! — притеснява се инструкторката.
— Забави темпото. Тази седмица няма да правим шпагати.

Не може да бъде! Да не би да иска да ми каже, че мога да правя и шпагат!

По-късно, докато съм в съблекалнята, не мога да си намеря място от възторг. Заставам пред огледалото, суша си косата и наблюдавам как придобива вече познатия ми кестеняв оттенък.

— Направо не мога да повярвам — доверявам на Розали. — Винаги съм била пълна нула.

— Сладурче, на теб ти идва отвътре! — Розали се маже с тоалетно мляко за тяло. — Ти си най-добрата от цялата група.

Изключвам сешоара, прокарвам пръсти през сухата си коса и оглеждам отражението си. Поне за милионен път погледът ми се задържа на блестящите бели зъби и на плътните розови устни. Устата ми изобщо не беше такава през 2004 година. Сигурна съм.

— Розали — шепна аз. — Може ли да ти задам един... личен въпрос?

— Разбира се — шепне в отговор тя.

— Аз някога правила ли съм си нещо? Нещо на лицето? Като например инжекция с ботокс? Или... — продължавам още по-тихо и не мога да повярвам, че питам. — Някоя операцийка?

— Сладурче! — поглежда ме ужасена Розали. — Шшш! — Тя поставя пръст на устните си.

— Ама...

— Шшш! Разбира се, че не сме си правили нищо! Всичко по нас е сто процента естествено — намига ми тя.

Това намигане какво трябва да означава?

— Розали, трябва да ми кажеш дали съм си правила нещо... — мълквам, разсеяна от отражението си в огледалото. Без дори да забележа, съвсем автоматично водех фиби от купата пред мен и си оправях косата на автопилот. За около трийсет секунди бях направила съвършен кок. Как, по дяволите, стана?

Докато оглеждам ръцете си, усещам как в мен се надига истерия. Какво друго умея да правя? Да разглобявам бомби може би? Да убия човек с един удар на ръката?

— Какво става? — пита Розали и проследява погледа ми.

— Току-що си вдигнах косата. Виж. Направо невероятно. Никога преди не съм я правила по-добре.

— Напротив — тя не може да повярва, — че нали я правиш така всеки ден.

— Просто не помня. Все едно че някоя супер жена е обладала тялото ми. Мога да ходя на токове, да вдигам косата си, мога да правя шпагат... Това са все умения на супер жена. Това не съм аз.

— Сладурче, ти си, разбира се. — Розали стиска ръката ми. — Свиквай!

Обядваме в заведение за диетични храни и си приказваме с две момичета, които очевидно ме познават, а след това Розали ме откарва вкъщи. Докато сме в асансьора, неочаквано ме наляга умора.

— Кажи сега — ухилва се Розали, когато влизаме у нас. — Искаш ли да погледнеш дрехите си още веднъж? Какво ще кажеш за банските костюми?

— Трябва да ти призная, че се чувствам като пребита — обяснявам притеснено. — Имаш ли нещо против да си почина малко?

— Не, разбира се. — Тя ме гали по ръката. — Ще те чакам тук, за да съм сигурна, че всичко е наред...

— Стига де — усмихвам се аз. — Няма проблем, нали Ерик ще се прибере скоро. Много ти благодаря, Розали. Толкова си мила.

— Мило момиче. — Тя ме прегръща и посяга към чантата си. — Ще ти се обадя. Да се пазиш! — Тъкмо прекрачва прага, когато ми хрумва нещо.

— Розали! — викам я аз. — Какво да сготвя на Ерик за вечеря?

Тя се обръща и ме поглежда напълно объркана. Предполагам, че просто не е очаквала подобен въпрос.

— Знаеш ли какво обича? — Усмихвам се смутено.

— Сладурче... — Розали мига слисана. — Сладурче, ти не приготвяш вечерята. Това е задължение на Джана, икономката. Сигурно в момента е на пазар, след малко ще се върне, ще сготви, ще ви оправи леглото...

— Да, разбира се! — Кимам, сякаш всичко това е в реда на нещата.

Леле боже! Това е съвършено нов живот. Че аз не съм имала и чистачка, камо ли икономка, която поддържа целия дом.

— Тогава ще полегна — заявявам аз. — Чao.

Розали ми праща въздушна целувка и хлопва вратата, а аз отивам в спалнята, която е в кремаво в съчетание с тъмно дърво, а леглото е невероятно голямо. Нали Ерик настоя да се настаня в спалнята. Колко е благороден! Стаята за гости също е огромна, към нея има дори джакузи, така че той няма защо да се оплаква.

Изритвам високите обувки, пъхвам се под завивката и веднага усещам как ме обзема спокойствие. Това е най-удобното легло, в което някога съм спала. Намествам се и се наслаждавам на гладките чаршафи и меките възглавници. Страхотно! Затварям очи, за да подремна. Не повече от десетина минути.

Когато се събудждам, цари сумрак и пред стаята се чува потракване на съдове.

— Мила? — долита глас отвън. — Будна ли си?

— Да. — Опитвам се да стана и потривам очи. — Да... здрави.

Вратата се отваря и влиза Ерик. Носи поднос и плик.

— Спиш от часове. Нося ти вечеря. — Тръгва към леглото и оставя подноса и се пресяга към нощната лампа. — Нося ти китайска супа с пиле.

— Много обичам китайските супи! — възклика очарована аз.
— Благодаря!

Ерик се усмихва и ми подава лъжицата.

— Розали ми каза, че днес сте ходили във фитнеса.

— Да, беше страхотно! — Гребвам лъжица супа и тя се оказва великолепна. Господи, колко гладна съм била. — Ерик, би ли ми подал малко хляб? — Вдигам глава. — Така ще мога да си топна.

— Хляб ли? — Ерик се мръщи и очевидно не може да повярва.

— Мила, в тази къща не държим хляб. И двамата сме на диета и не ядем въглехидрати.

А, да. Забравих за тази работа с въглехидратите.

— Добре! — Усмихвам се и гребвам нова лъжица супа. Няма проблем. Ще ям без въглехидрати.

— Това ми напомня, че ти нося едно малко подаръче — усмихва се той. — Въщност подаръците са два. Първият...

Той бръква в плика и вади книга, листата й са свързани с халки. Подава ми я с огромно удоволствие. На корицата виждам наша снимка от сватбата, а отдолу е написано: „Ерик и Лекси Гардинър: Брачно ръководство“.

— Помниш ли, когато лекарят ни предложи да записваме подробности от съвместния ни живот? — питам гордо Ерик. — Направих тази книжка специално за теб. Ако имаш някакви въпроси за брака ни и живота ни, отговорът би трябвало да е вътре.

Отварям на първа страница и там пише:

„Ерик и Лекси
По-добър брак за по-добър свят“

— Имаме си мото, така ли? — питам малко объркана.

— Преди малко ми хрумна — свива скромно рамене той. — Какво ще кажеш?

— Супер! — Разгръщам книгата. На някои от страниците има заглавия, на други — снимки, дори начертани на ръка диаграми. Има глави, посветени на ваканции и празници, на семейството, на прането, на уикендите...

— Подредих всичко по азучен ред — обяснява Ерик. — И съм направил индекс. Би трябвало да е съвсем просто.

Отварям на индекса и преглеждам разсеяно написаното: „Домати — стр. 5, 23 Прашки — вж. Барбекю Език — стр. 24“

Език ли? Веднага отварям на стр. 24.

— Недей да започваш веднага. — Ерик се протяга и внимателно затваря книгата. — Трябва да похапнеш и да поспиш.

Остава да проверя какво е включено в „Език“ по-късно, когато него го няма.

Дояждам супата и се облягам назад с доволна въздишка.

— Много ти благодаря, Ерик. Беше чудесна.

— Няма защо, мила. — Ерик поема подноса и го оставя на нощното шкафче. В този момент забелязва обувките ми. — Лекси! — Усмихва се. — Обувките се прибират в гардеробната.

— А, така ли? — хълъзвам аз. — Извинявай.

— Няма проблем. Имаш да учиш много. — Приближава се до леглото и бръква в джоба. — А сега втория ми подарък. — Вади малка кожена кутийка за бижута.

Надниквам вътре и не мога да повярвам. Съпругът ми прави подарък в красива кутийка за бижута. Също като във филмите.

— Искам да имаш нещо, което си спомняш, че съм ти го подарил — заявява той с доволна усмивка и кима към кутийката. — Отвори я.

Вдигам капачето и пред погледа ми заблестява диамант на златна верижка.

— Харесва ли ти?

— Невероятен е... наистина! — заеквам аз. — Изключителен е. Много ти благодаря!

Ерик протяга ръка и ме гали по косата.

— Радвам се, че си отново у дома, Лекси.

— И на мен ми е много приятно, че съм си отново вкъщи — отвръщам искрено.

Почти искрено. Все още не мога да кажа със сигурност, че съм си у дома. По-скоро ми прилича на петзвезден хотел, което е още по-добре. Вадя диаманта и го поглеждам със страхопочитание. Междувременно Ерик си играе разсеяно с кичур от косата ми, а по лицето му се е изписала нежност.

— Ерик — прошепвам срамежливо. — Когато двамата с теб се запознахме, какво откри в мен? Защо се влюби в мен?

Замечтана усмивка плъзва по лицето му.

— Просто се влюбих в теб, Лекси — заявява той, — защото си енергична. Готова си да се хвърлиш напред. Също като мен си ненаситна за успехи. Хората ни наричат алчни и безчувствени, но ние не сме такива. Просто сме готови да премажем конкуренцията.

— Точно така — отвръщам след кратко мълчание.

Честно казано, никога не съм се възприемала като чак толкова напориста. Но пък през 2007 година може би съм точно такава.

— Влюбих се в красивите ти устни. — Ерик докосва нежно горната ми устна. — И в дългите ти крака. И в начина, по който носиш куфарчето.

Той ме нарече красива.

Слушам го като омагьосана. Иска ми се да ми говори вечно. Никой досега не ми е говорил по този начин.

— Сега ще те оставя. — Той ме целува по челото и вдига подноса. — Ще се видим утре сутринта.

— Добре — прошепвам аз. — Лека нощ, Ерик. И... благодаря ти.

Той затваря вратата и аз оставам сама с колието, брачния наръчник и обзелата ме еуфория. Имам съпруг мечта. Не, той е много повече от съпруг мечта. Донесе ми пилешка супа, подари ми диамант и се е влюбил в начина, по който нося куфарчето с документи.

Сигурно в предишния си живот съм била Ганди.

ОСМА ГЛАВА

„Почистване на зъбите с конец — стр. 19

Храна — вж. Всекидневно меню, кухня, хранене в заведения стр. 20

Любовна игра — стр. 21“

Не мога да повярвам. Включил е дори любовната игра.

Откакто се събудих, не съм спряла да прелиствам наръчника и не мога да се откъсна от него. Имам чувството, че надничам тайно в собствения си живот. А също и в живота на Ерик. Знам всичко — откъде си купува копчетата за ръкавели, мнението му за правителството, как ходи на преглед за бучки на тестисите всеки месец. (Което е малко прекалено. Трябва ли да говори за интимните си части?)

Време е за закуска и двамата седим в кухнята. Ерик чете „Файненшъл Таймс“, а аз отгръщам на индекса, за да проверя с какво обикновено закусвам. Само че „Любовна игра“ ми се струва много по-интересна от „Храна“. Тайнично отварям на 21-ва страница.

Господи, той наистина е посветил цял един параграф на любовната игра! При това го е включил под заглавие „Всекидневни дейности“.

„.... бавни равномерни движения... обикновено по посока на часовниковата стрелка... нежно стимулиране на вътрешните бедра...“

Задавям се с кафето и Ерик вдига поглед.

— Добре ли си, мила? — Усмихва ми се. — Помага ли ти наръчникът? Откри ли нещо интересно?

— Да. — Бързо отгръщам на друга страница и се чувствам като дете, което проверява мръсни думи в речника. — Просто проверявах какво ям за закуска.

— Джана ти е оставила бъркани яйца с бекон във фурната — обяснява Ерик. — Обикновено пиеш зелен прясно изцеден сок. — Той сочи кана на плата, пълна с нещо, което прилича на блатна тиня. — Това е витаминозна напитка, която потиска апетита.

Едва се сдържам да не потръпна, толкова ме е гнус.

— Днес ще я пропусна. — Вадя яйцата и бекона от фурната и едва успявам да потисна желанието си да изям поне три препечени филийки с тях.

— Малко по-късно ще ти докарат новата кола. — Ерик отпива гълтка кафе. — Вместо смачканата. Въпреки че едва ли имаш голямо желание отново да седнеш зад волана.

— Не се бях замисляла — отвръщам безпомощно.

— Ще видим. И без това нямаш право да шофираш, преди да положиш изпит отново. — Той избърска уста с ленена салфетка и се изправя. — И още нещо, Лекси. Ако нямаш нищо против, бих искал другата седмица да организирам малко парти. Ще поканя само стари приятели.

— Парти ли? — повтарям притеснено. Никога не съм била от жените, които си падат по организиране на партита. Освен ако не броите парти със спагети, които гостите похапват, докато гледаме сериала „Уил и Грейс“.

— Няма защо да се притесняваш. — Той отпуска нежно ръка на рамото ми. — Джана ще се справи с готовното. Ти само се нагласи. Ако не ти се занимава, просто кажи...

— Няма проблем! — бързам да отговоря. — Омръзна ми всички да се държат с мен като с инвалид. Чувствам се чудесно!

— Много добре. Това ме кара да повдигна друг въпрос. Работата. — Ерик облича сакото си. — Очевидно все още е рано да се върнеш на пълен работен ден, но Саймън питаше дали не искаш да намиреш към офиса. Говоря за Саймън Джонсън — уточнява той. — Помниш ли го?

— Саймън Джонсън ли? Директорът?

— Аха — кима Ерик. — Обади се снощи. Побъбрихме си. Приятен човек.

— Мислех, че дори не е чувал за мен! — отвръщам слизана.

— Лекси, ти си важен член на управителния съвет — обяснява търпеливо Ерик. — Разбира се, че е чувал за теб.

— А, да. Така беше.

Дъвча бекон и се опитвам да не издавам колко съм объркана, въпреки че ми се иска да извикам от радост. Новият ми живот става все по-хубав. Аз съм важен член на управителния съвет! Саймън Джонсън знае коя съм!

— Разбрахме се, че ще ти бъде от полза да отскочиш до офиса — продължава съпругът ми. — Това може да върне някои спомени и да даде тласък на отдела ти.

— Чудесна идея — съгласявам се ентузиазирано. — Ще опозная новата си работа, ще се видя с момичетата, ще обядваме заедно...

— В момента имаш заместник — обяснява Ерик, след като е погледнал в бележника на кухненския плот, където е записвал подробности. — Байрън Фостър. Щом се върнеш, той се заема със старата си работа.

— Байрън ми е заместник? — чудя се аз. — Че Байрън ми беше шеф.

Всичко е обърнато нагоре с краката. Просто невероятно. Нямам търпение да отида в офиса и да разбера какво става.

Ерик пише нещо в „Блекбърито“, после го оставя и грабва куфарчето.

— Приятен ден, мила!

— И на теб, мили! — Изправям се и той се обръща към мен и между нас припламва нещо. Застанал е на сантиметри от мен. Усещам аромата на афтършейва му и забелязвам малка драскотина, останала от бръсненето.

— Все още не съм прочела цялото ръководство — извинявам се аз. — Обикновено... целувам ли те, преди да тръгнеш на работа?

— Обикновено да. — Той също е притеснен. — Само че не го прави, ако...

— Напротив! Искам да го направя... би трябало да правим всичко, което обикновено правим. — Започвам да се изчервявам след тези думи. — Обикновено по бузата ли те целувам, или... или по устните?

— Устните. — Той прочиства гърлото си. — Така е обикновено.

— Добре — кимам аз. — И така... — Протягам ръка към кръста му и се опитвам да го направя както обикновено. — Така ли? Кажи ми, ако е различно от обикновено...

— Може би само едната ръка — заявява той след кратко колебание. — Обикновено я поставяш по-високо.

— Добре! — Премествам длан на рамото му и отпускам другата ръка. Имам чувството, че съм на урок по танци. След това запазвам равновесие и вдигам лице към него.

Колкото и да е странно, забелязвам, че Ерик има странно малко възелче на върха на езика. Нищо. Няма да го гледам. Съсредоточи се над целувката. Той се навежда напред и устните му докосват леко моите, а аз не чувствам нищо.

Надявах се първата ни целувка да предизвика някакви спомени за усещания, може би нещо от Париж, сватбата ни, първата ни целувка... Само че той се отдръпва, а аз не съм усетила нищо. Забелязвам колко е обнадежден и започвам да се питам какво да кажа, за да замажа положението.

— Беше чудесно. Много...

Мълквам, защото не мога да измисля нито една дума, която да е подходяща за случая.

— Не си ли припомни нищо? — Ерик оглежда лицето ми.

— Ами... не — отвръщам гузно, — но това не означава, че... наистина... дори съм възбудена! — Последната дума ми се изпълзва, преди да успея да се спра.

Това пък защо го казах? Изобщо не съм възбудена.

— Наистина ли? — Ерик гръбва и оставя куфарчето.

А, не! Не става, просто не става. В никакъв случай!

Не мога да правяекс с Ерик. Още е рано. Първо, аз изобщо не го познавам. Второ, не съм прочела какво става след нежното стимулиране на бедрата.

— Но не чак толкова възбудена — поправям се аз. — Достатъчно, за да... да разбера... че очевидно ни е било... страхотно в спалнята... нали разбиращ...

Престани да дрънкаш, Лекси.

— Както и да е — усмихвам се ведро. — Пожелавам ти приятен ден.

— И на теб. — Ерик докосва нежно бузата ми, след това тръгва. Чувам го, че затваря вратата и се отпускам на един стол. За малко да направя гаф. Посягам към наръчника и бързо отварям на любовна игра.

Там е и фелацио, забелязвам аз. Има и честота на сексуалните контакти.

Тази работа може да ми отнеме известно време.

Два часа по-късно съм изпила три чаши кафе, но затварям прочетения наръчник, а главата ми ще се пръсне от новонаучената информация. Прочетох книгата от кора до кора и смея да кажа, че картинката ми е ясна.

Вече знам, че двамата с Ерик често прекарваме уикендите в „Луксозни бутикови хотели“. Разбрах, че обичам да гледам документални филми и сериала „Западното крило“. Двамата него имаме различно мнение за „Планината Броукбек“, някакъв филм за гей каубои. (Представяте ли си? Гей каубои?)

Научих, че двамата с Ерик обичаме вина от района на Бордо. Научих, че съм обладана от работата си и тя не ми излиза от главата по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Научих, че не търпя глупаците, не понасям хората, които си пилеят времето и съм от онези, които ценят красивото в живота.

Това е нещо ново.

Ставам и се приближавам до прозореца. Опитвам се да прегълтна всичко научено. Колкото повече научавам за двайсет и осем годишната Лекси, толкова повече имам чувството, че тялото ми е било обитавано от напълно непозната. Тя не изглежда различна, просто е различна. Тя е шеф. Тя се облича в бежови маркови дрехи и носи бельо „La Perla“. Разбира от вина. Никога не яде хляб.

Тя е зряла жена. Точно така. Поглеждам се в огледалото и двайсет и осем годишното лице ме наблюдава оттам.

Как, по дяволите, да се отърва от мен, за да стана... нея?

Нешо ме подтиква да стана и да отида в стаята за дрехи. Все ще открия нещо там. Сядам пред елегантната тоалетка и оглеждам внимателно.

Погледнете всичко това. Старата ми тоалетка беше в розово и отгоре цареше пълен хаос — шалове и колиета бяха закачени на огледалото, навсякъде се търкаляха гримове. Тук е безупречно подредено. Сребърни бурканчета са подредени едно до друго, в никаква купа са оставени чифт обеци и огледало в стил ар деко.

Отварям първото шкафче и попадам на грижливо сгънати шалове, върху които е поставено дивиди, озаглавено „Амбиция“ — еп. 1. Грабвам го и го поглеждам недоумяващо, ала след малко се сещам, че това е риалитито, за което спомена Ейми. Значи са ме давали по телевизията.

Господи, трябва да го гледам. Първо, нямам търпение да разбера как съм изглеждала. Второ, това е нова част от загадката. По време на това риалити сме се запознали с Ерик. Това е бил големият ми пробив в работата. Сигурно навремето не съм имала представа каква важна роля е щяло да изиграе в живота ми.

Бързо отивам в хола и след доста усилия успявам да открия зад един панел дивидито. На огромните екрани из апартамента се появяват надписите. Пренавивам напред, докато не попадна на собственото си лице и тогава пускам.

Готова съм да се срамувам и да се скрия зад канапето, но се оказва, че изглеждам... съвсем не е зле! Зъбите ми вече са били оправени, незнайно как, макар че устата ми изглежда доста по-тънка, отколкото в момента. (Със сигурност знам, че имам колагенови импланти.) Кестенявшата ми коса е изправена и вързана на опашка. Облечена съм в черен костюм, съчетан с аквамаринова риза и изглеждам като истинска бизнес дама.

— Трябва да успея — обяснявам аз на водещия. — Трябва да спечеля.

Леле! Изглеждам толкова сериозна. Просто не мога да повярвам. Защо ми се е приискало да спечеля някакво риалити?

— Добро утро, Лекси! — стряска ме непознат глас. Спирам дивидито и се обръщам към жена на петдесет и няколко. Тя е с прибрана прошарена коса, рокля на цветя и държи пластмасова кофа, пълна с почистващи препарати. От джоба ѝ се подава айпод, а от слушалките са носи оперна музика.

— Станала си вече! — заявява тя с пронизителен глас. — Как си? По-добре ли е днес? — Доловям доста простоват акцент, примесен с

италиански.

— Ти ли си Джана? — питам предпазливо.

— Мили боже! — Тя се прекръства и целува пръсти. — Ерик ме предупреди. Нещо не си наред с главата, а? Горкото момиче!

— Добре съм — бързам да я уверя. — Просто съм си загубила паметта. Затова трябва да науча всичко отначало.

— Ами аз съм Джана. — Тя се удря с юмрук по гърдите.

— А, добре. Благодаря... — Отмествам се, а Джана се промушва покрай мен и започва да бърше стъклената маса за кафе и си припява заедно с айпода.

— Гледаш предаването си, а? — обажда се тя, когато поглежда към екрана.

— А, да... Просто за да си припомня. — Бързо пускам дивидито. Джана вече е започнала да бърше снимките, поставени в рамки.

Стискам ръце. Как е възможно да си седя и да наблюдавам как една чужда жена ми чисти къщата? Дали не трябва да й предложа да помогна?

— Какво искаш да ви сготвя за довечера? — пита тя и започва да оправя възглавниците на канапето.

— Ами... — поглеждам я ужасена. — Нищо. Не е нужно да готовиш.

Знам, че с Ерик сме богати. Само че не мога да накарам друг да ми приготви вечерята. Това е светотатство.

— Нищо ли? — Тя ме зяпва. — Ще излизате ли?

— Не! Просто си мислех... може аз да сготвя довечера.

— Ясно — отвръща тя. — Както искаш. — Съвсем спокойно продължава да потупва възглавничките. — Хареса ли ти супата? — пита, без да ме поглежда.

— Беше фантастична — отвръщам бързо. — Благодаря. Невероятна... ароматна...

— Добре — отвръща Джана и аз долавям напрежение. — Старая се.

Господи! Тя май се обиди.

— Кажи ми какво искаш да купя, щом ще готовиш — продължава Джана и връща възглавницата на мястото й. — Нещо ново ли ще бъде, или си решила да пробваш нещо различно...

По дяволите! Наистина се е обидила.

— Ами... ъъ... — Не мога да продумам от притеснение. — Май е най-добре ти да приготвиш нещо леко. Не се преуморявай. И сандвич става.

— Сандвич ли? — Тя вдига глава в недоумение. — Нали говорим за вечеря?

— Ами... каквото искаш! Сготви каквото ти е приятно!

Щом изричам думите, ми става ясно колко глупаво звучи. Отдръпвам се и се протягам към списание за недвижими имоти, оставено на масата, отворено на статия за фонтани.

Как ще свикна с всичко това? Как, за бога, да се превърна в жена, която разчита на икономка?

— Аууу! Канапето е скъсано! — Гласът на Джана се извисява типично по италиански. Тя дръпва слушалките на айпода от ушите си и поглежда ужасена дамаската. — Виж! Скъсана е! Вчера сутринта всичко беше наред. — Тя ме поглежда възмутено. — Казвам ти, да знаеш, че го оставил в добро състояние, нямаше нито скъсано, нито лекета...

Кръвта нахлува в главата ми.

— Аз... аз съм виновна — заеквам. — Аз го направих.

— Ти?

— Стана случайно — мънкам аз. — Не исках. Счупих стъкления леопард и... — Едва успявам да си поема дъх. — Ще поръчам нова дамаска, обещавам. Моля те, само не казвай на Ерик. Той не знае.

— Не знае ли? — Джана ми се струва доста озадачена.

— Хвърлих отгоре една възглавница. — Преглъщам с усилие. — За да скрия скъсаното.

Джана ме е зяпнала, а аз не смея дори да дишам. След малко строго то ѝ лице се преобразява и тя избухва в смях. Оставя възглавницата и ме погалва по ръката.

— Ще го зашия. С малки, почти невидими бодове. Той изобщо няма да разбере.

— Наистина ли? — Обзема ме облекчение. — Слава богу. Та това е направо чудесно. Много ще ти бъда благодарна.

Джана ме поглежда объркана, скръстила ръце на едрите си гърди.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо на главата? — питат най-сетне тя. — Да не би да са ти присадили нова самоличност?

— Какво? — избухвам в смях. — Не... — На вратата се звънва.
— Аз ще отворя. — Бързам към вратата и вдигам домофона. — Ало?
— Ало — чувам гърлен глас. — Доставка на автомобил за
Гардинър.

Новата ми кола е паркирана пред сградата, на място, което според портиера е лично мое и запазено. Доставили са ми сребърен мерцедес, поне така пише на емблемата отпред. Освен това е кабриолет. Не мога да кажа нищо повече, освен че отдалеч личи, че струва цяло състояние.

— Подпишете тук... и тук... — Доставчикът ми подава папка.
— Добре. — Разписвам се.

— Ето ви ключовете... документ за платен данък... останалите документи... честито, миличка. — Мъжът си дръпва химикалката и си тръгва, а аз оставам сама с колата, куп документи и лъскавите ключове. Държа ги с два пръста и усещам вълнение.

Никога не съм била почитателка на автомобилите.

Но пък никога не съм имала чисто нов лъскав мерцедес. А този чисто нов лъскав мерцедес е лично мой.

Дали да не го огледам отвътре? С инстинктивен жест натискам малко копче и отскачам, когато колата изпицява и фаровете започват да присветват.

Очевидно съм правила това и преди. Отварям вратата, настанявам се зад волана и си поемам дълбоко дъх.

Леле, на това му се казва кола! Направо разбива допотопното рено на Скапаняка Дейв. Усещам най-възхитителната миризма на нова кожа. Седалките са удобни и широки. Обхващат съвсем естествено тялото ти. Пасват ми идеално. Няма да мръдна оттук.

Оставам неподвижна няколко минути и наблюдавам как вратата на гаража се вдига, когато никакво беемве излиза.

Работата е там, че... Но аз мога да шофирам. Сигурно съм взела книжка, нищо че не помня кога и как.

А този автомобил е страхoten. Срамота е да не го пробвам.

За опит пъхвам ключа отстрани на волана и той пасва! Завъртам го, както съм виждала, че правят, и моторът гъргори в знак на протест.

По дяволите! Какво направих? Отново завъртам ключа, този път внимателно и на таблото светват разни лампички.

Ами сега? Оглеждам се за вдъхновение, но нищо не се получава. Нямам никаква представа как работи това чудо. Не си спомням някога да съм карала кола.

Работата е там, че... Каквото и да си мисля, аз съм шофирала, което означава, че умението е заключено някъде в паметта ми. Трябва да престана да мисля и да оставя тялото ми да действа. Най-добре да се разсея с нещо, за да потегля автоматично.

Стисвам решително волана. Така. Мисли си за други неща. Тра-ла-ла. Нека споменът се върне по напълно естествен път. Дали да не изпее песен. Миналия път се получи.

— Земя на надежда... — започвам аз.

Господи! Получава се. Ръцете и краката ми се движат в синхрон. Дори не смея да ги погледна, не смея да се замисля какво върша. Знам само, че запалих и натиснах един от педалите и се чу някакво ръмжене и... готово! Запалих колата.

Моторът бутти, готов да полети напред. Добре. Запази спокойствие. Поемам си дълбоко дъх, но усещам как ме сграбчва паника. Седнала съм зад волана на мерцедес, моторът му работи, а аз нямам никаква представа какво става. Така. Стегни се, Лекси.

Ръчна. Това е. След това скоростите. Внимателно освобождавам ръчната, включвам на скорост и колата потегля.

Натискам един от педалите, за да спра, но колата издава застрашителен стържещ звук. По дяволите! Това не беше добре. Отпускам крак и колата продължава да пълзи напред. Не съм сигурна, че искам да я карам. Опитвам се да запазя спокойствие и натискам отново с крак. Този път обаче тя не само че не спира, ами продължава по-бързо напред. Натискам отново и тя полита напред като състезателен автомобил.

— По дяволите! — възкликвам, обзета от страх. — Добре, просто... спри. На място! — Дърпам волана, но това по никакъв начин не се отразява на скоростта. Нямам представа как да управлявам това чудо. Бавно се насочвам към скъпите спортни коли, паркирани отсреща, а нямам понятие как да спра. Напълно отчаяна, натискам и с двата крака и отново чувам стържещия звук.

Господи, боже господи... Лицето ми гори, дланите ми са потни. Изобщо не трябваше да се качвам в тази кола. Ако я ударя, Ерик ще се разведе с мен на секундата.

— Спри! — изкрещявам аз.

Неочаквано забелязвам тъмнокос мъж в дънки пред вратата. Той ме забелязва как се насочвам към спортните коли и изражението му се променя.

— Спри! — крещи той.

— Не мога! — изкрещявам в отговор.

— Извий волана! — Той ми показва с ръце какво да направя.

Воланът! Разбира се. Колко съм тъпа! Извивам го надясно и за малко да изтръгна ръцете си, но успявам да завия. Само че сега се насочвам към тухлената стена.

— Спирачки! — Мъжът тича успоредно с мен. — Спирачки, Лекси!

— Не знам...

— За бога, спирачки! — изревава той.

Ръчната, сещам се аз. Бързо! Дръпвам я с две ръце, колата се разтриса и спира. Моторът продължава да работи, но поне колата е на място. Добре че не ударих нищо.

Дишам бързо и хрипливо; ръцете ми са се вкопчили в ръчната. Никога повече няма да се кача зад волана на кола. Никога!

— Добре ли си? — Мъжът е застанал до прозореца. След малко успявам да отлепя ръце от ръчната. Натискам всички копчета на вратата, докато един от прозорците започва да се спуска. — Какво стана?

— Паникьосах се. Всъщност аз не мога да карам кола. Мислех, че ще си спомня как става, но се паникьосах... — Неочаквано по бузата ми се стича сълза. — Много се извинявам — хлипам аз. — Малко съм уплашена. Имам амнезия и...

Вдигам поглед и забелязвам, че мъжът ме наблюдава така, сякаш говоря на чужд език. Чак сега забелязвам колко интересно е лицето му. Високи скули, тъмносиви очи и извити намръщени вежди под тъмна рошава коса. Облечен е в обикновена тениска и дънки, изглежда малко по-възрастен от мен, може би е някъде в началото на трийсетте.

Освен това е напълно шашнат. Нищо чудно, след като влиза в паркинг и заварва някакво момиче в кола, което твърди, че имало

амнезия.

Може би просто не ми вярва, казвам си аз. Сигурно е решил, че съм се качила пияна и си измислям извинения.

— Преди няколко дни катастрофирах — обяснявам бързо. — Честна дума. Ударих си главата. Виж — посочвам раните по лицето си.

— Знам, че си катастрофирала — отвръща най-сетне той. Гласът му е много характерен, сух и напрегнат. Сякаш всяка дума, която казва, е важна. — Чух.

— Чакай малко! — Цъкam с език, защото чак сега се сещам нещо. — Ти ме извика по име. Познаваме ли се?

Дори не успява да скрие, че е шокиран. Очите му се впиват в мен така, сякаш не ми вярва, сякаш търси нещо.

— Не ме ли помниш? — питат най-сетне.

— Ами, не — свивам гузно рамене. — Много се извинявам, не искам да съм груба, но не помня нищо и никого от последните три години. Приятелите си... съпруга си — не помня никого. Дори той е напълно непознат за мен! Собственият ми съпруг! Можеш ли да повярваш?

Усмихвам се, но той не се усмихва, не ми казва нищо. Изражението му започва да ме притеснява.

— Искаш ли да паркирам вместо теб? — питат рязко той.

— Да, ако обичаш. — Поглеждам лявата си ръка и забелязвам, че все още стискам ръчната. — Мога ли да я пусна? Да не тръгне отново?

По лицето му трепва усмивка.

— Няма. Не се притеснявай. Пусни я.

Предпазливо отпускам ръка и усещам, че е вдървена.

— Много благодаря. — Слизам от колата. — Това е новата ми кола. Ако я ударя, дори не ми се мисли... — Мръщя се. — Съпругът ми я е купил, за да замести старата. Ти познаваш ли го? Казва се Ерик Гардинър.

— Да — отвръща след кратко мълчание той. — Познавам го.

Качва се в колата, затваря вратата и ми дава знак да се отдръпна. В следващия момент като опитен шофьор дава заден и връща автомобила на мястото му.

— Благодаря — въздъхвам, когато той слиза. — Много ти благодаря.

Чакам го да каже „Няма защо“ или „Пак заповядай“, но той е потънал в свои си мисли.

— Какво казаха за амнезията ти? — пита неочеквано и вдига поглед към мен. — Завинаги ли са изчезнали спомените ти?

— Може да се върнат по всяко време — обяснявам аз. — Може никога да не се върнат. Никой не знае. Просто се опитвам да опозная живота си отново. Ерик много ми помага, учи ме за нещата от брака ни и всичко останало. Наистина е съвършеният съпруг! — Усмихвам се отново и се опитвам да разведря настроението. — А ти... откъде се познаваме?

Тъмнокосият не отговаря. Напъхал е ръце в джобовете и гледа към небето. Просто не разбирам какъв му е проблем.

Най-сетне навежда глава и ме поглежда отново, намръщен, сякаш от болка. Може пък нещо да го боли. Може да има главоболие.

— Трябва да вървя — заявява той.

— Ами, добре. Много ти благодаря. — Усмихвам се любезно. — Беше ми приятно да се запознаем. Разбирам, че сме се познавали в предишния ми живот... Нали ме разбираш! — Подавам му ръка, но той ме гледа така, сякаш не разбира какво правя.

— Чao, Лекси.

След тези думи ми обръща гръб.

— Чao — провиквам се след него. Странен тип. Така и не ми каза името си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фи е най-откровеният човек, когото познавам. Запознахме се на шест, когато бях новото момиче на игрището. Тя бе с цяла глава повисока от мен, косата ѝ бе на плитки, а гласът ѝ звучеше плътно и уверено. Каза ми, че пластмасовото ми въже е гола вода и бързо изброя всичките му недостатъци. Тъкмо когато се канех да заплача, тя ми предложи своето.

Такава си е Фи. Стръска хората с прямотата си и го знае. Когато каже нещо, което не е на място, притиска уста с ръка и извива очи нагоре. Но пък е толкова сърдечна и мила. А пък на събрания е велика. Другите дрънкат глупости, докато тя се спира само на обсъждания въпрос.

Фи ми даде идеята да подам документи за „Мокети Дельр“. Работеше там от две години, когато „Френшос“, фирмата, в която работех аз, бе купена от испанска компания и някои от нас изхвърчаха. В отдел „Мокети“ се било открило място и Фи предложи да занеса автобиография, за да я даде на шефа си Гавин... Това е. Така си намерих нова работа.

Откакто работим заедно, се сближихме още повече. Обядваме заедно, през уикендите ходим на кино, пращаме си есемеси, докато Гавин трябва сол на главите на екипа си. Близка съм и с Каролин и Дебс, но когато научавам някоя клюка, първо звъня на Фи и мисля първо за нея, винаги е така, когато се случи нещо смешно.

Затова ми се струва повече от странно, че не ми се обажда. Пратих ѝ още няколко есемеса, откакто излязох от болницата. Оставилах две съобщения на гласовата ѝ поща. Пратих и няколко шеговити имейла, дори пуснах картичка, за да ѝ благодаря за цветята. Тя така и не се обади. Може да е заета, повтарям си аз. Може да е на семинар, може да е болна... Може да е какво ли не.

Както и да е. Днес ще ходя на работа, така че ще я видя. Ще видя и останалите.

Поглеждам се в огромното огледало в стаята за дрехи. Лекси от 2004 година ходеше на работа с черен панталон от „Некст“, риза от коша с намалени дрехи в „Ню Лук“ и мокасини с изядени токове.

Сега положението е съвсем различно. Облякла съм най-колосаната риза, която съм виждала, прескъпа „Прада“ с двоен маншет. Костюмът ми е черен, с права пола, а сакото — вталено. Обула съм копринени чорапи. Обувките са лачени, с тънък висок ток. Косата ми е изправена и прибрана на кок. Приличам на илюстрация от детска книжка. Шефката, която е и истинска дама.

Ерик влиза в стаята и аз се завъртам.

— Как изглеждам?

— Супер — кима той, но май не е изненадан от вида ми. Сигурно подобни тоалети са нещо обичайно за мен, въпреки че не мога да си представя да се коня така всеки ден.

— Готова ли си?

— Май да. — Грабвам си чантата — черна чанта от „Ботега Венета“, която открих в един от шкафовете.

Вчера се опитах да разпитам Ерик за Фи, само че той няма никаква представа тя коя е, макар да е най-старата ми приятелка и да е била на сватбата ни. Май познава единствено Розали, и то сигурно защото е омъжена за Клайв.

Както и да е. Всичко е наред. Днес ще се видя с Фи и ще разбера какво става и всичко ще си дойде на мястото. Ще отидем да пийнем по нещо през обедната почивка и ще наваксаме изгубеното време.

— Не забравяй това! — Ерик отваря един от шкафовете. Вади черно куфарче и ми го подава. — Подариши го, когато се оженихме.

— Колко е красиво! — Изработено е от гладка кожа и има гравирани инициали: „Л.С.“.

— Знам, че в службата все още използваш моминското си име — заявява той, — и ми се иска да имаш частица от мен, когато не сме заедно.

Толкова е романтичен. Наистина е съвършен.

— Трябва да тръгвам. Колата ще те вземе след пет минути. Да прекараш добре. — Целува ме и тръгва към вратата.

Чувам, когато я хлопва, поглеждам куфарчето и се питам какво да сложа в него. Никога преди не съм използвала куфарче, защото тъпчех всичко в дамската чанта. Накрая вадя пакетче кърпички и

бонбони от чантата и ги прехвърлям в куфарчето. След това добавям и химикалка. Все едно че ми предстои първият ден в ново училище. Пъхвам химикалката в копринено джобче и пръстът ми попада на нещо тънко като визитка. Веднага я изваждам.

Не е визитка, а снимка, на която съм с Фи, Дебс и Каролин. Тя е от времето преди да си оправя косата, когато зъбите ми бяха криви. В някакъв бар сме, облечени в лъскави блузки, поруменели, размахали знаменца над главите. Фи ме е прегърнала през врата, аз стискам чадърче от коктейл в зъби и личи, че сме страшно развеселени. Усмихвам се.

Много добре си спомням тази вечер. Дебс беше разкарала противното си гадже — банкера Мичъл, и бяхме се заели с мисията да ѝ помогнем да забрави. Същата вечер Мичъл звънна на мобилния на Дебс. Обади се Каролин и се престори, че е момиче на повикване, рускиня, която печели по хиляда лири от клиент. Каролин е учила руски, така че се представи доста убедително, а Мичъл се притесни, нищо че по-късно отричаше. Останалите подслушвахме и се заливахме от смях.

Все още усмихната, пъхвам снимката в джоба и затварям куфарчето. Грабвам го и се поглеждам в огледалото. Шефката тръгва на работа.

— Здрастি — обръщам се към отражението си и се опитвам да говоря като шеф. — Здравейте, всички. Аз съм Лекси Смарт, директор отдел „Подови покрития“. Да, здрасти, аз съм шефката.

Господи, изобщо не се чувствам като шефка. Може пък всички спомени да се върнат, когато вляза.

„Мокети Дельр“ е компанията, която всички помнят от телевизионните реклами през осемдесетте. На първата една жена се бе отпуснала върху пъстър мокет и се преструваше, че е толкова мек, че трябва на всяка цена да прави върху негоекс с продавача. В следващата реклама вече бе омъжена за тъпия продавач и си бе сложила вкъщи от същия мокет. Двамата имаха близнаци, които отказваха да спят, ако леглата им не бяха застлани с мокет на „Дельр“.

Рекламите бяха тъпи, но нямаше човек, който да не е чувал за „Дельр“. Точно това създава част от проблема. Преди няколко години

компанията се опита да си смени името само на „Дельр“. Направиха ново лого, нови реклами. Само че никой не ги забеляза. Казваш, че работиш в „Дельр“, и те гледат недоумяващо, затова пък, щом споменеш „Мокети Дельр“, всички се сещат.

Голяма смехория, защото мокетите са незначителна част от онова, с което се занимава фирмата. Преди десетина години отдел „Поддръжка“ произвеждал препарат за почистване на килими, който се продавал по поръчка и бил невероятно популярен. Разширили производството, пуснали какви ли не други продукти и сега поръчките валят. Същото е и с дамаските и платовете. За съжаление мокетите са на заден план. Че кой си слага мокет? Сега хората предпочитат ламинат или дърво. Продаваме и ламинирани подови покрития, но малко хора знаят заради подвеждащото име „Мокети Дельр“. Все едно че сме попаднали в порочен кръг и няма измъзване.

Знам, че мокетите са кофти работа. А пък шарените са още по-кофти. Истината е, че тайничко ги обичам. Най-вече старите ретро дизайнни от седемдесетте. На бюрото си държа стар албум с разцветки и винаги го разглеждам, когато водя някой досаден разговор. Веднъж открих цяла кутия стари мостри в склада. На никого не му трябваха, затова ги отнесох в офиса и ги закачих на стената до бюрото си.

Говоря за старото си бюро. Май вече съм на по-хубаво. Докато вървя към познатата сграда на Виктория Плейс Роуд, усещам тръпка на нетърпение. Пред мен е познатата бледосива постройка с гранитни колони на входа. Отварям вратата към рецепцията и спирам изненадана. Фоайето е различно. Ами че то било много приятно! Преместили са бюрото, поставили са стъклени прегради на мястото на старата стена... а подът е облицован в синьо с металически ефекти. Явно са пуснали някаква нова серия.

— Лекси! — Закръглена жена в цикламена риза и прав черен панталон се хвърля към мен. Косата ѝ е на кичури, сложила си е розово червило, с ниски обувки е и се казва... Познавам я... Тя е шефката на отдел „Кадри“...

— Дейна — прошепвам облекчено името ѝ.

— Здрави. Лекси. — Тя протяга ръка. — Добре дошла! Горкичката! Толкова се притеснихме, когато чухме за катастрофата...

— Добре съм, благодаря. Много по-добре. — Тръгвам след нея, вземам пропуска, който ми подава, и се отправям към охраната. Всичко

това е съвсем ново за мен. Преди нямаше бариери, на входа пазеше единствено Рег.

— Браво! Насам... — Дейна ме побутва напред. — Искаше ми се да поговорим в кабинета ми, да наминем на съвещанието за бюджета, а след това сигурно ще искаш да се видиш с отела си.

— Става.

Моят отдел. Едно време имах само бюро и телбод.

Качваме се в асансьора, слизаме на втория етаж и Дейна ме въвежда в кабинета си.

— Сядай. — Изтегля своя стол и се настанява зад бюрото. — Очевидно трябва да поговорим за състоянието ти. — Тя шепне така, сякаш съм заразена с някоя срамна болест. — Имаш амнезия.

— Точно така. Като изключим амнезията, се чувствам отлично.

— Чудесно. — Тя надрасква нещо в бележника си. — Амнезията ти постоянна ли е, или временна.

— Ами... лекарите казват, че може да започна да си спомням това и онова всеки момент.

— Супер! — Лицето ѝ грейва. — Очевидно за нас би било чудесно, ако си припомниш каквото трябва до двайсет и първи. Тогава започва конференцията по продажбите — уточнява тя и ме поглежда обнадеждена.

— Ясно — отвръщам след кратко колебание. — Ще се постараю.

— Не прекалявай със старанието! — Тя се залива от смях и изтласква стола назад. — Сега да вървим да кажем здрави на Саймън и на останалите. Нали помниш Саймън Джонсън, директора?

— Разбира се!

Как може да не помня шефа на цялата фирма? Помня, че изнесе реч на коледното парти. Помня как се появяваше в офиса и ни питаше за имената, а Гавин го следваше като лакей. Помня как се запознах с него.

Опитвам се да се държа спокойно и следвам Дейна по коридора към малък асансьор, който ни отвежда на осмия етаж. Тя ме повежда към заседателната зала с бърза крачка, чука на тежка врата и отваря.

— Съжалявам, че ви прекъсвам! Лекси мина да ни види.

— Лекси! Нашата звезда! — Саймън Джонсън става от председателското място. Той е висок мъж, с широки рамене, бивш военен с оредяваща кестенява коса. Приближава се до мен и стиска

ръката ми сякаш сме стари приятели, а след това ме целува по бузата.
— Как се чувствуаш, миличка?

Саймън Джонсън току-що ме целуна. Шефът на фирмата ме целуна.

— Ами... добре, благодаря. — Опитвам се да запазя спокойствие. — Много по-добре съм.

Оглеждам хората в залата, все хора на върха, до един облечени в костюми. Байрън, който едно време ми беше шеф, е седнал от другата страна на масата. Той е блед дългуч с тъмна коса, облечен както обикновено в раирен костюм. Усмихва ми се насила, аз също му се усмихвам, облекчена, че познавам поне един от присъстващите.

— Разбрахме, че си ударила главата си — заявява Саймън Джонсън с мелодичния си ясен глас.

— Точно така.

— Бързо се оправяй и се връщай! — възклика с престорено нетърпение той. — Байрън се справя много добре с работата ти. — Той посочва Байрън. — Можеш ли да му имаш доверие с бюджета на отдела?

— Не знам. — Извивам вежди. — Трябва ли да се притеснявам?

Останалите се смеят и аз забелязвам, че Байрън ми отправя отровен поглед.

— Ама аз само се шегувах.

— Сериозно, Лекси. Трябва да поговорим за последните неща, които обсъждахме. — Саймън Джонсън кима многозначително. — Ще обядваме заедно, когато се върнеш на работа.

— Разбира се. — Говоря самоуверено, макар да нямам никаква представа за какво става въпрос.

— Саймън! — Дейна пристъпва напред. — Лекарите не знаят дали амнезията на Лекси е постоянна или временна. Така че тя може да има проблеми с паметта...

— В нашия бизнес това може да се окаже истинска благословия — обажда се плешивец от другата страна на масата и останалите се кискат доволно.

— Лекси, вярвам ти — надига глас Саймън Джонсън. Обръща се към червенокос мъж, седнал наблизо. — Даниел, вие двамата не се познавате, нали? Даниел е новият ни финансист. Даниел, сигурно си гледал Лекси по телевизията?

— Точно така! — Виждам, че мъжът си припомня коя съм. — Значи ти си детето чудо, за което говорят.

Дете чудо ли?

— Ами... едва ли — отвръщам колебливо и мъжете отново избухват в смях.

— Не се прави на скромна! — усмихва се топло Саймън, след това се обръща към Даниел. — Тази млада дама се изкачи като метеор до върховете на фирмата. От помощничка в отдел „Продажби“ до шеф на отдел за осемнайсет месеца. Много пъти съм казвал на Лекси, че пое голям риск, като се отказа от работата си, но не съжалявам, че го направи. Тя е лидер по природа, бълва нови идеи и работи по двайсет и четири часа в денонощието, да не говорим за стратегическите виждания за бъдещето... Това е невероятно талантлив член на екипа ни.

Саймън ме поглежда с широка усмивка, плешивият също и други.

Аз съм в шок. Лицето ми гори, краката ми треперят. Никой не ми е говорил по този начин. Никога, през целия си живот не съм чувала подобни думи.

— Ами... благодаря — успявам да промълвя най-сетне.

— Лекси. — Саймън посочва празен стол. — Можем ли да те изкушим да останеш на срещата на бюджетната комисия?

— Ами... — поглеждам към Дейна за помощ.

— Тя няма да остава дълго, Саймън — намесва се Дейна. — Тъкмо бяхме тръгнали към отдел „Подови покрития“. — Очите ѝ весело искрят.

— Вие не разбираете ли, че направих всичко това, за да избегна бюджетната комисия? — Посочвам последната си рана и мъжете избухват в смях.

— Ще те чакаме, Лекси — отвръща Саймън Джонсън. — Да се пазиш!

Двете с Дейна излизаме от заседателната зала, а аз не мога да си намеря място от възторг. Просто не е за вярване какво се случи току-що. Бъбрих си със Саймън Джонсън. Аз съм детето чудо! Имам стратегически виждания за бъдещето.

Трябва да си запиша някъде тези неща.

— Помниш ли къде е отдел „Подови покрития“? — пита Дейна, когато се качваме в асансьора. — Всички те чакат с нетърпение.

— И аз нямам търпение да ги видя — отвръщам с нараснала самоувереност. Слизаме от асансьора и телефонът на Дейна звънва.

— Господи! — възклика тя, когато вижда номера. — Трябва да се обадя. Защо не отидеш сама до кабинета си, а аз ще дойда след малко?

— Разбира се! — Тръгвам сама по коридора. Тук промени няма, помня кафявия мокет, надписите с противопожарни инструкции и изкуствените цветя. Отдел „Подови покрития“ е право напред и вляво. От дясната страна се пада кабинетът на Гавин.

Искам да кажа, моят кабинет. Моят собствен кабинет.

Заставам пред вратата и събирам сили да вляза. Не мога да повярвам, че си имам кабинет.

Хайде. Няма от какво да се страхуваш. Нали Саймън Джонсън ти каза, че ще се справиш. Посягам към дръжката и в този момент виждам момиче на около двайсет да изскуча от главния офис. Притиснала е ръка към устата си.

— Олеле! — ахва тя. — Лекси! Върнала си се!

— Да. — Поглеждам я неуверено. — Извинявай, но след катастрофата не помня...

— Да, казаха ми. — Тя ми се струва нервна. — Аз съм Клер. Асистентката ти.

— А, здрави! Приятно ми е да се запознаем. — Обръщам се към вратата на Гавин.

— Да, насам. Да ти донеса ли кафе?

— Да, ако обичаш! — Опитвам се да скрия задоволството си. — Много ти благодаря.

Имам си асистентка, която ми носи кафе. Значи наистина съм успяла. Влизам в кабинета си и оставям вратата да хлопне след мен.

Иха! Бях забравила колко е просторна тази стая. Бюрото е огромно, имам истинско цвете, канапе... всичко. Оставям куфарчето на бюрото и приближавам до прозореца. Дори имам хубава гледка! Виждам друга сграда, висока, но пак е нещо. Кабинетът е мой! Аз съм шеф! Не мога да се сдържа, избухвам в смях, разпервам ръце и се завъртам, а след това се хвърлям на канапето. Пружинирам няколко пъти, след това заставам мирно, когато чувам, че се чука на вратата.

По дяволите. Ами ако някой влезе и ме види... Поемам си дъх, пристъпвам към бюрото, грабвам някакъв лист и навеждам намръщено глава.

— Влез!

— Лекси! — Нахлува Дейна. — Опознаваш отново работното си място ли? Клер ми каза, че не си я познала! Много е неприятно, нали? Дори не си давах сметка... — Тя клати състрадателно глава. — Значи не помниш нищо.

— Ами... не — признавам. — Сигурна съм, че рано или късно спомените ще се върнат.

— Дано да е така! — Тя ми се струва притеснена. — Сега да отидем до отдела, за да се запознаеш отново с останалите.

Тръгваме и в този момент забелязвам Фи да излиза от главния офис. Облечена е в къса черна пола и зелен топ без ръкави, обула е ботуши. Изглежда различна отпреди, с нова червена коса, по-слабо лице. Само че е тя. Все още носи същите обеци от кост, които помня от едно време.

— Фи! — възкликувам доволно и за малко да изпусна чантата. — Господи! Аз съм, Лекси. Здрави! Върнах се!

Фи се стряска. Обръща се и няколко секунди просто ме гледа така, сякаш съм напълно луда. Сигурно съм прекалила с въодушевлението, но наистина се радвам да я видя.

— Здрави, Лекси — казва тя и ме оглежда. — Как си?

— Добре — отвръщам с готовност. — Ами ти как си? Изглеждаш чудесно. Много ми харесва новият цвят на косата ти.

Сега вече всички са се вторачили в мен.

— Както и да е. — Насилвам се да се държа по-сериозно. — Какво ще кажеш да си поприказваме по-късно, да наваксаме? Можем да се видим с останалите.

— Ами... добре — кима Фи, без да ме поглежда в очите.

Зашо е толкова студена? Какво става? Студена ръка стисва сърцето ми. Значи затова не отговори на нито един от есемесите ми. Да не би да сме се скарали? А останалите определено бяха на нейна страна. Просто не помня...

— Хайде, Лекси! — Дейна ме въвежда в огромния офис. Петнайсет чифта очи се вдигат към нас и аз едва се сдържам да не ахна.

Странна работа.

Виждам и Каролин, и Дебс, и Мелани и още няколко, които познавам. Всички ми се струват познати... но за три години са малко или повече променени. И косите, и дрехите, и гримът им изглеждат различни. Ръцете на Дебс са страшно стегнати, загорели, сякаш току-що се е върнала от някое екзотично място. Каролин е с очила, косата ѝ е подстригана още по-късо отпреди.

Ето го и моето бюро. Момиче с изрусена коса на плитки се е разположило на него и се чувства съвсем като у дома си.

— Всички знаете, че Лекси беше болна след претърпяната катастрофа — обявява Дейна. — Много се радваме, че днес е дошла да ни види. Има някои странични ефекти от нараняванията, най-вече амнезия. Сигурна съм, че ще ѝ помогнете да се ориентира. — Обръща се към мен и прошепва: — Лекси, искаш ли да кажеш няколко думи на отдела си, за да ги мотивиращ?

— Да ги мотивирам ли? — повтарям неуверено.

— Кажи нещо вдъхновяващо — усмихва се Дейна. — Хайде, ободри духа на войската. — Телефонът ѝ звънва отново. — Много се извинявам. Извинете ме! — Тя излиза в коридора и аз оставам сама пред отдела.

Хайде! Нали Саймън Джонсън каза, че ми идвало отвътре. Мога да се справя.

— Ъъ... здравейте! — Махам с ръка, но никой не отвръща. — Просто исках да ви кажа, че скоро ще се върна и ще продължим... да работим както преди... — Чудя се какво да кажа, за да ги мотивирам. — Кой е най-добрият отдел във фирмата? Ние! Кой отдел е върхът? „Подови настилки!“ — Вдигам юмрук във въздуха също като мажоретка. — „По-до-ви пос-тил-ки!“

— Казва се „настилки“ — прекъсва ме момиче, което не познавам. Седи със скръстени ръце и ме гледа лошо.

— Моля? — питам аз, останала без дъх.

— Казва се „настилки“. — Тя извива очи към тавана. Колежките от двете ѝ страни се подсмиват, а Каролин и Дебс са ме зяпнали в почуда.

— Добре — отвръщам смутено. — Както и да е... браво на всички... свършихте чудесна работа...

— Вече на работа ли си, Лекси? — пита момиче в червена рокля.

— Още не...

— Само че някой трябва да ми подпише разходите, при това веднага.

— И моите! — обаждат се поне шест човека.

— Говори ли със Саймън за обектите? — пристъпва напред Мелани и се мръщи. — С тях е просто невъзможно да се работи.

— Какво стана с новите компютри?

— Ти прочете ли имейлите ми?

— Готов ли е ордерът на „Торн Груп“?

Изведнъж всички в стаята запристъпват към мен, притискат ме и ме заливат с въпроси. Не чувам нито един и не разбирам какво искат от мен.

— Не знам — отвръщам напълно отчаяно. — Много съжалявам. Просто не помня... Ще се видим по-късно.

Дишам тежко, докато се измъквам навън, и се спасявам в кабинета си. Трясвам вратата. По дяволите! Какво стана? Някой чука.

— Да — провиквам се притеснено.

— Здрави! — Клер внася огромна купчина писма и документи.

— Извинявай, че те притеснявам, Лекси, но докато си тук, би ли прегледала тези. Трябва да се обадиш на Тони Дюкс от „Билтънс“ и да подпишиш плащанията за „Сикспак“, тези откази за поръчки, някой си Джеръми Нортпул звъня няколко пъти.

Тя ми подава химикалка. Очаква да започна да подписвам.

— Не мога да подпиша нищо — заявявам, обзета от паника. — Нищичко. Никога не съм чувала за Тони Дюкс. Не помня абсолютно нищо.

— Ами? — Клер отпуска купчината и ме поглежда учудено. — Ами... кой тогава ще ръководи отдела?

— Не знам. Искам да кажа... аз. Това ми е работата. Ще се справя. Просто ми трябва известно време... Виж, остави ги тук. — Опитвам се да се стегна. — Ще ги прегледам. Може да си припомня нещо.

— Добре — отвръща Клер, без да крие облекчението си. Стоварва купчината на бюрото ми. — Ей сега ще ти донеса кафето.

Вие ми се свят. Сядам на бюрото и посягам към първото писмо. Някакво оплакване. „Както сами ще разберете... очаквам незабавен отговор...“

Минавам на следващия документ. Това е предвиждане за месечния бюджет на всички отдели във фирмата. Графите са шест, някой е лепнал листче и е написал „Кажи ми какво мислиш, Лекси.“

— Кафето ти... — Клер е на прага.

— А, да — отвръщам с делови тон. — Благодаря ти, Клер. — Тя оставя чашата и аз кимам към графите. — Много интересно. Ще напиша отговор... по-късно.

В мига, в който тя излиза, отпускам отчаяно глава. Какво да правя? Работата ми е наистина тежка. Ама много... много тежка.

Как, по дяволите, да се справя? Откъде да знам какво да кажа и какво решение да взема? На вратата отново се чука и аз бързо се изправям и грабвам първия лист, който ми попада.

— Всичко наред ли е, Лекси? — Байрън е понесъл бутилка вода и купчина документи. Обляга се на касата на вратата. Кокалестите му китки стърчат изпод бялата риза. Носи часовник с огромен циферблат, който със сигурност струва малко състояние, но на него изглежда смешен.

— Супер. Няма проблем! Мислех, че си на съвещание на бюджетната комисия.

Той говори по отвратително дразнещ, саркастичен начин, сякаш съм пълна тъпачка.

В интерес на истината никога не съм се разбирала с Байрън. Той поглежда купчината на бюрото ми.

— Виждам, че вече си се захванала с работата.

— Не бих казала — усмихвам се, но той не отвръща на усмивката ми.

— Взе ли решение за Тони Дюкс? Защото от счетоводството ми звъняха вчера.

— Ами... — колебая се. — Всъщност не съм... не мога... — Прегльщам и усещам как се изчервявам. — Работата е там, че имам амнезия след катастрофата и... — Мърквам, преплитам пръсти и ги стисвам с всички сили.

Байрън най-сетне разбира.

— Господи! — въздиша след малко той. — Ти дори не знаеш кой е Тони Дюкс.

Тони Дюкс. Тони Дюкс. Напъвам се отчаяно да си спомня, не се получава.

— Ами... аз... всъщност... не. Ако ми напомниш...

Байрън не ми обръща никакво внимание. Прави крачка навътре в кабинета, пляска бутилката в дланта си, а челото му е набраздено от дълбоки бръчки.

— Дай де се разберем — започва бавно той. — Всъщност ти не помниш абсолютно нищо, така ли?

Всичките ми инстинкти са в бойна готовност. Той е като котарак, който дебне нищо неподозираща мишка и преценява дали жертвата е достатъчно немощна.

Той иска мястото ми.

Щом осъзнавам този факт, започвам да се чувствам като пълна глупачка, която не се е сетила по-рано. Естествено, че моят пост му е целта. Аз съм надминала постиженията му и сега той сигурно ме мрази, въпреки че се прави на любезен.

— Не че не помня нищо! — възкликувам бързо, сякаш самата мисъл за подобно нещо е невъзможна. — Губят ми се само последните три години.

— Последните три години ли? — Байрън отмята назад глава и избухва в смях. — Извинявай, Лекси. Знаеш не по-зле от мен, че в този бизнес три години са цяла вечност.

— Скоро ще наваксам — заявявам самоуверено. — А лекарите казаха, че с течение на времето спомените ми ще се върнат.

— А може и да не се върнат. — Той си придава съчувство изражение. — Сигурно си много притеснена, Лекси. Може празнотата в главата ти да остане там завинаги.

Срещам погледа му и се стягам, доколкото мога. Добър опит. Само че няма да ме стреснеш толкова лесно.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи в най-скоро време — отвръщам остро. — Ще се върна на работа и ще ръководя отдела. Одеве си побъбрих със Саймън Джонсън — лъжа аз.

— Ясно. — Той продължава да подмята бутилката. — И какво смяташ да правиш с Тони Дюкс?

Мама му стара. Успя да ме прецака. Не мога да му кажа абсолютно нищо за Тони Дюкс и той много добре го знае. Размествам документите на бюрото.

— Защо... не е ли по-добре ти да вземеш решение по този въпрос — подхвърлям най-сетне.

— С удоволствие! — Той ми се усмихва победоносно. — Ще се погрижа за всичко. Ти се оправяй, Лекси. Не бързай и не се притеснявай за нищо!

— Да... благодаря. — Насилвам се да говоря любезно. — Много ти благодаря, Байрън.

— И така... — На вратата застава Дейна. — Виждам, че двамата обсъждате важни неща. Наваксва ли, Лекси?

— Разбира се — отвръщам през стиснати зъби. — Байрън много ми помага.

— Стига да мога... — Той разперва ръце. — На твоето разположение съм. При това с непокътната памет.

— Супер! — Дейна поглежда часовника си. — Лекси, трябва да вървя на обяд, но ако тръгнем веднага, можем да се видим навън...

— Извинявай, Дейна — бързам да откажа аз. — Ще остана още малко, за да прочета още някои от документите.

Няма да си тръгна, без да съм поговорила с Фи. По никакъв начин.

— Добре. — Тя се усмихва доволно. — Много се радвам, че си добре, Лекси. Звънни, щом решиш да се върнеш. — Тя показва с ръка как ми се обажда и аз повтарям жеста ѝ.

— Ще се чуем.

Двамата излизат и аз чувам думите на Байрън:

— Дейна, може ли да поговорим? Трябва да обсъдим положението. Много уважавам Лекси, но...

Вратата на кабинета ми хлопва и аз отивам на пръсти до нея. Откревам я и надничам навън.

— ... тя определено не е в състояние да ръководи отдела... — носи се гласът му откъм асансьорите.

Мръсник! Дори не изчака да се отдалечи. Връщам се в кабинета си, отпускам се тежко на стола и подпирам глава върху длани. Еуфорията ми е изчезнала. Нямам представа как да върша работа. Посягам към първия лист от купчината. Става въпрос за застрахователни премии. Откъде съм научила всички тези неща? Кога съм ги научила? Имам чувството, че съм се събудила на Еверест и нямам представа как да сляза.

Въздишам дълбоко и оставям листа. Трябва да поговоря с някого. С Фи! Вдигам слушалката и набирам 3521 — нейния вътрешен, освен

ако не са променили системата.

— Отдел „Подови покрития“, разговаряте с Фиона Роупър.

— Аз съм, Фи! Лекси. Кажи, може ли да поговорим?

— Разбира се — отвръща официално тя. — Искаш ли дойда в кабинета ти веднага? Или предпочиташ да си запиша час при Клер?

Сърцето ми се свива. Защо говори толкова студено?

— Имах предвид да си побъбрим! Освен ако не си прекалено заета...

— Тъкмо отивах да обядвам.

— И аз ще дойда! — заявявам доволно. — Също като едно време! Много ми се пие горещ шоколад. В „Морелис“ още ли правят онези вкусни сандвичи?

— Лекси...

— Фи, на всяка цена трябва да поговоря с теб. — Стисвам слушалката. — Аз... аз не помня нищо. Просто съм уплашена. Това положение ме обърква. — Опитвам се да се засмея. — Изчакай ме, моля те, няма да се бавя...

Затварям и грабвам лист. Поколебавам се, след това надрасквам:

„Моля те, Байрън, оправи документите. Благодаря ти предварително.

Лекси“.

Знам, че по този начин се оставям в ръцете му, само че в момента единствената ми мисъл е да се видя с приятелките си. Грабвам чантата и куфарчето и излизам бързо от кабинета си, минавам покрай бюрото на Клер и тръгвам към главния офис.

— Здрави, Лекси, искаш ли нещо? — питат момичето най-близо до вратата.

— Не, благодаря. Имам среща с Фи за обяд... — обяснявам аз. — Не я виждам никъде. Няма я и Каролин, нито пък Дебс.

— Те вече излязоха на обяд. — Момичето ми се струва доста изненадано. — Изпусна ги за...

— Нищо. — Опитвам се да прикрия смущението си. — Благодаря. Сигурно ме чакат долу.

Врътвам се и с бърза крачка тръгвам по коридора и виждам как Дебс влиза в асансьора.

— Чакай! — викам аз и хуквам. — Ето ме! Дебс! — Само че вратата на асансьора се затваря.

Тя ме чу. Сигурна съм, че ме чу.

В главата ми се роят мисли, докато отварям вратата към стълбите и тръгвам надолу. Знаят, че ще отида с тях. Да не би да ме избягват? Какво, по дяволите, е станало през последните три години? Нали сме приятелки? Добре, знам, че съм станала шеф... но не може ли да си останем приятелки?

Не може ли?

Пристигам на партера и изхвърчам във фоайето. Веднага виждам Каролин и Дебс да вървят към стъклена врата, а Фи крачи пред тях.

— Ех! — провиквам се отчаяно. — Чакайте! — Хуквам към вратата, за да ги настигна.

— А, Лекси, здрави. — Фи изсумтява тихо, което означава, че се опитва да не избухне в смях.

Сигурно изглеждам доста смешно — цялата поруменяла, с черния костюм и вдигнатата на кок коса.

— Нали щяхме да ходим заедно на обяд! — започвам задъхано.
— Нали ти казах, че ще дойда?

Следва мълчание. Нито една не смее да ме погледне. Дебс върти с пръсти дългия златен медальон и лекият ветрец роши русата ѝ коса. Каролин си е свалила очилата и ги лъска с бялата си риза.

— Какво става? — опитвам се да задам въпроса спокойно, но усещам напрежението. — Фи, защо не отговори на есемесите ми? Да не би да има някакъв... проблем?

И трите мълчат. Само че аз не успявам да разберат какво си мислят. Вече не съм една от тях.

— Хайде, момичета — опитвам се да се усмихна. — Моля ви! Помогнете ми. Имам амнезия. Не помня нищо. Да не би да сме се скарали? Какво има?

— Не сме — свива рамене Фи.

— Просто не разбирам — оглеждам лицата им. — Последното, което помня, е, че бяхме първи приятелки! Излязохме заедно една петък вечер. Пихме бананови коктейли, Скандинака Дейв ми върза тенекия, пяхме караоке... помните ли?

Фи въздиша шумно и вдига вежди към Каролин.

— Това беше много отдавна.

— А после какво се случи?

— Виж, дай да си кажем нещата направо — въздиша Фи. — Претърпяла си катастрофа, болна си, не искаме да те разстройваме...

— Хайде да отидем да изядем по един сандвич — предлага Дебс и поглежда Фи, сякаш ѝ подсказва: „Дай да си направим майтап с нея“.

— Не се дръж с мен като с бавноразвиваща се! — Гласът ми прозвучава остро. — Забрави за катастрофата! Не съм инвалид, чувствам се отлично. Само че искам да ми кажете истината. — Поглеждам ги отчаяно. — Ако сме се скарали, кажете защо. Какво се е случило?

— Лекси, нищо не се е случило — отвръща с неудобство Фи. — Просто... вече не излизаме заедно. Не сме приятелки.

— Защо? — Главата ми пулсира, но се опитвам да остана спокойна. — Да не би защото съм ви шеф?

— Не е защото си ни шеф. Нямаше да има значение... — Фи замълчава. Натъпква ръце в джобовете и не смее да ме погледне в очите. — Честно казано, причината е, че ти си малко...

— Какво? — Поглеждам от едната към другата, към третата. — Кажете ми!

Фи свива рамене.

— Високомерна крава.

— По-скоро адско изчадие в ролята на шефка — обажда се Каролин.

Имам чувството, че въздухът в дробовете ми замръзва. Адско изчадие в ролята на шефка ли? Аз?

— Просто... аз... нищо не разбирам — заеквам аз. — Не съм ли добър шеф?

— Напротив, супер си. — Гласът на Каролин е наситен със сарказъм. — Налагаш ни наказания, когато закъсняваме. Ти определяш времето за обедна почивка, следиш всичките ни разходи... да знаеш, че е страшна веселба.

Бузите ми горят така, сякаш ме е ударила.

— Аз не бих... никога не... не съм такъв човек...

— Ами? — прекъсва ме Каролин. — Напротив.

— Лекси, ти попита — извила очи Фи, както става винаги, когато се чувства неловко. — Затова вече не сме приятелки. Ти си вършиш твоята работа, а ние — нашата.

— Не е възможно да съм толкова гадна. — Гласът ми трепери. — Не е възможно. Аз съм ви приятелка! Аз съм Лекси! Заедно с вас се забавляваме, ходим да танцувааме, напиваме се... — В очите ми бликват сълзи. Поглеждам познатите лица, които в момента не са ми съвсем познати — и се опитвам отчаяно да си спомня нещо. — Аз съм Лекси. Аз съм Зъбатка. Не ме ли помните?

Фи и Каролин се споглеждат.

— Лекси... — започва предпазливо Фи — ти си ни шеф. Вършим онова, което наредиш. Само че не обядваме заедно. И не излизаме заедно като приятелки. — Тя мята чантата си на рамо, след това въздиша. — Ако искаш, ела днес...

— Не — отвръщам нещастно. — Няма нужда, но все пак благодаря. — С разтреперани крака се обръщам и поемам в обратната посока.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шокът е страхотен.

През целия път до нас седя на задната седалка в таксито и имам чувството, че съм в транс. Не знам как успях да се разбера с Джана за партито, да изслушам мама, когато се обади, за да се оплаче за последната си схватка с градския съвет. Рано вечер е и аз съм във ваната. През всичкото време мислите ми препускат.

Аз съм адско изчадие в ролята на шеф. Приятелките ми ме мразят. Какво, по дяволите, се е случило?

Всеки път, щом си спомня режещия глас на Каролин, се свивам. Един господ знае какво съм й причинила, но очевидно няма време за мен.

Да не би да съм се превърнала в истинска гаднярка през последните три години. Как е възможно? Защо е станало?

Водата изстива и аз излизам от ваната. Бързо се бърша и се опитвам да се стегна. Не бива да се оставям на тези неприятни мисли. Вече е шест и след час ме чака парти.

Добре че не ми се налага да готвя. Когато се прибрах, Джана шеташе из кухнята с две от племенниците си — и трите пееха, а от колоните се носеше оперна музика. Подготвили са суши, канапета, а в подноси върху хладилника се виждат най-различни ароматни печени меса. Опитах се да се включва — много съм добра в правенето на чеснов хляб — но те ме изгониха. Затова реших, че е най-добре да се спася във ваната.

Ушивам се в нова хавлиена кърпа и се връщам в спалнята, а след това се оглеждам отново, да не би да съм разхвърляла дрехи. Леле боже! Знам защо богатите са толкова кълощави — те не спират да обикалят из огромните си домове. Апартаментът ми в Балам бе толкова малък, че от леглото стигах и гардероба, и телевизора, и тостера.

Спирам се на малка черна рокля, вадя черно бельо и симпатични черни сатенени обувки. В гардероба ми от 2007 година няма нищо

голямо. Няма удобни пуловери, няма очукани обувки. Всичко е изискано, изтънчено, марково и безупречно.

Връщам се в спалнята и пускам хавлиената кърпа на пода.

— Здрави, Лекси!

— Ay! — Подскачам уплашено. На големия еcran до леглото се вижда лицето на Ерик. Покривам гърди с ръце и се скривам зад един стол.

Гола съм и той може да ме види.

Той ми е съпруг, напомням си аз. Виждал ме е гола и преди, голяма работа. Само че се чувствам неловко.

— Ерик, ти виждаш ли ме? — питам с изтънял глас.

— В момента не — смее се той. — Натисни „Камера“.

— Добре, добре — въздишам облекчено. — Чакай малко.

Намятам халат и бързо започвам да събирам разпилените из стаята дрехи. Научих много бързо, че Ерик не понася нищо да се търкаля по пода. Нито пък да виси по столовете. Не понася никакъв беспорядък. Слагам всичко под завивката, тупвам отгоре една възглавница и приглеждам с ръка.

— Готова съм! — Поглеждам екрана и превключвам „Камера“.

— Отдръпни се — инструктира ме той и аз се отдръпвам. — Сега вече те виждам! Имам още една среща, след това си тръгвам. Готово ли е всичко за вечерята?

— Мисля, че да!

— Чудесно. — Огромната му уста се разтяга в усмивка. — Как беше в службата?

— Супер. — Незнайно как успявам да го изльжа. — Видях Саймън Джонсън и целия си отдел, и приятелките си...

Мълквам и си припомням отново преживяното унижение. Мога ли все още да ги наричам приятелки?

— Браво. — Не съм сигурна, че Ерик ме слуша. — Хайде, пригответай се. Ще се видим по-късно, мила.

— Чакай — моля го аз. — Ерик.

Той ми е съпруг. Може да не го познавам, но той ме познава. Обича ме. Ако има човек, с когото да мога да споделя проблема си, човек, който да ме окуражи, това е той.

— Казвай — кима Ерик от екрана.

— Днес Фи каза... — Все още не мога да повторя думите. — Каза, че съм била гаднярка. Истина ли е?

— Разбира се, че не си гаднярка.

— Наистина ли? — питам обнадеждена. — Значи не съм адско изчадие в ролята на шефка.

— Мила, ти не можеш да си адско изчадие, дори да искаш. — Ерик говори с такава увереност, че аз въздишам от облекчение. Трябва да има някакво обяснение. Може нещо да се е объркало, да става въпрос за недоразумение и всичко ще се оправи...

— Аз бих казал, че си... корава — уточнява той.

Облекчената усмивка застива на лицето ми. Корава ли каза? Не ми харесва как звучи думата „корава“.

— Това в добрия смисъл ли го казваш? — Старая се да говоря небрежно. — Корава и въпреки това приятелски настроена и мила, това ли имаш предвид?

— Миличка, ти си от хората, които умеят да преследват целите си. Теб амбицията те тласка напред. Управляваш отдела си с твърда ръка. Ти си страхотна шефка! — Той се усмихва. — Трябва да затварям. Ще си видим скоро.

Екранът угасва и аз съм обзета от нова несигурност. Истината е, че съм по-уплашена, отколкото досега.

Корава. Това не е ли просто друг начин да кажеш „адско изчадие в ролята на шефка“?

Каквато и да е истината, не мога да допусна това да ме скапе. Трябва да вдигна глава и да гледам напред. Минал е вече час и настроението ми е малко по-добро. Сложила съм си нова диамантена огърлица. Напръскала съм се със скъп парфюм. Освен това тайно изпих чаша вино и светът се превърна в по-приветливо място.

Значи нещата може и да не са чак толкова непоправими, колкото изглеждат. Може да съм се скарала с приятелките си; може Байрън да ламти за поста ми, може и да нямам представа кой е Тони Дюкс. Въпреки това ще се справя. Ще науча отново как да си върша работата. Ще изградя отново мостовете към Фи и останалите момичета. Ще потърся в „Гугъл“ кой е Тони Дюкс.

Истината е, че все още съм най-щастливото момиче на света. Имам невероятен съпруг, великолепен брак и страхотен апартамент. Само погледнете! Тази вечер всичко е дори по-льскаво от обикновено. Масата за вечеря е разтегната и подредена с блестящи сребърни прибори и кристални чаши, а украсата в центъра е подходяща за сватба. Поставени са дори картички с имената на присъстващите, при това написани в калиграфски стил.

Ерик каза, че щяло да бъде приятелско събиране. Един господ знае какво става, когато каним официални гости. Може би тогава сервират икономи с бели ръкавици.

Внимателно си слагам червило „Ланком“ и попивам със салфетка. След като приключвам, се оглеждам внимателно. Косата ми е вдигната, роклята ми стои съвършено и на ушите ми проблясват диаманти. Приличам на елегантно момиче от някоя реклама. Имам чувството, че всеки момент на екрана ще се появи надпис: „Фереро Роше“. За удоволствията в живота. „Бритиш Газ“. За да ви бъде топло в апартамента за няколко милиона лири.

Отстъпвам назад и светлината се променя, за да мога да се огледам от новия ъгъл. „Интелигентното осветление“ в тази стая е като истинска магия. Има топлинни сензори, които отчитат местоположението ти и реагират така, че да имаш най-благоприятната светлина.

Имам желание да затичам из стаята и да извикам: „Видя ли, не си чак толкова интелигентно, колкото се твърди!“.

Трябва да го направя, когато Ерик го няма.

— Мила... — Трепвам, когато забелязвам, че е застанал на вратата, облечен в делови костюм. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря! — Грейвам от удоволствие и приглаждам косата си.

— Нещо съвсем незначително. Оставила си куфарчето в антрето. Това разумно ли е? — Усмивката му си е на място, но в гласа му долавям раздразнение.

По дяволите! Сигурно наистина съм го зарязала там. Бях така замислена, когато се прибрах, че изобщо не помислих.

— Ще го прибера — изричам бързо. — Извинявай.

— Добре — кима той. — Първо пробвай това. — Той ми подава чаша рубиненочервено вино. Това е „Шато Бренер Дюкрю“. Купихме

го при последното си пътуване до Франция. Кажи ми мнението си.

— Добре. — Опитвам се да говоря самоуверено. — Разбира се.

Господи! Сега пък какво трябва да кажа? Отпивам глътка и я задържам в уста, като се чудя какви дума да подбера. Таниново. С аромат на дърво и подправки. Чудесна реколта.

Като се замисля, всичко това са пълни животии. Мога да кажа, че е задържало аромата на ягоди. Не, по-добре на боровинки. Преглъщам и кимам компетентно.

— Да ти кажа, струва ми се, че е...

— Направо шокиращо, нали? — прекъсва ме Ерик. — Задържало е миризмата на корк. Не става за нищо.

Не ставало за нищо ли?

— Ами да! Точно така. — Успешно възвръщам самообладанието си. — Минал му е срокът на годност. Уф! — мръщя се аз. — Отвратително!

Измъкнах се доста успешно. Оставям чашата на масичката и интелигентното осветление отново се измества.

— Ерик — започвам, като се опитвам да не издавам нетърпението си. — Не може ли осветлението да се нагласи така, че да е все еднакво? Не знам дали е възможно...

— Всичко е възможно — отвръща обиден той. — Имаме колкото искаш възможности — подава ми дистанционното. — Заповядай. Можеш да промениш системата с дистанционното. Избери си, който вариант пожелаеш. Аз ще отида да се оправя с виното.

Отправям се към хола, откривам „Осветление“ на дистанционното и започвам да експериментирам. „Дневна светлина“ се оказва прекалено ярка. „Кино“ е прекалено тъмно. „Почивка“ е прекалено мътна... Продължавам да преглеждам възможностите. „Четене“... „Дискотека“...

Господи, да не би да имаме и диско светлини? Натискам дистанционното и избухвам в смях, когато стаята неочеквано се изпъльва с пулсираща многоцветна светлина. Сега пробвам с цветната светлина и стаята започва да блести ту в бяло, ту в черно, а аз танцува като робот около масичката за кафе. Все едно че съм в някой клуб! Защо Ерик не ми е казал за тези възможности? Да не се окаже, че имаме сух лед и огледална стая...

— За бога, Лекси, какво правиш? — Гласът му се разнася из присветващата стая. — Целият апартамент е в цветни светлини! Джана за малко да си отреже ръката.

— Ами? Много се извинявам. — Обзета от чувство за вина, натискам дистанционното, докато се връщам на диско светлините. — Не си ми казал, че имаме диско и цветни светлини! Та това е направо фантастично!

— Никога не ги използваме. — По лицето му пълзят най-различни цветове. — Няма ли да се спреш на нещо разумно? — Той ми обръща гръб и излиза.

Как е възможно да имаме диско светлини и никога да не ги използваме? Какво разхищение! Трябва да поканя Фи и момичетата да си направим парти. Ще си купим вино и чипс, ще вдигнем килимите, ще надуем музиката...

В същия момент сърцето ми се свива, защото си спомням. Тази работа скоро няма да я бъде. Може би дори никога.

Нещастно включвам светлината на „Прием“ и решавам, че е достатъчно подходяща. Оставям дистанционното, приближавам се до прозореца и се заглеждам навън. В този момент решавам нещо важно. Няма да се предам. Те са ми приятелки. Искам да разбера какво е станало. След това ще им се реванширам.

Имам доброто намерение да запомня лицата и имената на всички гости, само че стройната ми система се разпада в мига, в който приятелите на Ерик пристигат, облечени в еднакви костюми, с еднакви лица и еднакви жени. Имената им са Грег, Мик, а жените — Суки и Пуки, и веднага започват да обсъждат ваканцията, когато са били на ски. Заедно.

Отпивам от напитката си и след малко се появяват поне още десет человека, изсипват се едновременно и аз нямам никаква представа кой кой е, освен Розали, която ми представя съпруга си Клейв (който изобщо не прилича на чудовище, а е по-скоро мил човек в костюм), след което се смесва с останалите гости.

След известно време ушите ми започват да пищят и усещам, че ми се вие свят. Джана сервира напитка, а племенницата ѝ предлага канапета и всичко изглежда под контрол. Измрънквам някакво

извинение към оплешивящия мъж, който ми разказва за китарата на Мик Джагър, която нас скоро бил купил на благотворителен търг, и бързо се измъквам на терасата.

Поемам дълбоко чист въздух, ала главата ми продължава да се върти. Спуска се синьо-сивкав здрач и уличните лампи светват една след друга. Рея поглед над Лондон и имам чувството, че светът около мен е нереален. Чувствам се като актриса в ролята на момиче, застанало на балкона на скъп апартамент с чаша шампанско в ръка.

— Мила! Ето къде си била!

Обръщам се и виждам Ерик да излиза при мен.

— Здрасти! — отвръщам аз. — Просто исках да гълтна малко чист въздух.

— Искам да те запозная с Джон, архитекта ми. — Ерик води мургав мъж в черни дънки и антрацитно ленено сако.

— Здравейте — започвам автоматично, след това мълквам. — Я, че ние се познаваме! — възклика, доволна, че виждам познато лице.

— Нали? Ти си човекът с колата.

Странно изражение се изписва по лицето на новодошлия. Имам чувството, че е разочарован. След това той кимва.

— Точно така. Човекът с колата.

— Джон е творческият ни ум — обяснява Ерик и го потупва по гърба. — Невероятен талант. Аз може и да имам усет към финансирането, но той е човекът, който създава... — той замълчава за миг — стила на живот в еднообемните пространства. — В мига, в който го казва, отново прави познатия ми жест с ръка.

— Супер! — Опитвам се да говоря ентузиазирано. Знам, че на Ерик това му е работата, но въпросният стил на живот в „еднообемни пространства“ започва силно да ме дразни.

— Още веднъж ти благодаря за онзи ден. — Усмихвам се любезно на Джон. — Ти ми спаси живота! — Обръщам се към Ерик: — Не ти казах, мили, но се опитах да подкарам новия автомобил и за малко да се бълсна в стената. Джон ми помогна.

— За мен беше удоволствие. — Джон отпива от напитката си. — Значи не помниш нищо?

— Нищичко — клатя глава аз.

— Сигурно се чувствува объркана.

— Така е... но свиквам. А и Ерик много ми помага. Направил ми е книга, която ще ми помогне да си спомня. Нещо като наръчник за брака ни. Има си индекс и всичко е включил в нея.

— Наръчник ли? — повтаря Джон и сбръчква нос. — Ти май говориш сериозно. Наръчник, значи.

— Да, наръчник. — Поглеждам го, обзета от подозрения.

— Ето го и Греъм. — Ерик изобщо не слуша разговора ни. — Трябва да си кажем няколко думи с него, извинете ме... — Той бързо влиза вътре и двамата с архитекта Джон оставаме сами.

Не знам какво специално има в този човек, аз дори не го познавам, но нещо ме тревожи.

— Какво му е на наръчника? — питам аз.

— А, нищо. Няма нищо. — Той тъжно клати глава. — Много разумен подход. В противен случай може да не разбереш кога трябва да го целунеш.

— Именно! Ерик е включил цяла статия за... — Млъквам. Джон е свил уста така, сякаш потиска смеха си. Да не би това да му се вижда смешно? — В наръчника са включени най-различни статии — продължавам смело. — Освен това много ни помага и на двамата. Разбиращ, че на Ерик също му е трудно да живее с жена, която дори не го помни! Може би за теб това не е важно.

Следва мълчание. Усмивката е изчезнала от лицето му.

— Появярай ми — изрича най-сетне той. — Важно е и още как. — Отпива нова гълтка и се съредоточава в дъното на чашата. Вдига поглед и се кани да каже нещо, ала в този момент плъзгащите се врати се отварят и той се отказва.

— Лекси! — Розали се приближава с чаша в ръка. — Страхотни канапета!

— Благодаря! — отвръщам аз, смутена, че ме хвали за нещо, с което нямам нищо общо. — Все още не съм ги пробвала. Вкусни ли са?

Розали ме поглежда изумена.

— Нямам представа, сладурче. Важното е, че изглеждат чудесни. Ерик каза, че сядаме да вечеряме.

— Господи! — възкликам, обзета от чувство на вина. — Май го оставил да се оправя сам с всичко. Хайде да влизаме. Вие двамата познавате ли се? — питам аз, когато тръгваме.

— Разбира се — кима Джон.

— Двамата с Джон сме стари приятели — отвръща с меден глас Розали. — Нали така, скъпи?

— Чao — кима Джон и влиза бързо вътре.

— Отвратителен тип — мръщи се Розали.

— Отвратителен ли? — повтарям изненадана аз. — Стори ми се, че Ерик го харесва.

— А, да, Ерик го харесва — отвръща презиртелно тя. — И Клайв мисли, че е истински дар божи. Има творчески размах, печели награди, ала-бала... — Тя отмята глава назад. — Само че е най-големият грубиян, когото съм срещала. Когато го помолих да направи дарение за благотворителното събитие, което организирах миналата година, той отказа. Дори се изсмя.

— Изсмял се е? — питам шокирана. — Та това е ужасно! Какво беше благотворителното събитие?

— Казваше се „По ябълка на ден“ — заявява гордо тя. — Сама измислих всичко. Идеята беше веднъж в година да даваме по една ябълка на всяко дете от училищата в района. Ябълките са толкова полезни, пълни са с витамини! Нали идеята ми е вълшебна?

— Да... чудесна е — отвръщам предпазливо. — Кажи, получи ли се?

— Започна добре — обяснява ядосаната Розали. — Раздадохме хиляди ябълки, бяхме подготвили специални тениски и ван с ябълка за лого, който да ги разкарва. Нямаш представа колко беше забавно! Накрая градският съвет започна да ни праща тъпи писма, че плодовете били изхвърлени по улиците, че по този начин сме щели да развъдим мишки.

— Боже — прехапвам устни. Истината е, че ми идва да се изсмее.

— Това е бедата с благотворителната работа — муси се тя и снишава глас. — Местните бюрократи не желаят да ти помогнат.

Вече сме до пъзгащите се врати и аз обхващам с поглед гостите. Двайсет лица, които не познавам, се смеят и си говорят. Блестят прескъпи накити и от време на време се разнася гръмовен мъжки смях.

— Не се притеснявай. — Розали стиска ръката ми. — Двамата с Ерик имаме план. По време на вечерята всеки от гостите ще стане и ще

ти се представи. — Тя смръща чело. — Сладурче, ти съвсем си се шашнала.

— Не съм — успявам да се усмихна. — Не съм се шашнала.

Това е лъжа. Страшно съм се шашнала. Докато търся мястото си на стъклена маса, кимам и се усмихвам на хората около мен. Имам чувството, че действам като сомнамбул. Тези хора ми се водят приятели. Всички до един ме познават. А аз не съм виждала нито един от тях през живота си.

— Лекси, миличка. — Мургава жена ме тегли настани тъкмо когато намирам стола си. — Може ли да си кажем няколко думи набързо? — Тя зашепва: — На петнайсети и на двайсет и първи съм била с теб през целия ден, нали?

— А ти била ли си? — питам объркано.

— Да. Ако Крисчън попита, да знаеш какво да му кажеш. Крисчън ми е съпруг. — Тя посочва плешивеца с китарата на Мик Джагър, който се настанява срещу мен.

— Ами добре. — Премислям чутото. — Ама ние наистина ли сме били заедно?

— Разбира се — отвръща тя след кратко колебание. — Разбира се, че бяхме, миличка. — Стиска ръката ми и след секунда ме зарязва.

— Дами и господа! — Ерик се изправя и всички мълкват като един. — Добре дошли в дома ни. Двамата с Лекси много се радваме, че уважихте поканата ни.

Всички се обръщат към мен и аз се усмихвам смутено.

— Както знаете, Лекси страда от страничните ефекти, появили се след катастрофата, което означава, че паметта ѝ не е достатъчно свежа.

— Ерик се усмихва. Мъжът срещу него се изкиска, а жена му го сръчква. — Затова предлагам всеки от вас да се представи на Лекси. Станете, кажете името си и споменете някой момент с нея, който ви е впечатлил.

— Според лекарите така ли ще се върне паметта на Лекси? — пита смотан мъж, седнал от дясната ми страна.

— Никой не знае — признава Ерик. — Важното е да опитаме. И така, кой ще започне?

— Аз! Аз ще започна! — скача Розали. — Лекси, аз съм най-добрата ти приятелка, Розали, което вече ти е известно. Най-

интересният ни момент заедно бе, когато отидохме на коламаска и момичето се отнесе... — Тя започва да се киска. — И лицето ти...

— Какво стана? — прекъсва я момиче в черно.

— Да не би да искаш да го кажа пред всички? — Розали я поглежда възмутено. — Но пък това е нещо, което няма никога да забравя. — Тя се ухилва и сяда.

— Добре. — Забелязвам, че Ерик е объркан. — Кой е следващият? Чарли?

— Аз съм Чарли Манкрофт. — Мъжът до Розали става и ми кимва. — Най-живият ми спомен е, когато всички бяхме в Уентуърт за онази корпоративна забава. Монтгомъри направи шоу на осемнайсети. Страхотно беше. — Той ме поглежда очаквателно.

— Разбира се! — Нямам никаква представа за какво говори. — Какво шоу! Ами... благодаря.

Той сяда и кълъщавото момиче до него се изправя.

— Здрави, Лекси. — Тя ми маха с ръка. — Аз съм Натали. Най-живият момент, който помня, е сватбата ти.

— Наистина ли? — питам трогната. — Чудесно.

— Беше невероятно щастлив ден! — Тя прехапва устни. — Ти беше невероятно красива и аз си пожелах да изглеждам също като теб, когато се омъжа. Дори си помислих, че Матю ще ми предложи същия ден, но той не го направи. — Усмивката ѝ започва да се стопява.

— За бога, Натали — съска мъж от другата страна на масата. — Не започвай отново.

— Няма! Всичко е наред! — възклика ведро тя. — Сега вече сме сгодени! Отне ми само три години! — Тя ми показва диамантения си пръстен. — Роклята ми ще бъде като твоята! Абсолютно същата рокля на Вира Уонг, в бяло...

— Браво, Натали! — прекъсва я Ерик. — Минаваме на... Джон. Твой ред е.

Седналият от другата страна на масата Джон се изправя.

— Здрави — започва сухо той. — Аз съм Джон. Срещали сме се и преди. — Той мълква.

— Хайде, Джон — подканя го Ерик. — Кой е най-живият ти спомен с Лекси?

Джон впива в мен тъмните си очи за миг и аз започвам да се питам какво ще каже. Той се почесва по врата, мръщи се, отпива

гълтка вино, сякаш мисли. Накрая разперва ръце.

— Нищо не ми идва на ум.

— Нищо ли? — Чувствам се обидена, макар да няма защо.

— Абсолютно нищо ли? — пита Ерик. — Няма ли някой специален момент, който да разкажеш...

Всички са зяпнали Джон. Той се мръщи отново, след това свива рамене, очевидно притеснен.

— Не си спомням нищо — заявява той. — Няма какво да разкажа.

— Все има нещо, Джон — подканя го момичето срещу него. — Така можем да ѝ помогнем да си припомнни какво е било.

— Едва ли. — Той се усмихва на една страна.

— Добре — намесва се нетърпеливо Ерик. — Няма значение.

Нататък.

Докато всички на масата станат и разкажат някоя весела случка, вече съм забравила кои са били първите. Пак е нещо, казвам си. Джана и помощничката ѝ сервират риба тон, салата и печени круши, а аз разговарям с някой си Ралф за сумите, които му предстои да плаща около развода си. Джана вдига масата и пита всички дали искат кафе.

— Аз ще направя кафето — скачам аз. — Ти свърши толкова много работа тази вечер. Почини си, Джана.

Беше ми наистина неудобно, докато заедно с племенницата си внасяха и изнасяха тежките чинии. А никой не ги погледна. Противният Чарли дори изляя, че искал още вода. Беше толкова груб.

— Лекси! — смее се Ерик. — Не е нужно.

— Напротив — заинатявам се аз. — Джана, седни малко. Вземи си бисквита, нещо друго. Аз ще направя две чаши кафе. Настоявам.

Джана не може да повярва.

— Ще отида да ви оправя леглото — заявява най-сетне тя и тръгва към спалнята, следвана от племенницата си.

Нямах предвид такава почивка. Нищо.

— Така — усмихвам се на гостите. — Кой иска кафе? Вдигнете ръце... — Започвам да броя вдигнатите ръце. — Някой иска ли ментов чай?

— Аз ще ти помогна — предлага неочеквано Джон и отмества стола си.

— Ами... — колебая се аз. — Добре... Благодаря.

Тръгвам към кухнята, пълня чайника с вода и пускам котлона. След това започвам да търся чаши в шкафовете. Може да имаме някакви специални чаши за партита. Отварям наръчника, но така и не откривам нищо по този въпрос.

Междувременно Джон крачи нервно из кухнята, намръщен така, сякаш умът му е някъде далече, и изобщо не ми помага.

— Добре ли си? — питам накрая, малко подразнена. — Знаеш ли къде са чашките за кафе?

Джон изглежда не е чул въпроса ми.

— Ех? — Махам пред лицето му. — Ти нали дойде, за да ми помогнеш?

Най-сетне престава да крачи и ме поглежда по много особен начин.

— Просто не знам как да ти го кажа — започва той. — Ще го кажа направо. — Поема си дълбоко дъх, след това решава нещо друго, приближава се до мен и се вглежда в очите ми. — Наистина не помниш, нали? Не играеш игри с мен, нали?

— Какво да помня? — питам напълно слизана.

— Добре, добре. — Той отново започва да крачи и прокарва ръце през тъмната си коса и тя щръква. Най-сетне отново ме поглежда. — Работата е там, че те обичам.

— Какво? — поглеждам го напълно объркана.

— И ти ме обичаш — продължава, без да ми даде време да кажа и дума. — Двамата с теб сме любовници.

— Сладурче! — Розали отваря вратата със замах. — Още две поръчки за ментов чай и едно кафе без кофеин за Клайв.

— Идват! — отвръщам с пресипнал глас.

Розали затваря вратата. Между двама ни настъпва мълчание и аз се чувствам безкрайно неловко. Нито смея да помръдна, нито да кажа нещо. Само премествам поглед към абсурдното ръководство на плота, сякаш ще намеря отговора в него.

Джон проследява погледа ми.

— Предполагам — обажда се той, — че за мен не се споменава нищо в ръководството.

Добре. Трябва да се стегна.

— Просто... не разбирам — признавам аз и се опитвам да се овладея. — Как така любовници? Искаш да ми кажеш, че съм имала

извънбрачна връзка ли?

— Заедно сме от цели осем месеца. — Тъмните му очи не се откъсват от мен нито за миг. — Имаше намерение да напуснеш Ерик заради мен.

Едва потискам изближналия смях. Веднага покривам устата си с ръка.

— Много се извинявам. Не исках да се държа толкова грубо, но... да напусна Ерик? Заради теб?

— Здрави, Лекси! — Румен мъж нахлува в кухнята. — Може ли малко газирана вода?

— Заповядай — набутвам две бутилки в ръцете му.

Той затваря вратата и Джон пъхва ръце в джобовете си.

— Имаше намерение да кажеш на Ерик, че вече няма да живееш с него — обяснява той бързо. — Щеше да го напуснеш, двамата с теб градяхме планове... — Спира и въздъхва. — След това ти катастрофира.

Той говори напълно сериозно. Всяка дума е истина.

— Но това е... пълен абсурд!

Все едно че го ударих.

— Абсурд ли?

— Да, абсурд! Аз не съм от жените, които се впускат в любовни авантюри. Освен това бракът ми е чудесен, имам изключителен съпруг, щастлива съм...

— Не си щастлива с Ерик — прекъсва ме Джон. — Появрай ми.

— Разбира се, че съм щастлива с Ерик! — инатя се аз. — Той е прекрасен! Съвършен е!

— Съвършен ли? — Джон едва се удържа да не избълва нещо. — Лекси, той изобщо не е съвършен.

— Добре де, почти съвършен — отвръщам остро, този път малко притеснена. Този тип за какъв се мисли, та прекъсва партито ми, за да разправя, че ми бил любовник? — Слушай, Джон... който и да си ти. Не ти вярвам. Никога не бих започнала извънбрачна връзка, разбра ли? Бракът ми е истинска мечта. Жivotът ми е истинска мечта!

— Жivot мечта ли? — Джон потрива чело, сякаш се опитва да събере мислите си. — Така ли мислиш?

Има нещо у този мъж, което ми влиза под кожата.

— Разбира се! — разпервам ръце. — Погледни само този апартамент! Погледни Ерик! Всичко е фантастично! Защо ми е да го зарежа заради няк...

Прекъсвам по средата на думата, когато кухненската врата се отваря.

— Мила! — Ерик ме гледа широко усмихнат от прага. — Как върви с кафето?

— Идва... — отвръщам притеснена. — Извинявай, мили. — Обръщам се, за да скрия пламналите си бузи и започвам да сипвам кафе. Единственото ми желание е този тип да се махне.

— Ерик, май трябва да тръгвам — заявява Джон, сякаш е прочел мислите ми. — Благодаря ти за страхотната вечер.

— Джон! Голяма работа си ти! — Чувам как Ерик шляпва Джон по гърба. — Утре трябва да се видим заради срещата.

— Дадено — отвръща Джон. — Довиждане, Лекси. Беше ми приятно да се запознаем отново.

— Довиждане, Джон. — Сами не знам откъде намирам сили, за да се обърна и да му отправя любезна усмивка на домакиня. — Радвам се, че се видяхме. — Той се навежда и ме целува леко по бузата.

— Нямаш представа какъв е животът ти — прошепва той, след което излиза от кухнята, без да се обърне назад.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Не е възможно.

Утринната светлина се промъква през щорите. Будна съм от известно време, но все още не съм станала. Гледам право в тавана и дишам равномерно. Теорията ми е, че ако лежа неподвижна, може би вихрушката, която вилнее в главата ми, ще се успокои и всичко ще си дойде неусетно на мястото.

Засега теорията ми се оказва пълна дивотия.

Всеки път, когато премислям събитията, ми прилошава. Имам чувството, че всичко ми се изпльзва. Фи каза, че съм адско изчадие в ролята на шефка. Някакъв тип разправя, че съм въртяла с него тайна връзка. Какво още? Да не би в най-скоро време да откря, че съм агент на ФБР?

Не е възможно да е истина. Точка по въпроса. Защо ми е да изневерявам на Ерик? Той е красив, мил, мултимилионер, освен това умее да кара моторна лодка. Докато Джон е грозноват. И е... дръпнат.

Що се отнася до последните му думи: „Нямаш представа какъв е животът ти“, мога само да кажа, че е страшно нагъл. Знам предостатъчно за живота си и това ми стига. Знам къде си правя косата, знам какъв десерт съм похапвала на сватбата си, знам колко често двамата с Ерик правимекс... Всичко е записано в наръчника.

Както и да е, той е грубиян. Не можеш да нахлуеш току-така в нечий дом и да заявиш пред домакинята: „Ние с теб сме любовници“, и то по време на парти, на което присъства и съпругът й. Човек би трябвало да подбере... друго време. Можеше да напише бележка.

Не, не може да пише никаква бележка. Човек...

Все едно. Няма да мисля повече по този въпрос.

Сядам в леглото и натискам копчето, с което се вдигат щорите, след това прокарвам пръсти през косата си и се намръщвам, когато закачам оплетено място. Екранът пред мен е празен и стаята ми се струва неестествено тиха. Все още се чувствам странно тук, след

стаята в Балам, където непрекъснато ставаше течение. Тук съм като в херметически запечатана кутия.

Този тип Джон сигурно е някой психар. Сигурно е свикнал да набелязва хора с амнезия и да им разправя, че им е любовник. Няма никакво доказателство, че с него сме имали връзка. Няма абсолютно никакво доказателство. Той нито се споменава някъде, нито има бележки от него, нито пък някакви снимки.

Но пък, от друга страна... едва ли ще ги оставя разхвърляни, за да ги намери Ерик, нали? Мразя го това предателско гласче, което се обажда в главата ми.

За момент оставам седнала и оставям мислите ми да се реят свободно. След това съвсем импулсивно ставам и се отправям към стаята с дрехите. Бързам към тоалетката и дръпвам най-горното чекмедже. Пълно е с гримове на „Шанел“, подредени в спретнати редички от Джана. Затварям чекмеджето и отварям следващото, в което са сгънати шаловете. В следващото са бижутата и албум, който се оказва празен.

Бавно затварям чекмеджето. Дори тук, където е моето лично неприкосновено пространство, всичко е спретнато и стерилно и няма нищо издайническо. Къде е хаосът? Къде са ми нещата? Къде са писмата и снимките? Къде са коланите с капси и червилата, които ми подаряваха в разни скапани магазини? Къде съм... аз?

Навеждам се напред на лакти и захапвам единия си нокът. В следващия момент идва вдъхновението. Чекмеджето с бельото! Ако крия нещо, то ще бъде там. Отварям гардероба и вадя чекмеджето с бикините. Разбърквам сатененото море на „Ла Перла“, ала не откривам абсолютно нищо. Да не би да са в чекмеджето със сутиените...

— Търсиш ли нещо? — гласът на Ерик ме стряска. Обръщам глава и го виждам застанал на вратата. Наблюдава ме как ровя и в следващия момент цялата пламвам от притеснение.

Той знае.

Разбира се, че не знае. Не ставай глупава. Няма какво да знае.

— Здрави, Ерик! — Отдръпвам ръце небрежно. — Просто си търсех сутиени.

Ето затова е невъзможно да съм имала извънбрачна връзка. Никак не ме бива в лъжите. Какво ще рече това „сутиени“ в множествено число. Да не би да имам шест цици?

— Питах се — продължавам бързо — няма ли мои неща тук?

— Какви неща? — мръщи се той.

— Писма, дневници, нали се сещаш?

— Ами бюрото ти в кабинета? Обикновено там държиш работните документи.

— Разбира се. — Съвсем бях забравила за кабинета. По-скоро го приемах като територия на Ерик, не като моя.

— Снощи мина чудесно. — Той влиза в стаята. — Браво, мила. Едва ли ти е било лесно.

— Беше забавно. — Облягам се назад и започвам да опипвам кайшката на часовника си. — Някои хора ми се сториха доста... интересни.

— Да не би някой да те е притеснил?

— Малко — усмихвам се гузно. — Предстои ми да науча толкова много.

— Можеш да ме попиташи за всичко, което пожелаеш. Независимо какво. — Той разперва ръце. — Нали съм твой съпруг.

Гледам го, неспособна да промълвя и дума.

Случайно знаеш ли дали съм се чукала с архитекта ти?

— Ами — прочиствам гърлото си. — След като предлагаш помощ, кажи ми, ние с теб щастливи ли сме? Бракът ни щастлив ли е, верни ли сме един на друг?

Надявам се думата „верни“ да произведе взрив, само че Ерик я забелязва веднага.

— Верни ли? — мръщи се. — Лекси, никога не съм ти изневерявал. Дори не бих помислил да ти изневеря. Нали сме си дали клетви. Нали сме се обвързали.

— Разбира се — отвръщам бързо. — Точно така е.

— Дори не мога да си обясня откъде ти хрумна подобно нещо. Да не би някой от гостите да е подхвърлил нещо? Само ми кажи кой е...

— Не! Никой не е казал нищо! Просто... Всичко ми се струва толкова ново, толкова различно... — Не знам какво да кажа и отново се изчервявам. — Просто си помислих, че... трябваше да попитам. От любопитство.

Добре, значи бракът ни не е отворен, от онези, в които партньорите свалят, който им попадне. Просто исках да съм наясно.

Затварям чекмеджето със сутиените и поглеждам навитите чорапи и чорапогащици. Трябва да прогоня тези абсурдни мисли. Само че не ме сдържа и аз продължавам.

— Значи... онзи тип... — Нарочно смръщвам чело, сякаш не мога да си спомня името ми. — Онзи, архитектът...

— Джон.

— Джон. Точно така. Той ми се стори приятен човек. — Свивам рамене, за да не излезе, че се интересувам прекалено много.

— А, той е върхът — отвръща Ерик. — Ако не беше той, нямаше да успеем. Той има повече въображение от който и да е друг.

— Въображение ли? — хващам се за думата аз. — Да не би понякога да проявява повече въображение, отколкото трябва? Да не би да обича да... фантазира?

— Не. — Ерик ми се струва силно учуден. — Ни най-малко. Той е дясната ми ръка. На Джон бих поверил живота си.

За мое облекчение телефонът пронизително иззвънява, преди Ерик да започне да ме разпитва защо толкова се интересувам от Джон.

Ерик се връща в спалнята, за да се обади, и аз затварям чекмеджето с чорапите. Тъкмо се каня да се откажа от търсенето, когато попадам на нещо, което досега не бях видяла. Оказва се скрито чекмедже на самото дъно с ключалка от дясната страна.

Значи си имам тайно чекмедже.

Сърцето ми започва да бие лудо. Посягам бавно и набирам кода, който използвам открай време — 4591. Чува се тихо прищракване и чекмеджето се отваря. Поглеждам към вратата, за да съм сигурна, че Ерик не ме наблюдава, пъхвам ръка и напипвам нещо твърдо, което прилича на дръжка на...

Та това е камшик!

В първия момент съм прекалено шокирана, за да реагирам. Камшикът е малък, от кожени ленти, все едно че е току-що излязъл отекс магазин. Не мога да откъсна поглед от него. Да не би това да е камшикът на прелюбодейката? Да не би да съм се превърнала в съвършено различен човек? Може би вече съм фетишистка и ходя по разни барове на садомазохисти, за да влача след себе си мъже, и се обличам в корсети с капси?

Усещам, че някой ме наблюдава, обръщам се и виждам застаналия на вратата Ерик. Той гледа камшика, извил любопитно

едната си вежда.

— А... — обзема ме паника. — Просто... открих го вътре. Не знам...

— Не го оставяй навън, да не би да го намери Джана. — На него май му е забавно.

Впивам очи в него и не мога да си намеря място. Ерик знае за камшика. Усмихва се. Това означава, че... Не може да бъде. Просто не е възможно!

— Това го нямаше в наръчника, Ерик! — опитвам се да говоря тихо и шеговито, но гласът ми прозвучава остър и писклив.

— Не всичко е в наръчника. — Очите му искрят.

Така, значи правилата се променят. Мислех, че всичко трябва да е в наръчника.

Поглеждам притеснена камшика. И така... какво става? За него ли използвам камшика? Дали не го използва той...

Не. Не мога повече да мисля по този въпрос. Пъхвам камшика обратно в чекмеджето, хлопвам го и усещам, че ръцете ми са потни.

— Точно така — намига Ерик. — Прибери го на сигурно място. Доскоро. — Той излиза и след няколко секунди чувам хлопването на входната врата.

Май имам нужда да обърна една малка водка.

Накрая изпивам само чаша кафе с две бисквити, които Джана ми отпусна от личните си запаси. Господи, колко ми липсваха бисквитите. Ами хлябът! Ами препечените филийки! Направо умирам за една препечена филийка, хрупкава и златиста, намазана с масло...

Както и да е. Престани да фантазираш за разни въглехидрати. Престани да мислиш за камшика. Един нищо и никакъв камшик. Какво от това, че го има?

Мама ще дойде на гости в единайсет, но дотогава остава прекалено много време. Влизам в хола, сядам на облегалката на безупречното канапе и отварям едно списание. След две минути го затварям. Прекалено напрегната съм, за да чета. Все едно че в съвършения ми живот се появяват пукнатини. Не знам на кого и на какво да вярвам. Просто не знам какво да правя.

Оставям чашата кафе и започвам да оглеждам безупречните си нокти. Бях нормално момиче с къдрава коса, криви зъби и скапано гадже. Имах и сравнително тъпа работа и приятелки, с които ми беше весело, и уютен малък апартамент.

А сега... Все още не мога да повярвам, че жената, която виждам в огледалото, съм аз. Да не говорим, че онова, което съм аз, не присъства никъде в този апартамент. Телевизионно предаване... високи токчета... приятелките ми отказват да излизат с мен... някакъв мъж разправя, че ми бил любовник... просто не познавам жената, в която съм се превърнала. Не мога да разбера какво ми се е случило.

Оставям списанието и отивам в кабинета. Ето го бюрото ми, лъскаво, подредено, столът е прибран. Никога не съм имала бюро, което е било толкова спретнато; нищо чудно, че по нищо не личи да е мое. Сядам и отварям първото чекмедже. Вътре е пълно с подредени писма. Във второто има банкови извлечения, вързани със синя лента.

Леле боже! Откога съм станала толкова подредена?

Отварям последното, най-голямото чекмедже и очаквам вътре да открия или белило за грешки, или нещо друго, но се оказва празно. Вътре си лежат само два листа.

Вадя банковите извлечения и ги преравям. Ококорвам се, когато виждам каква заплата получавам. Та тя е поне три пъти по-висока, отколкото беше преди. По-голямата част от парите ми отиват в обща сметка с Ерик, освен една значителна сума, която всеки месец се изпраща по сметка „Унико“. Трябва да разбера какво е това.

Оставям извлеченията, бръквам в най-долното чекмедже и вадя листовете. На единия съм писала аз, но съкращенията са напълно неразбираеми. Все едно че е написано с някакъв код. Другият е откъснат лист от бележник, на който съм написала с молив пет думи: „Как само ми се иска“.

Гледам листа като хипнотизирана. Какво? Какво ми се е искало?

Завъртам листа и се опитвам да си представя как съм написала думите. Дори се опитвам, макар да знам, че е безсмислено да си припомня как съм ги писала. Дали е било преди една година? Може би преди шест месеца? Дали не е било преди три седмици? За какво изобщо става въпрос?

На вратата се звъни и аз се стряскам. Сгъвам внимателно листа и го прибирам в джоба си. След това хлопвам празното чекмедже и

тивам да отворя.

Мама е довела три от кучетата. Става въпрос за три досадни, прекалено енергични кучета от породата уипет. Довела ги е в безупречен апартамент, пълен с безупречни неща.

— Здрави, мамо! — Поемам палтото ѝ и се опитвам да я целуна, а животните се изпълзват от ръката ѝ и хукват към канапето. — Олеле, довела си... кучета!

— Миличките ми се сториха толкова тъжни и самотни, когато тръгвах. — Тя прегръща едно от тях и потрива буза в муцунката му. — Агнес е много уязвима в момента.

— Добре — отвръщам и се опитвам да проявя съчувствие. — Горкичката стара Агнес. Дали да не я върнем в колата.

— Миличка, не мога да я изоставя просто така! — Мама ме поглежда мъченически. — Знаеш много добре, че не ми беше никак лесно да организирам идването си в Лондон.

За бога! Знам, че изобщо не ѝ се е идвало днес. Не е дошла просто така. По телефона само споменах, че е странно да живееш сред непознати, а мама взе, че се впрегна и заяви, че щяла да дойде. Накрая се разбрахме тя да мине.

С огромен ужас забелязвам как кучето надига едната си лапа и я подпира на масичката за кафе, докато другото вече се е настанило върху канапето и е захапало възглавницата.

Господи! Ако канапето наистина струва десет bona, значи възглавница е поне хилядарка.

— Мамо... може ли да махнеш кучето от канапето.

— Рафаел няма да направи нищо! — отвръща обидено мама. Агнес, или както там се казва зверчето, се озовава при Рафаел и другото куче с един скок.

Сега три уипета подскачат доволно върху канапето на Ерик. Дано не е пуснал камерите.

— Имаш ли диетична кола? — Ейми се вмъква след мама, пъхнала ръце в джобовете.

— Струва ми се, че в кухнята има — отвръщам разсеяно и протягам ръка. — Кучета! Слизайте от канапето!

Нито едно от трите не ми обръща внимание.

— Хайде, милички! — Мама вади кучешка бисквита от джоба на жилетката си и кучетата на секундата престават да дъвчат тапицерията. Едното се настанява в краката ѝ, а другите две се сгушват до нея и отпускат глави на пъстрата ѝ рокля.

— Ето — натяква мама. — Нищо не са направили.

Поглеждам смачканата възглавница, която Рафаел току-що е изплюл. Не си струва да казвам каквото и да е.

— Няма диетична кола. — Ейми се връща от кухнята и отваря близалка. Тесните дънки, натъпкани в ботушките ѝ правят краката ѝ безкрайно дълги. — А спрайт няма ли?

— Може и да има... — поглеждам я разсеяно. — Ти не си ли на училище?

— Не. — Ейми пъхва близалката в устата си и свива рамене.

— Защо? — Поглеждам към мама и усещам някакво напрежение.

Двете мълчат. Мама си оправя кадифената лента за коса, сякаш това е най-важното нещо в момента.

— Ейми има малко неприятности — отвръща най-сетне тя. — Нали така, Рафаел?

— Отстраниха ме от училище. — Ейми наперено се насочва към един стол, тръшва се и качва крака на масичката.

— Отстранена ли? Защо?

Следва ново мълчание. Мама изглежда не ме е чула.

— Защо, мамо?

— Май Ейми пак върти старите си номера — мръщи се тя.

— Какви стари номера?

Единствените стари номера, които помня, бяха с магическия комплект, който получи една Коледа. Още я помня в алената бархетна пижама и чехлите с лица на зайци, застанала пред камината, докато ни молеше да изтеглим по някоя карта, а ние се преструвахме, че не забелязваме картата, която крие.

Бодва ме носталгия. Беше толкова сладко детенце.

— Какво си направила, Ейми?

— Нищо. Те направо изперкаха. — Ейми вади близалката от устата си и въздиша с досада. — Просто заведох онази психарка в училище.

— Психарка ли?

— Ами да. — Ейми се подсмихва. — Запознахме се в един клуб. Не знам дали беше истинска психарка, но всички ни повярваха. Взехме по десет кинта от момичетата и тя им каза, че утре щели да се запознаят с момче. Всички бяха доволни. После даскалицата разбра.

— По десет кинта от момиче? — питам слисана. — Нищо чудно, че си загазила.

— Последно предупреждение — уточнява гордо тя.

— Защо? Какво друго си направила, Ейми?

— Нищо особено! Просто... през ваканцията събрах пари за учителката по математика, госпожа Уинтърс, дето беше в болница. — Ейми свива рамене. — Казах, че излиза, и всички дадоха купища кинти. Събрах повече от пет стотака. — Тя изсумтява и се киска. — Беше страхотно!

— Миличка, това е придобиване на пари с измама. — Мама върти с едната ръка кехлибарените зърна на огърлицата си, а с другата гали кучетата. — Госпожа Уинтърс беше много разстроена.

— Нали ѝ занесох бонбони? — отвръща възмутената Ейми. — Да не би да съм изльгала? Човек може да умре след липосукция.

Опитвам се да кажа нещо, но просто нямам думи. Как стана така, че малката ми сестричка се превърна от сладко дете в това... чудо?

— Трябва ми балсам за устни — обажда се Ейми и клати крака.
— Може ли да си взема от тоалетката ти?

— Да, разбира се. — Щом тя излиза, се обръщам към мама. — Какво става? Откога Ейми има неприятности?

— От две години. — Мама не ме поглежда, а отговаря, навела глава към кучето в скута ѝ. — Всъщност тя е страхотно дете, нали Агнес? Просто понякога кривва от пътя. Някои от по-големите момичета я карат да краде, но тя не е виновна.

— Да краде ли? — ахвам ужасена.

— Да. Какво да се прави. — Мама ми се струва нещастна. — Това беше просто неприятна случайност. Взела сако от съученичка и зашила своето име на него. После много съжаляваше.

— Но... защо... защо го е направила?

— Миличка, никой не знае. Прие много зле смъртта на баща си и оттогава... проблемите следват един след друг.

Не знам какво да кажа. Може би всички тийнейджъри, които губят бащите си, излизат от релсите.

— Да не забравя, че ти нося нещо, Лекси. — Мама бърка в платнената си чанта и вади дивиди в най-обикновена обложка. — Това беше последното съобщение от баща ти. Направил е прощален запис преди операцията, за всеки случай. Пуснахме го на погребението. Ако не го помниш, трябва да го видиш отново. — Тя mi подава дивидито с два пръста, сякаш е заразно.

Посягам към дивидито и не мога да откъсна поглед от него. Това са последните думи на татко. Все още не мога да повярвам, че е починал преди повече от три години.

— Много mi се иска да го видя отново — завъртам дивидито между пръстите си. — Наистина е невероятно, че е направил запис.

— Да, точно така. — Мама започва да шава нервно. — Нали го знаеш баща ти. Винаги трябваше да бъде център на вниманието.

— Мамо! Според мен е нормално да си център на вниманието на собственото си погребение.

По нищо не личи мама да е чула. Това е редовният ѝ номер, когато някой заговори за нещо, което не ѝ е приятно. Тя просто оглушава и променя темата на разговора. Както предполагам, след малко вдига глава и казва:

— Защо не помогнеш на Ейми, миличка? Щеше да ѝ търсиш някаква работа в службата си.

— Работа ли? — mrъщи се, обзета от съмнение. — Мамо, не съм сигурна.

И без това там нищо не е сигурно, а ако се появи Ейми, всичко ще се срути.

— Само за седмица или две. Нали каза, че си говорила, с когото трябва и всичко било уредено...

— Може и да съм казала — прекъсвам я нетърпеливо. — Само че сега всичко е различно. Още не съм се върнала на работа, трябва да разбера с какво съм се занимавала...

— Ти се оправяш толкова добре — продължава да ме убеждава мама.

Да, така е. От девета дупка на кавала съм се превърнала в адско изчадие в ролята на шефка.

Няколко минути цари мълчание и се чуват само ноктите на кучетата по плочките в кухнята. Направо не mi се мисли какво правят.

— Мамо, питах се... — навеждам се напред. — Опитвам се да разбера какво съм правила... и нещата не се връзват. Защо съм участвала в риалитито? Как успях за нула време да се превърна в безчувствена кариеристка? Не разбирам.

— Нямам никаква представа. — Мама е прекалено заета да рови в чантата си. — Просто си решила да напреднеш в работата.

— Само че това не е нормално. — Навеждам се още по-напред, за да привлеча вниманието ѝ. — Никога не съм била амбициозна жена и ти го знаеш. Как така съм се променила?

— Миличка, беше толкова отдавна, не помня... Красиво момиче ми е тя. Истинска красавица.

В този момент осъзнавам, че мама говори на едно от кучетата. Дори не ме слуша. Каква изненада!

Вдигам поглед и забелязвам Ейми да влиза от съседната стая. Бузата ѝ е все още издута от близалката.

— Ейми, Лекси тъкмо разказваше, че ще ти намери работа при нея — грейва мама. — Какво ще кажеш?

— Може би — обаждам се аз. — След като се върна и поработя известно време.

— Що не.

Тя изобщо не е благодарна, че някой прави нещо за нея.

— Трябва да знаеш, че има няколко основни правила — обяснявам аз. — Няма да крадеш от колегите ми. Няма и да ги лъжеш.

— Че аз да не би да крада? — възмущава се Ейми. — Едно нищо и никакво сако, при това беше случайно. Господи!

— Миличка, не беше само сакото — обажда се след кратко колебание мама. — И гримът.

— Всички мислите най-лошото за мен. Всеки път, когато нещо изчезне, мен сочат с пръст. — Очите на Ейми блестят на бледото лице. Тя отпуска слабите си рамене и на мен ми става мъчно за нея. Права е. Съдя я, без да знам фактите.

— Извинявай — отвръщам гузно. — Сигурна съм, че не крадеш.

— Много важно! — Тя извръща глава. — Защо и ти не ме обвиниш като останалите?

— Няма. — Застанала е до прозореца и аз пристъпвам към нея.

— Ейми, искам да се извиня. Знам, че ти е трудно, откакто татко почина... Ела — протягам ръце, за да я прегърна.

— Я ме остави на мира — дръпва се тя.

— Ама, Ейми...

— Разкарай се! — Тя се отдръпва рязко, вдигнала ръце, за да се отърве от мен.

— Но ти си малката ми сестричка! — Навеждам се, за да я прегърна, след това се отдръпвам, когато нещо ме бодва в ребрата. — Ох! Какво, по дяволите... Какви са тези неща?

— Нищо — отвръща стреснато Ейми след секунда.

— Я покажи! — Протягам се към набъналото дънково яке. — Какво, за бога, си натъпкала в джобовете?

— Консерви — отвръща нагло тя. — Риба тон и царевица.

— Царевица ли?

— Не може да бъде! — Мама затваря очи. — Ейми, нали не си крала от Лекси?

— Я мълквай! — изкрещява Ейми. — Нищо подобно не съм взела! — Тя замахва с ръце и две червила на „Шанел“ изскачат от ръкава на якето, последвани от пудра. Тупват на пода и всички вперваме поглед в тях.

— Това... мои ли са? — питам най-сетне.

— Не — сопва ми се тя, но забелязвам, че се е изчервила.

— Мои са!

— Ти нямаше дори да забележиш — свива тя рамене и се цупи.

— Имаш хиляди тъпи червила.

— Ейми! — въздиша тежко мама. — Изпразни си джобовете.

Ейми поглежда гневно мама и започва да изпразва джобовете си. Оставя всичко на стъклена масичка. Два термални спрея за лице. Свещ на „Джо Малоун“. Купища гримове. Комплект парфюми на „Кристиан Диор“. Наблюдавам я, без да кажа и дума, и не мога да повярвам колко неща е побрала в джобовете си.

— Сега си свали тениската — нарежда мама като някой митничар.

— Не е честно — мънка Ейми, сваля тениската и аз оставам с отворена уста. Отдолу е намъкнала тясна рокля на „Армани“, натъпкана в дънките. Нахлузила е поне пет сутиена на „Ла Перла“, набрани на корема, а от тях висят две чанти също като колиета.

— Откраднала си рокля? — Едва удържам кикота си. — И сутиени?

— Добре де. Искаш си роклята ли? Добре. — Тя сваля всичко и го хвърля на масичката. — Доволни ли сте? — Вдига поглед и забелязва изражението ми. — Да не би аз да съм виновна. Мама не ми дава пари за дрехи.

— Ейми, това не е вярно! — възклика потресена мама. — Имаш предостатъчно дрехи!

— Всичките са демодирани! — изкрещява тя на мама и на мен веднага ми става ясно, че тази разправия са я имали и преди. — Не можем всички да си позволим да живеем като теб! Ти няма ли най-сетне да се усетиш, че вече живеем в двайсет и първи век? — сочи тя роклята на мама. — Пълна трагедия!

— Престани, Ейми — срязвам я аз. — Това не е най-важното. А тези сутиени дори няма да ти станат.

— Мога да ги продам по eBay — отвръща сопнато тя. — „Скъпарски дантелени сутиени“.

Намъква тениската, отпуска се на пода и започва да набира есемес на телефона си.

Не мога да повярвам на очите си.

— Ейми — изричам най-сетне. — Дай да поговорим. Мамо, иди да направиш по едно кафе.

Мама е напълно объркана, въпреки това веднага става и с удоволствие се спасява в кухнята. Когато излиза, аз сядам на пода до Ейми. Раменете ѝ са напрегнати и тя отказва да вдигне поглед.

Добре. Ще трябва да се покажа като изпълнена с разбиране и съчувствие. Знам, че ни делят много години. Знам, че не помня почти нищо от живота ѝ. Не е възможно да не сме били близки.

— Слушай, Ейми — започвам с най-подходящия за случая глас на пораснала готина сестра. — Не можеш да продължаваш да крадеш. Не можеш да мамиш хората и да им измъкваш парите.

— Я чупката! — съска Ейми, без да вдигне глава.

— Ще се забъркаш в неприятности. Ще те изключат от училище!

— Майната ти — пропява Ейми. — Майната ти и пак майната ти.

— Виж! — опитвам се да запазя търпение. — Знам, че понякога ти е трудно. Сигурно се чувствуваш самотна само с мама, но ако искаш да поговориш с някого, ако имаш някакъв проблем, аз съм винаги на

твое разположение. Само ми звънни или ми прати есемес. Можем да излезем на кафе, да отидем заедно на кино... — Млъквам.

Ейми все още набира есемеса с едната ръка, а с другата ми показва среден пръст.

— Майната ти и на теб! — възкликам аз, отпускам се на пода и прегръщам колене. Тъпа малка крава! Ако мама си въобразява, че ще я търпя в офиса си, не е познала.

Седим и мълчим. Накрая посягам към съобщението на татко, пълзвам се по пода и пъхвам дивидито в плейъра. Огромният еcran светва и след няколко секунди се появява лицето на татко.

Не мога да откъсна очи от екрана. Татко се е отпуснал на един стол, облечен в червен халат. Стаята ми е непозната, но аз не съм виждала домовете на баща ми. Лицето му е изпито, каквото го помня, след като се разболя. Имам чувството, че не му достига въздух. Въпреки това зелените му очи блестят, а между пръстите му трее пура.

— Здрави — започва той с пресипнал глас. — Аз съм. Това ви е известно. — Той се усмихва, след това започва да се задушава от кашлица, която облекчава, като дръпва от пурата, сякаш е чаша вода. — Всички знаем, че шансът ми по време на операцията е петдесет на петдесет. Аз сам съм виновен, че съм докарал тялото си до това положение. Затова реших да изпратя това съобщение на вас, на семейството си, просто за всеки случай.

Той замълчава и отпива дълга гълтка от чаша уиски. Забелязвам, че ръката му трепери, докато оставя чашата. Дали е подозирал, че ще умре? Неочаквано в гърлото ми засяда бучка. Поглеждам Ейми. Тя е оставила телефона, гледа екрана и не смее да откъсне очи.

— Живейте добре — обяснява татко пред камерата. — Бъдете щастливи. Бъдете мили един с други. Барбара, престани да отдаваш живота си на тъпите кучета. Те не са човешки същества. Никога няма да ти дадат достатъчно обич, нито да ти помогнат, нито да си легнат с теб, освен ако не си много отчаяна.

Притискам устата си с ръка.

— Не мога да повярвам, че го каза.

— Да, но го каза — хихика Ейми. — Мама излезе от стаята.

— Мили мои, имате само един живот. Не го пилейте.

— Той поглежда камерата с блеснали очи и аз си спомням какъв беше като по-млад, как ме чакаше след училище в спортна кола.

Показвах го на всички. Това е татко ми! Децата зяпаха колата, а майките го оглеждаха тайно, и елегантното му ленено сако, и тена, придобит в Испания.

— Знам, че прецаках нещата неведнъж и не два пъти — продължава татко. — Знам, че не бях най-подходящият човек, който да създаде семейство, но с ръка на сърцето заявявам, че дадох най-доброто от себе си. Обичам ви, мили мои. Ще се видим от другата страна. — Той вдига чашата към камерата и отпива. След това еcranът потъмнява.

Дивидито се изключва, но ние с Ейми не помръдваме. Гледам празния еcran и се чувствам още по-самотна и изоставена отпреди. Баща ми е мъртъв. Мъртъв е вече три години. Никога повече няма да мога да поговоря с него, нито да му купя подарък за рождения ден. Няма да мога да го помоля за съвет. Не че можеш да поискаш съвет от баща си, освен каквоексапилно бельо да купиш за любовницата си. Въпреки това поглеждам към Ейми, която среща погледа ми и свива рамене.

— Много мило съобщение — заявявам аз, решила да не проявявам сантименталност и да не плача. — Татко добре го е измислил.

— Да — кима Ейми. — Много добре.

Ледът между нас се е стопил. Ейми посяга към чантата си и вади кутийка за грим с надпис „Сладурана“ на капачето. Вади молив за устни и надничка в малкото огледалце. Никога преди не я бях виждала как си слага грим, освен за маскени балове.

Ейми вече не е дете, казвам си аз, докато я наблюдавам. Тя е на прага на зрелостта. Знам, че днес нещата не потръгнаха, но може в миналото да сме били приятелки.

Може да съм ѝ се доверявал.

— Кажи, Ейми — започвам тихо и предпазливо. — Ние с теб бяхме ли близки преди катастрофата? Говорехме ли си... за разни неща? — Поглеждам към кухнята, за да се уверя, че мама не чува.

— Понякога — тя свива рамене. — Какви неща?

— Просто се питах... — Опитвам се да говоря естествено. — Питам само от любопитство, споменавала ли съм някога Джон?

— Джон ли? — Моливът за уста на Ейми застива в ръката ѝ. — Онзи, с когото си правилаексекс ли?

— Какво? — надигам глас. — Ти сигурна ли си?

Господи! Значи е истина.

— Да. — Ейми е силно изненадана от реакцията ми. — Ти ми каза на Нова година. Били сте пияни.

— Какво друго ти казах? — Сърцето ми бие като полудяло. — Кажи ми всичко, което си спомняш.

— Ти ми разказа всичко! — Очите ѝ заблестяват. — Всички гадни подробности. Било ти е за пръв път, а той изгубил презерватива и на двамата ви замръзнали задниците...

— Замръзнали са ни задниците ли? — Гледам Ейми и се опитвам да открия някакъв смисъл в казаното. — Ти да не би да говориш за... Джеймс?

— Да бе! — цъка с език тя. — За него ти говоря. За Джеймс. Оня от бандата в училище. Защо, ти за кого питаш? — Тя си слага червило и ме поглежда с нов интерес. — Кой е Джон?

— Никой — бързам да отвърна. — Просто един... тип. Никой не е.

Ето, видяхте ли! Няма никакви доказателства. Ако наистина съм имала извънбрачна връзка, все някъде щеше да има следа. Или бележка, или снимки, или нещо, записано в дневника ми. Поне Ейми щеше да знае или...

Важното е, че съм щастливо омъжена за Ерик. Точка по въпроса.

Късно следобед е. Мама и Ейми си тръгнаха преди малко, след като най-сетне успяхме да убедим едното куче да слезе от балкона, друго да излезе от джакузито на Ерик, където се беше пъхнало, за да надроби една хавлиена кърпа. Сега съм в колата заедно с Ерик и пътуваме по Имбанкмънт. Той има среща с дизайнерката Ейва и предложи и аз да отида, за да видя последното му творение — „Блу 42“.

Всички сгради на Ерик се наричат „Блу“, а след тях е лепнат някакъв номер. Това е запазена марка на компанията му. Запазената марка било нещо много важно, също като музиката, която слушаш, и приборите на масата. Очевидно Ейва е гениална, когато трябва да се избира подходящата посуда.

Научих за Ейва от наръчника. Тя е на четирийсет и осем, разведена, двайсет години е работила в Ел Ей, написала е дълга поредица книги като например „Тиган и вилица“ и подготвя вътрешния дизайн на всички домове, които предлага компанията на Ерик.

— Ерик, искам да те питам нещо — обаждам се аз, докато пътуваме. — Днес преглеждах банковите си извлечения и попаднах на „Унито“, където съм прехвърляла пари. Звъннах в банката и те ми обясниха, че била офшорна сметка.

— Аха — кима незаинтересовано Ерик. Чакам да каже нещо друго, но той пуска радиото.

— Ти знаеш ли нещо? — опитвам се да надвирам новините.

— Не — свива рамене той. — Но пък идеята си я бива. Хубаво е човек да сложи малко пари в офшорна сметка.

— Ясно. — Никак не съм доволна от отговора му и ми се иска да се скарам с него, но така и не знам защо.

— Трябва да сипя бензин. — Ерик спира на бензиностанция. — Няма да се бавя.

— Чакай — спирам го аз, когато отваря вратата. — Ще ми купиш ли чипс? Ако има със сол и оцет.

— Чипс ли? — Той се обръща и ме поглежда така, сякаш съм му поискала хероин.

— Да, чипс.

— Мила! — Той е удивен. — Ти не ядеш чипс. Това го пише в наръчника. Специалистът ни по здравословно хранене ни е препоръчал диета с ниско съдържание на въглехидрати и с много протеини.

— Да, знам... Само че на всеки му се полага по някоя малка глезотийка от време на време, нали? А сега ми се яде чипс.

За момент Ерик се чуди какво да каже.

— Лекарят ме предупреди да очаквам неразумно държание, капризи — заявява той.

— Не е неразумно да изядеш пакет чипс — протестирам аз. — Те не са отровни.

— Мила... мисля за здравето ти — заявява мило Ерик. — Знам колко трудно ти е било да свалиш излишните килограми, за да се побереш в дрехи, два размера по-малки. Инвестирахме в твой личен

треньор. Ако си решила да захвърлиш всичко заради пакетче чипс, добре. Още ли го искаш?

— Да — отвръщам по-предизвикателно, отколкото възнамерявах.

Забелязвам раздразнението му, но той успява бързо да го прикрие с усмивка.

— Както кажеш! — трясва вратата на колата. След няколко минути се връща с бърза крачка и носи пакет чипс.

— Заповядай — пуска ги в скута ми и пали.

— Благодаря — усмихвам се с благодарност, но той дори не ме чува. Потегля, а аз се опитвам да отворя пакета, но лявата ми ръка е все още трудно подвижна след катастрофата и не успявам да стисна плика. Накрая го захапвам със зъби, дърпам с дясната ръка и пакетът експлодира.

По дяволите! Чипсът се пръсва навсякъде. И по седалките, и по таблото, и по Ерик.

— Господи! — клати глава той, без да крие раздразнението си. — Да не би да има и по косата ми?

— Извинявай — промълвявам и изтупвам сакото му. — Много, ама много съжалявам...

Цялото купе мирише на сол и оцет. Вкуснотия! Обожавам тази миризма.

— Сега ще се наложи да закарам спешно колата на миене — мръщи се отвратен Ерик. — А по сакото ще останат мазни петна.

— Съжалявам, Ерик — казвам отново и продължавам да почиствам раменете му. — Ще плати за химическото чистене. — Отпускам се на седалката, посягам към огромно парче чипс в скута ми и го лапвам.

— Да не би да го ядеш? — Ерик говори така, сякаш чашата е преляла.

— Но то само падна в скута ми — протестирам аз. — Чисто е.

Возим се в мълчание. Тайнично лапвам още няколко парчета и се опитвам да ги хрускам колкото е възможно по-тихо.

— Ти не си виновна — заявява той, вперил поглед напред. — Беше ударила главата си. Все още е рано да очаквам да се държиш нормално.

— Чувствам се напълно нормално — отвръщам аз.

— Разбира се. — Той ме гали по ръката и аз се напрягам. Добре де, може и да не съм се възстановила напълно. Знам със сигурност, че едно пакетче чипс не доказва, че имам умствено разстройство. Кания се да му го кажа, когато той минава през порта, отворена специално за нас. Влизаме в малък двор и той гаси колата.

— Пристигнахме. — В гласа му долавям гордост. Той посочва навън. — Това е последното ни бебче.

Поглеждам слисана навън, напълно забравила за чипса. Пред нас се издига чисто нова бяла сграда. Има извити балкони, черни гранитни стъпала водят към врати със сребърен обков.

— Ти ли си я построил? — питам най-сетне аз.

— Не лично аз — смее се той. — Хайде. — Отваря вратата и перва няколко трохи от панталоните, а аз го следвам, обзета от истинско страхопочитание. Портиер в униформа ни отваря вратата. Фоайето е облицовано в блед мрамор, има и бели колони. Това е истински палат.

— Невероятно! Страхотно! — Забелязвам какви ли не подробности като дискретните ниши и гипсовите тавани.

— Мезонетът има собствен асансьор. — Ерик кима на портиера и ме повежда към задната част на фоайето, където има прекрасен асансьор с дървена ламперия. — В приземието има басейн, фитнес зала и кино. Повечето апартаменти си имат оборудвани фитнес зали и домашно кино — уточнява той.

Вдигам поглед, за да се уверя, че не се шегува. Оборудвана фитнес зала в апартамент, домашно кино?

— Пристигнахме. — Асансьорът се отваря с тих звън и ние слизаме в кръгло антре с огледала. Ерик натиска внимателно едно от огледалата и то се оказва врата. Тя се отваря и азахвам.

Пред мен е най-огромната стая, която някога съм виждала. Не, това е открытият космос. Прозорците са от пода до тавана, камината лесно може да побере висок човек, а в единия край има водопад.

— Това истинска вода ли е? — питам недоверчиво. — Вътре в къщата? — Ерик избухва в смях.

— Клиентите ни обичат да са различни. Забавно е, нали? — Той посяга към дистанционното, насочва го към водопада и натиска някакви копчета — водата се оцветява в синьо. — Има десет светлинни ефекта. Ейва? — надига глас той и след малко се появява

кльощава жена с руса коса и фини очила, облечена в сиви панталони и бяла риза.

— Здрасти — поздравява тя с американски акцент. — Лекси! Виждам, че си по-добре! — Тя стиска ръката ми. — Разбрах всичко. Горкичката.

— Добре съм, наистина — усмихвам се аз. — Просто се опитвам да се върна към нормален живот. — Разпервам ръце. — Тук е наистина невероятно. И водата...

— Водата е най-важното в този апартамент — обяснява Ерик. — Следвали сме принципите на фън шуй, нали така, Ейва? Много е важно за ултрабогатите?

— Какво? — питам объркана.

— За най-богатите — повтаря Ерик. — Апартаментите ни са за тях.

— Фън шуй е от първостепенно значение за ултрабогатите — кима доволно Ейва. — Ерик, току-що доставиха рибите за спалнята. Невероятни са! Всяка една е по триста лири — обръща се към мен тя. — Вземе ги под наем.

Ултрабогати, ала-бала. Риби под наем. Това е различен свят. Тъй като нямам думи, се оглеждам отново. Барът е извит, на друго ниво има стъклена скулптура, която виси от тавана. Нямам никаква представа колко струва този апартамент. Не искам и да знам.

— Погледни. — Ейва ми показва сложен макет от хартия и дървени клечки. — Това е цялата сграда. Обърни внимание, че тук ар деко се среща с Голтие.

— Браво! — Опитвам се да си спомня нещо за „ар деко се среща с Голтие“, но така и не успявам. — Как измисли всичко това? — Посочвам водопада, който в момента е окъпан в оранжева светлина. — Как ти дойде на ум?

— Не бях аз — клати глава Ейва. — Аз се занимавам с мебелите и тъканите, с чувствените детайли. Концепцията е на Джон.

Нешто трепва в мен.

— Джон ли? — навеждам глава и се мръщя като човек, който не разбира за кого става въпрос. Все едно че „Джон“ е непозната дума на някакъв чужд език.

— Джон Блейд — уточнява Ерик. — Архитектът. Нали се запознахте на партито у нас? Забрави ли? После ме разпитваше за

него.

— Така ли? — питам след дълго мълчание. — Не си спомням. — Въртя макета и се опитвам да не обръщам внимание на топлината, която пълзи по врата ми.

Това е пълен абсурд. Държа се като гузна прелюбодейка.

— Джон, ела при нас — подвиква Ейва. — Тъкмо говорехме за теб.

Той тук ли е? Стисвам неволно макета. Не искам да го виждам. Не искам и той да ме вижда. Трябва да измисля нещо и да се измъкна...

Твърде късно е. Ето го, крачи към нас в дънки, с тъмносин пуловер с шпиц деколте и чете някакъв документ.

Добре. Запази спокойствие. Всичко е наред. Ти си щастливо омъжена и нямаш никакви доказателства, че си кривнала от правия път, че си имала връзка с този мъж.

— Здрави, Ерик, Лекси. — Той кима любезно, когато приближава, след това поглежда ръцете ми. Свеждам очи и забелязвам, че макетът е станал на топка. Смачкала съм го. Покривът е счупен, а балконите са се откачили.

— Лекси! — Ерик го забелязва. — Как, за бога, можа да го направиш?

— Джон! — Ейва сръщва чело. — Макетът ти.

— Много се извинявам! — червя се аз. — Нямам представа как се случи. Просто го държах и...

— Не се притеснявай — свива рамене Джон. — Отне ми само месец да го направя.

— Месец ли? — ахвам ужасена. — Виж, ако ми дадеш скоч, ще го оправя... — Опитвам се да пригладя смачкания покрив и да върна балконите по местата им.

— Не чак месец — уточнява Джон, докато ме наблюдава. — Пост скоро два часа.

— Така ли? — Продължавам да приглаждам макета. — Няма значение. Много съжалявам.

Джон ме поглежда.

— Ще ми се реваншираш.

Да му се реванширам ли? Това пък какво означава? Без да мисля, пъхвам ръка в ръката на Ерик. Имам нужда от подкрепа, от верен

съпруг до мен.

— Апартаментът е наистина невероятен, Джон — заговарям аз като достойна съпруга на магнат и разпервам ръка. — Поздравявам те.

— Благодаря, и на мен ми харесва — отвръща равнодушно той.

— Как е паметта ти?

— Все така.

— Нещо да си си припомнила?

— Не. Нищо.

— Жалко.

— Да.

Опитвам се да се държа естествено, но между нас припламват искри, когато сме заедно. Дишам плитко и накъсано. Вдигам поглед към Ерик, убедена, че той е забелязал нещо, но той изобщо не трепва. Нима не е усетил? Просто невероятно.

— Ерик, трябва да поговорим за проекта Бейсуютър — настоява Ейва, докато рови из кожената си чанта. — Вчера ходих до обекта и направих бележки...

— Лекси, иди да разгледаш апартамента, докато двамата с Ейва поговорим. — Ерик изтегля ръката си. — Джон ще те разведе.

— А, не се притеснявай — дръпвам се аз.

— С удоволствие — намесва се Джон. Говори с такова отегчение, че се притеснявам. — Ако ти е интересно.

— Всъщност, няма нужда...

— Мила, Джон е създад тази сграда. — В гласа на Ерик забелязвам неодобрение. — За теб е изключителна възможност да се запознаеш с идеите на компанията.

— Ела, ще ти обясня първоначалната идея. — Джон посочва другия край на стаята.

Няма начин да се измъкна.

— Чудесно — съгласявам се най-сетне.

Добре, след като иска да говори, да говори. Следвам Джон и заставаме до водопада. Възможно ли е човек да живее до тази шумна водна стена?

— И така — започвам любезно. — Откъде ти дойдоха тези идеи, посветени на богатите?

Джон се намръщува и сърцето ми се свива. Дано не започне да ми приказва за артистичния си гений. Просто не съм в настроение за

претенции и надувки.

— Питам се какво би искал един кретен — отвръща най-сетне той. — И веднага го прилагам.

Не успявам да сдържа шокирания си смях.

— Ако бях кретенка, щеше страшно да ми хареса.

— Ето, видя ли? — Той пристъпва към мен и снишава глас. —

Значи не помниш нищо.

— Абсолютно нищо.

— Добре — въздиша шумно той. — Трябва да се видим. Трябва да поговорим. Има едно място, старата Канал Хаус в Излингтън. Ще забележиш високите тавани, Лекси — добавя вече по-високо. — Те са типични за нашето строителство. — Поглежда ме и забелязва изражението ми. — Какво има?

— Ти луд ли си? — съскам аз и поглеждам към Ерик, за да се уверя, че не е чул нищо. — За твоето съдържание, не открих никакво доказателство, че с теб сме имали връзка. Нищо. Невероятен усет към пространството! — добавям на висок глас.

— Доказателство ли? — Джон очевидно не разбира. — Какво доказателство например?

— Например... ами не знам. Някоя любовна бележка. Или дрънкулки.

— Дрънкулки ли? — Имам чувството, че Джон едва се удържа да не се изсмее. — Не бяхме почитатели на дрънкулките.

— Значи връзката ни не е била кой знае какво — сопвам се аз. — Прегледах тоалетката и там няма нищо. Прегледах дневника си — също нищо. Попитах сестра ми, тя никога не е чувала за теб.

— Лекси. — Той говори така, сякаш има намерение да ми обясни положението. — С теб имахме тайна връзка. Това означава, че не оставяш доказателства.

— Значи нямаш доказателство. Знаех си.

Обръщам му гръб и тръгвам към камината. Джон ме следва.

— Доказателство ли искаш? — чувам го да мърмори. — Като пример, че имаш белег като ягода на дясното бедро ли?

— Нямам... — Обръщам се доволно и спирам рязко, когато Ерик ни поглежда от другия край на стаята. — Не знам откъде ти е хрумната идеята за такова осветление! — Махам с ръка на Ерик, а той отвръща и продължава разговора си.

— Знам, че нямаш белези по бедрата — извива очи Джон. — Нямаш абсолютно никакви белези по рождение. Само една бенка на ръката.

В първия момент мълча. Така е. Какво от това?

— Може да си налучкал. — Скръстив ръце.

— Само че не съм. — Той ме поглежда. — Лекси, не си измислям. Двамата с теб имаме връзка. Обичаме се. Дълбоко и страстно.

— Виж... — Прокарвам ръце през косата си. — Просто... това е пълна лудост! Не бих започнала извънбрачна връзка. Нито с теб, нито с когото и да е. Никога през живота си не съм била невярна...

— Двамата с теб правихме секс на този под преди четири седмици — прекъсва ме той. — Точно тук — кима към пухкава кожа на пода.

Поглеждам я и не знам какво да кажа.

— Ти беше отгоре — добавя той.

— Престани! — Силно притеснена се врътвам и се отдалечавам от него към далечния край на помещението, откъдето вита стълба води към мецанина.

— Да погледнем останалата част — заявява той на висок глас, докато ме следва. — Според мен, ще ти хареса...

— Не, няма — изстрелвам през рамо. — Остави ме на мира.

И двамата сме на върха на стълбата и поглеждаме през металната балюстра, откъдето се вижда Ерик, а светлините на Лондон нахлуват през огромните прозорци. Не съм справедлива към него. Апартаментът е наистина великолепен.

Застаналият до мен Джон души въздуха.

— Я ми кажи — подхвърля той. — Да не би да си похапвала чипс със сол и оцет?

— Може би — поглеждам го подозрително.

Джон се ококорва.

— Впечатлен съм. Как успя да го вмъкнеш покрай фашиста на хранителния взвод?

— Не е никакъв фашист — сопвам се, обзета от желание да защитя Ерик. — Той просто... грижи се за правилното ми хранене.

— Той е истински Хитлер. Готов е да събере всичкия хляб на света и да го натъпче в концентрационен лагер.

— Престани!

— След това ще пусне много газ. Ще започне с обикновените кифли, след тях ще дойде ред на кроасаните.

— Престани! — Свивам устни, когато усещам неистово желание да се засмея, и му обръщам гръб.

Този тип е по-забавен, отколкото си мислех. Освен това еексапилен и интересен с тази рошава тъмна коса.

Но пък толкова много неща са забавни иексапилни. Приятелите са забавни иексапилни. Не е задължително да съм имала връзка с него.

— Какво искаш? — Накрая се обръщам към него, напълно безпомощна. — Какво очакваш да направя?

— Какво искам ли? — Той мълчи, сбърчил чело, сякаш обмисля отговора си. — Искам да кажеш на съпруга си, че не го обичаш, да тръгнеш с мен и двамата да започнем нов живот.

Той говори напълно сериозно. Идва ми да се изсмея.

— Искаш да дойда да живея с теб — повтарям аз, сякаш да съм сигурна, че съм чула правилно. — Веднага. Просто така.

— Не веднага, след около пет минути. — Той поглежда часовника си. — Трябва да свърша няколко неща преди това.

— Ти си напълно луд — клатя глава.

— Не съм луд — отвръща търпеливо той. — Обичам те. Ти също ме обичаш. Наистина. Просто ми повярвай.

— За нищо не ти вярвам! — В този момент мразя самоувереността му. — Аз съм омъжена, не разбиращ ли? Имам съпруг, когото обичам, на когото съм се врекла във вечна вярност. Ето ти доказателството! — Показвам му халката си. — Това е доказателство.

— Обичаш ли го? — Джон сякаш не е видял халката. — Наистина ли го обичаш? Дълбоко в сърцето ти ли е вкоренено това чувство? — Той се удря в гърдите.

Идва ми да изкрешя: „Да, лудо влюбена съм в Ерик“ и да го накарам да мълкне завинаги. Работата е там, че поради никаква неясна за мен причина не мога да го изльжа.

— Може би не е чак толкова дълбоко вкоренено... но съм сигурна, че ще стане — отвръщам по-високо, отколкото възнамерявах. — Ерик е чудесен човек, всичко между нас е чудесно.

— Аха — кима любезно Джон. — Само че след катастрофата не сте правили секс, нали?

Зяпвам го и не мога да повярвам.

— Не сте, нали? — Очите му блестят.

— Аз... ние... — заеквам. — Може да сме правили, може и да не сме правили! Не съм свикнала да обсъждам личния си живот с теб.

— Напротив. — Той се натъжава. — Свикнала си. Там е работата. — За моя огромна изненада Джон посяга към ръката ми. Задържа дланта ми за момент и я оглежда. След това много бавно прокарва палец по кожата.

Нямам сили да помръдна. Кожата ми пари, палеца ми оставя огнена следа. По гърба ми се спуска тръпка на удоволствие.

— Какво мислиш? — прогърмява гласът на Ерик зад нас, а аз отскачам и дръпвам ръка. Какво мисля ли?

— Мили, изключително е! — Навеждам се над балюстрадата и заявявам с неестествено писклив глас: — Идваме след малко... — Отдръпвам се така, че да не ме вижда, и давам знак на Джон да ме последва. — Виж, писна ми — заявявам шепнешком. — Остави ме на мира. Не те познавам. Не те обичам. И без това в момента ми е безкрайно трудно. Просто искам да продължа живота си заедно с Ерик. Разбра ли? — Тръгвам надолу по стълбите.

— Недей, остани. Моля те! — Джон грабва ръката ми. — Лекси, ти нямаш представа. Не си щастлива с Ерик. Той не те обича, не те разбира.

— Разбира се, че Ерик ме обича! — Сега вече започвам да се притеснявам. — Беше до леглото ми в болницата денонощно, носеше ми великолепни бутикови букети...

— Ти да не би да си мислиш, че не съм искал да бъда до леглото ти денонощно? — Очите на Джон помръкват. — Лекси, това направо ме уби.

— Пусни ме. — Опитвам да изтегля ръката си, но Джон отказва да ме пусне.

— Не можеш да загърбиш нас двамата. — Той отчаяно се вглежда в лицето ми. — Всичко е тук. Скрито е някъде. Знам, че...

— Грешиш! — С огромно усилие изтеглям ръка. — Не е вярно. — Токчетата ми тракат надолу по стълбите и без да се обръщам назад, се хвърлям в прегръдката на Ерик.

— Здрасти! — смее се той. — Защо си се разбързала? Всичко наред ли е?

— Аз... Не ми е много добре. — Вдигам ръка към челото си. — Боли ме главата. Може ли да си тръгваме?

— Разбира се, мила. — Той стисва рамото ми и поглежда към мецанина. — Каза ли довиждане на Джон?

— Да. Хайде да вървим.

Тръгваме към вратата, а аз стискам ръкава на скъпото му сако и допирът с него успокоява опънатите ми нерви. Той ми е съпруг. Него обичам. Това е истината.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Така, трябва да си върна паметта. Писна ми от тази амнезия. Писна ми хората да знаят повече за живота ми от мен самата. Паметта си е моя. Само моя.

Вглеждам се в очите си в огледалото срещу мен. Това е новопридобит навик — да заставам пред огледалото и да виждам единствено очите си. Много ме успокоява. Имам чувството, че виждам старата аз.

— Спомни си, глупачке — нареждам разпалено. — Спомни си.

Очите ми ме гледат така, сякаш знаят, ала няма да ми кажат тайната. Въздишам и отпускам разочарована чело на огледалото.

Откакто се върнахме от апартамента, се опитвам отчаяно да си припомня последните три години. Разглеждах албури със снимки, гледах филми, които вече съм „гледала“, слушах песни, които съм сигурна, че старата Лекси е слушала стотици пъти... Само че не се получи. В което и чекмедже на ума да са заключени спомените ми, ключът липсва, а то отказва да се отвори само единствено защото съм пуснala песента „Ти си красива“ на Джеймс... който и да беше.

Тъп потаен мозък. Кой командва? Аз или той?

Вчера ходих при невролога Нийл. Той кимаше съчувствено, докато аз изливах всичките си проблеми и надраска един куп бележки. След това заяви, че всичко това било забележително и някой ден ще напише научна разработка във връзка с моя случай. Когато го притиснах, той добави, че може да ме изпрати при терапевт, ако искам.

Не ми трябва никаква терапия. Искам си спомените. Огледалото се замъглява от дъха ми. Притиснала съм чело толкова силно, сякаш отговорите са вътре и ще успея да ги извлека, щом се съсредоточа...

— Лекси? Тръгвам. — Ерик влиза в спалнята. Извадил е някакво дивиди от обвивката. — Мила, оставила си го на килима. Това ли е мястото на дивидито?

Посягам към дивидито. На него е записана „Амбиция“, първи епизод, който започнах да гледам преди няколко дни.

— Много се извинявам, Ерик — бързам да отговоря и го вземам от него. — Нямам представа как е попаднало там.

Лъжа. Попадна там, докато Ерик го нямаше, а аз бях пръснала поне петдесет дивидита на килима заедно със списания, албуми и обвивки от бонбони. Ако беше видял хаоса, сигурно щеше да получи удар.

— Таксито ще те чака долу в десет — напомня ми той. — Тръгвам.

— Супер. — Целувам го, както всяка сутрин, и вече ми се струва съвсем естествено. — Приятен ден!

— И на теб. — Той стиска рамото ми. — Дано мине добре.

— Разбира се — отвръщам самоуверено аз.

Днес се връщам на работа, на цял ден. Няма да поема отдела... Очевидно не съм готова. Ще започна да се запознавам отново с работата и да наваксам всичко онова, което съм пропуснала. От катастрофата минаха пет седмици. Не мога повече да си стоя вкъщи, трябва да правя нещо. Трябва да си върна живота. И приятелките.

Върху леглото съм оставила три лъскави пличета с подаръци за Фи, Дебс и Каролин. Днес ще им ги занеса. Отне ми цяла вечност да избера най-подходящите подаръци, но всеки път като се сетя за тях, ме обзема гордост.

Тананикам си, когато влизам в хола и пускам дивидито. Така и не го изгледах. Може да ме настрои като за работа. Превъртам надписите, докато стигам до момента, в който слизам от лимузина с двама костюмирани.

— ... на Лекси и хората от екипа ѝ няма да им е лесно тази вечер — обяснява мъжки глас. Камерата се спира на мен и аз притаявам дъх.

— Ще спечелим тази поръчка! — заявявам с остьр глас към мъжете и плясвам единия по ръката. — Ако се налага, ще работим денонощно, но ще спечелим. Разбрахте ли? Не искам никакви извинения.

Отварям невярващо уста. Нима тази съскаща страшна бизнес дама съм аз? Никога през живота си не съм говорила по този начин.

— Както винаги Лекси притиска екипа си — продължава мъжкият глас. — Дали Кобрата не прекали този път?

Просто не разбирам за какво става въпрос. Каква е тази кобра?

Картината се измества към единия от мъжете. Сега е седнал в някакъв кабинет, а небето се вижда през прозореца зад него.

— Тая не е човек — мърмори той. — Не разбра ли, че денонощието има само двайсет и четири часа? Стараем се, доколкото можем, но на нея изобщо не ѝ пука.

Докато говори, се появявам аз. Сега крача в някакъв склад. Обзема ме ужас. Той да не би да говори за мен? Следва картина от улица в Лондон, а мъжът се опитва да се защити, но аз не му позволявам да каже нищичко.

— Уволнен си! — зъбя се аз толкова остро, че ахвам, докато гледам. — Повече не те искам в екипа си.

— Кобрата отново захапа! — чувам гласа на водещия. — Да видим отново този момент.

Чакай малко. Той да не би да се опитва да каже, че... Аз ли съм Кобрата?

Демонична музика съпътства пуснатите на бавни обороти кадри, докато аз изричам:

— Уволнен сссси! Повече не те исссскам в екипа сссси.

Не мога да откъсна очи от екрана, а главата ме стяга от ужас. Какво, по дяволите, са направили? Манипулирали са гласа ми. Наистина звучи като на змия.

— Тази седмица Лекси е в най-отровната си форма! — продължава мъжкият глас. — Междувременно в другия екип...

На екрана се появява друга група, също в костюми и започва спор за цените. Аз съм толкова шокирана, че не смея да помръдна.

Защо... как...

Защо никой не ми е казал? Защо никой не ме предупреди? На автопилот посягам към телефона и набирам номера на Ерик.

— Здрави, Лекси.

— Ерик, току-що гледах дивидито с риалитито! — Гласът ми трепери от вълнение. — Те ме наричат Кобра! Държала съм се невероятно противно с всички! Защо не ми каза?

— Мила, шоуто беше невероятно — опитва се да ме успокои Ерик. — Страхотно беше излязла.

— Но те са ме кръстила на змия.

— И какво от това?

— Не искам да бъда змия! — Знам, че гласът ми звучи истерично, но не успявам да се сдържа. — Никой не обича змиите! Аз съм по-скоро като... като категичка. Или като коала.

Коалите са меки и пухкави. Човек с удоволствие ще ги гушне.

— Коала ли? Лекси! — избухва в смях Ерик. — Мила, ти си кобра. Преценяваш момента, в който да нанесеш удара си абсолютно точно. Подбираш момента, в който да нападнеш. Тъкмо затова си толкова добра в бизнеса.

— Но аз не искам да бъда... — Прекъсвам мисълта си, когато чувам, че се звъни. — Таксито ми дойде. Трябва да тръгвам.

Връщам се в спалнята, грабвам трите лъскави пликчета и се опитвам да си върна оптимизма; опитвам се да се развлечувам, защото ми предстои прекрасен ден. Неочаквано самоувереността ми се е изпарила.

Аз съм змия. Нищо чудно, че всички ме мразят.

Докато пътувам с таксито, седя вдървено на задната седалка, стисната пликчетата, и се опитвам да си дам кураж. Първо, всички знаят, че в предаванията нещата са изкривени. Никой не ме мисли за змия. Освен това риалитито са го давали преди цяла вечност и сигурно всички са забравили какво е било.

Господи! Лошото, когато се опитваш да си дадеш кураж, е, че много добре знаеш каква е истината.

Таксито ме оставя пред сградата, аз си поемам дълбоко дъх и изпъвам костюма на „Армани“. След това, обзета от ужасно притеснение, се отправям към третия етаж. Слизам от асансьора и попадам на Фи, Каролин и Дебс, застанали до автомата за кафе. Фи обяснява нещо за косата си, а Каролин ѝ приглася, ала в мига, в който ме виждат, разговорът замира, сякаш някой е изключил радио.

— Здравейте, момичета! — Отправям им най-топлата усмивка, на която съм способна. — Върнах се!

— Здрави, Лекси! — смотоляват те и Фи свива рамене. Добре, не беше усмивка, но поне реагира.

— Много си хубава, Фи! Този топ е върхът. — Посочвам кремавата ѝ блуза и тя проследява слисана погледа ми. — И Дебс

изглежда супер. Ами Каролин! Косата ти е невероятна, тази прическа... и ботушите!

— Тези ли? — Каролин изсумтява и подривта единия кафяв велурен ботуш с другия. — Имам ги от години.

— Нищо... пак са страховни.

Цялата тръпна от нерви и дрънкам глупости. Нищо чудно, че и трите ми се струват объркани. Фи е скръстила ръце, а Дебс се удържа да не прихне.

— Както и да е. — Насилвам се да си събера ума в главата. — Донесла съм ви нещо. Фи, това е за теб, Дебс...

Раздавам им пликчетата и в същия момент ми се струват прекалено лъскави и неподходящи.

— Какво е това? — пита намръщената Дебс.

— Ами... Просто за да... — мънкам аз. — Вие сте ми приятелки и... Хайде! Отворете ги.

Те се споглеждат притеснени, но започват да отварят.

— „Гучи“? — ахва Фи и вади зелена кутия за бижута. — Лекси, не мога да приема...

— Моля те! Моля те. Просто я отвори, ще видиш...

Фи я отваря и вътрешната лъсва златен часовник гривна.

— Помниш ли? — питам разпалено аз. — Едно време ги гледахме по витрините. Всеки уикенд. А сега имаш.

— Всъщност... — въздиша Фи с неудобство. — Лекси, подариха ми същата преди две години.

Тя вдига ръка и на китката ѝ блести същият часовник, но не толкова лъскав, тъй като е бил носен.

— Така ли? — Сърцето ми се свива. — Добре. Нищо. Мога да я върна или да я сменя, да ти взема нещо друго...

— Лекси, не мога да го използвам — прекъсва ме Каролин и ми връща парфюма, който съм ѝ купила, и кожената чанта. — От тази миризма ми се гади.

— Но тя ти е любимата — отвръщам напълно слисана.

— Беше — поправя ме тя. — Преди да забременея.

— Ти си бременно? Господи, Каролин, честито! Та това е чудесно! Много се радвам за теб. Мат ще бъде най-страхотния татко на света...

— Бебето не е от Мат — прекъсва ме тя.

— Не е ли? — ахвам аз. — Но как... Вие двамата да не би да сте се разделили?

Не е възможно. Просто е невероятно. Всички смятахме, че Каролин и Мат ще бъдат заедно завинаги.

— Не ми се говори по този въпрос — срязва ме Каролин и с ужас откривам, че очите ѝ са пълни със сълзи. Тя пъхва плика в ръцете ми, обръща ми гръб и влиза в офиса.

— Браво, Лекси — подхвърля саркастично Фи. — Тъкмо когато си мислехме, че е преживяла раздялата с Мат.

— Не знаех! — Наистина нямах представа. — Много съжалявам... — Потривам лице. Усещам, че съм се изчервила. — Дебс, отвори подаръка си.

Купила съм на Дебс кръст с диаманти. Тя толкова си пада по бижута, че тук няма да има грешка. Със сигурност ще го хареса. Дебс мълчаливо отваря подаръка.

— Знам, че е доста екстравагантен — започвам нервно аз. — Искаше ми се да е нещо специално...

— Кръст! — Дебс набутва кутийката в ръцете ми и носът ѝ се набръчква така, сякаш е подушила някаква гадост. — Не мога да го нося. Аз съм еврейка.

— Еврейка ли? — ахвам. — Откога?

— Откакто съм сгодена за Джейкъб — отвръща тя, все едно че е очевидно. — Приех юдаизма.

— Виж ти! Сгодена значи? — Чак сега забелязвам платинения пръстен на лявата ѝ ръка с диамант в средата на халката. Дебс носи толкова много пръстени, че не го бях забелязала. — Кога е сватбата? — питам възторжено. — Кажи къде ще бъде?

— Следващия месец. — Тя извръща поглед. — В Уилтшър.

— Следващия месец ли? Господи, Дебс! Но аз не съм получила...

Мълквам и усещам колко неловко се е получило. Тъкмо се канех да кажа, че не съм получила покана.

Не съм получила покана, защото не съм поканена.

— Искам да кажа... честито! — Успявам да задържа ведрата усмивка. — Ще мине чудесно. Не се притеснявай, ще върна кръста и часовника... и парфюма... — С треперещи ръце започвам да тъпча подаръчните опаковки в едно от пликчетата.

— Да — обажда се Фи с известно неудобство. — ЧАО, Лекси.

— ЧАО. — Дебс така и не ме погледна в очите. И двете тръгват, а аз оставам да гледам след тях и да се старая да не заплача.

Браво, Лекси! Не само че не спечели приятелките си, ами прецака нещата още повече.

— А подарък за мен? — прозвучава саркастичният глас на Байрън и аз се обръщам към него. Застанал е в коридора с чаша кафе в ръка. — Много мило, Лекси!

Господи, от този ми призлява. Каква змия!

— Здрави, Байрън — отвръщам с приповдигнат глас. — Радвам се да те видя.

Призовавам всички сили, вирвам брадичка и отмятам коса. Няма да се предам.

— Много смело, че се върна, Лекси — заявява Байрън, когато тръгваме по коридора. — Достойно за възхищение.

— Ами? — отвръщам самоуверено. — Нямах търпение да се върна.

— Ако имаш въпроси, насреща съм. Въпреки че днес ще бъда с Джеймс Гарисън почти през целия ден. Нали помниш Джеймс Гарисън?

Мама му стара! Защо споменава все хора, за които никога не съм чувала?

— Напомни ми — моля го аз.

— Той е шеф на фирмата дистрибутор. Те разнасят продукцията ни из страната. Мокети, подови настилки, все нещата, които продаваме. Правят доставки по домовете. — Говори любезно, но това не му пречи да се подсмива.

— Да, помня дистрибуторите — срязвам го аз. — Благодаря. Защо ще се виждате?

— Ами... — отвръща след кратко мълчание Байрън. — Истината е, че са се пообъркали. Ако не успеят да подобрят системата си, ще се наложи да търсим другаде.

— Ясно — кимам като истински шеф. — Дръж ме в течение. — Стигаме до кабинета ми и аз отварям вратата. — Доскоро, Байрън.

Затварям вратата, оставям чантите на бюрото, отварям шкафа и вадя всички папки. Опитвам се да не падам духом и сядам, разгръщам първата, в която се оказват протоколите от срещите на отдела.

Три години. Ще успея да наваксам всичко, което се е случило през тези три години. Не е чак толкова много време.

Двайсет минути по-късно имам чувството, че главата ми ще се пръсне. Не съм чела толкова задълбочено от месеци, или поне така ми се струва, а тази материя е пълна с какви ли не неясноти. Договори, които трябва да бъдат подновени. Оценка на постиженията. Все едно са ме върнали в колежа и ми се налага да взема всички години за една.

Започнах да записвам на лист, озаглавен „Въпроси“, и вече съм изписала едната страна.

— Как върви? — Вратата се отваря безшумно и Байрън надниква. Този тип не се ли сеща да почука?

— Добре. — Вдигам предизвикателно глава. — Имам няколко дребни въпросчета...

— Казвай. — Той се обляга на касата.

— Добре. Първо, какво е СО?

— Новият ни софтуер за счетоводна отчетност. Всички са обучени да го ползват.

— И мен могат да ме обучат — заявявам остро и пиша отговора на листа. — Какво е услуги точка ком?

— Онлайн доставчикът ни.

— Какво? — мръщя се объркана. — Ами отдел за връзка с клиентите?

— От години е съкратен. — Байрън не крие отегчението си. — Всичко бе преструктуррано и част от отделите отпаднаха.

— Така — кимам и се опитвам да запомня. Отново поглеждам листа. — Ами агенция „Прима“? Това какво е?

— Те са рекламната ни агенция — отвръща Байрън пресилено търпеливо. — Подготвят рекламата ни по радиото и телевизията.

— Известно ми е каква е дейността на рекламните агенции! — сопвам се по-разпалено, отколкото трябва. — А какво стана с „Пинкъм Смит“? Отношенията ни с тях бяха чудесни.

— Те вече не съществуват — извива очи Байрън. — Фалираха. За бога, Лекси, ти не знаеш нищичко, нали?

Отварям уста да отговоря, но не успявам. Сякаш познатият ми пейзаж е пометен от ураган. Всичко е построено наново и за мен е

непознато.

— Никога няма да успееш да наваксаш. — Байрън ме наблюдава с огромно съжаление.

— Напротив!

— Лекси, приеми истината. Ти си умствено болна. Не бива да се напрягаш толкова...

— Не съм умствено болна! — възкликвам разпалено и скачам от мястото си. Профучавам покрай застаналия на прага Байрън, Клер вдига уплашено поглед и затваря бързо мобилния си телефон.

— Здрави, Лекси. Искаш ли нещо? Чаша кафе?

Тя ми се струва ужасена, все едно че се каня да ѝ отхапя главата. Добре, сега е шансът ми да ѝ покажа, че не съм адско изчадие в ролята на шефка. Аз съм добра.

— Здрави, Клер! — отвръщам по най-приятелския и топъл начин, на който съм способна, и се подпирам на бюрото ѝ. — Всичко наред ли е?

— Ами... да. — Ококорила се и не смее да ме погледне.

— Искаш ли да донеса кафе?

— Ти ли? — Тя ме зяпва така, сякаш очаква да ѝ погодя някакъв номер. — Да ми донесеш кафе?

— Да. Защо не? — продължавам да се усмихвам и тя се свива.

— Няма... нужда. — Измъква се от стола и не смее да откъсне очи от мен, сякаш наистина съм кобра. — Аз ще донеса.

— Чакай! — спирам я аз, изпаднала в пълно отчаяние. — Виж, Клер, иска ми се да те опозная по-добре. Може някой ден да обядваме заедно... да се разходим... да отидем на пазар...

Клер ме поглежда с още по-голям ужас.

— Добре... разбира се, Лекси — измърморва тя и заситня по коридора. Обръщам се и забелязвам, че Байрън е все още на прага на кабинета ми, готов да прихне.

— Какво? — сопвам му се аз.

— Ти наистина си различен човек, а? — извива учудено вежди.

— Може да ми се е приискало да се държа приятелски с персонала си и да се отнасям към тях с уважение — отвръщам дръзко.
— Да не би нещо да те притеснява?

— Не. — Байрън вдига ръце. — Лекси, това е просто чудесно. — Той ме поглежда и по устните му отново плъзва вече познатата ми

саркастична усмивка, след това започва да цъка с език, сякаш си е припомнил нещо. — Сетих се за нещо. Оставих ти нещо, с което да се занимаеш като шеф на отдела. Прецених, че така е най-правилно.

Най-сетне. Сети ли се кой е шефът?

— Да, кажи — вирвам брадичка. — За какво става въпрос?

— Получихме имайл от високо място, че хората не спазват обедната почивка. — Той бръкva в джоба си и вади лист. — Саймън иска всички директори на отдели да скастрят екипите си. За предпочтение още днес. — Байрън извива невинно вежди. — Да ти оставя ли едно копие?

Мръсник! Гадняр!

Крача из кабинета си, отпивам кафе, а стомахът ми се е свил от нерви. Никога досега не ми се е случвало да „скастрям“ когото и да е. Камо ли цял отдел, и то по време, когато се опитвам да докажа, че съм им приятелка, а не адско изчадие в ролята на шефка.

Поглеждам отново имайла на Наташа, личната асистентка на Саймън.

„Колеги, Саймън научи, че хора от персонала редовно ползват повече от час за обедна почивка. Това е недопустимо. Саймън ще ви бъде много благодарен, ако се разберете по този въпрос с екипите и въведете по-строга дисциплина.

Благодаря.

Наташа“

Добре. Работата е там, че никъде не пише, че трябва да се накарам на хората от отдела си. Следователно не е нужно да бъда агресивна. Мога да им го съобщя мило и приятелски.

Ще пусна някоя шага като стара приятелка! Ще започна така: „Слушайте, колеги! Обедната ви почивка не е ли достатъчно дълга?“ Извивам очи, за да покажа, че се опитвам да бъда иронична, и всички ще се засмеят, а някой ще попита: „Има ли проблем, Лекси?“ Аз ще се усмихна многозначително и ще отвърна: „Не излиза от мен, а от надутите костюмари на горния етаж. Затова постарарайте се да се

връщате навреме, става ли?“ Няколко човека ще кимнат, все едно отвръщат „Става!“ Така всичко ще бъде наред.

Да. Така е добре. Поемам си дълбоко дъх, сгъвам листа, натъпквам го в джоба си и излизам от кабинета. Тръгвам към главния офис.

Вътре цари какофония от гласове, които обсъждат разни неща по телефона или просто си говорят. В първия момент никой не ме забелязва. След това Фи вдига поглед, сръчка Каролин, тя на свой ред побутва момиче, което не познавам и което приключва много бързо телефонния си разговор. В цялата стая колегите затварят телефоните, вдигат очи от екраните на компютрите и целият офис замира.

— Здравейте, всички! — Усещам как лицето ми гори. — Здравейте! Как е?

Никой не отговаря, никой с нищо не показва, че ме е чул. Зяпнали са ме и чакат да продължа.

— Добре! — опитвам се да говоря ведро. — Просто исках да ви попитам... Достатъчно дълга ли е обедната ви почивка?

— Какво? — пули се момичето, настанило се на моето бюро. — Да не би да имаме право на по-дълги?

— Не — бързам да отговоря. — Искам да кажа, че са прекалено дълги.

— Според мен са съвсем добре — свива рамене тя. — Един час е точно колкото да отидеш на пазар.

— Да — съгласява се друго момиче. — Колкото да стигнеш до Кингс Крос и да се върнеш.

Добре, май никой не разбра защо питам. Две от момичетата в ъгъла започнаха отново да си приказват.

— Слушайте всички! Моля ви, изслушайте ме! — Гласът ми става писклив. — Трябва да ви кажа нещо. Става въпрос за обедната почивка. Някои хора във фирмата... ъъ... не казвам, че е някой от вас...

— Лекси — прекъсва ме Каролин. — Какво, по дяволите, се опитваш да ни кажеш? — Фи и Дебс избухват в смях и аз цялата поруменявам.

— Вижте... — Опитвам се да запазя спокойствие. — Говоря сериозно.

— Ссссерийозно — повтаря някой и се понася кикот. — Говори ссссерийозно.

— Много смешно! — опитвам се да се усмихна. — Слушайте, наистина говоря сериозно...

— Наисссстини ссссерийозно...

Ето че почти всички в стаята съскат или се кискат, или и двете. Изглеждат доволни, забавляват се за моя сметка, докато на мен никак не ми е до смях. Неочаквано хартиено самолетче прелита покрай мен и пада на пода. Отскачам уплашено и всички избухват в смях.

— Добре, слушайте, просто спазвайте времето, определено за обедна почивка, става ли? — питам отчаяно.

Никой не ме слуша. Ново самолетче ме удря по носа, последвано от гумичка. В очите ми напират сълзи.

— Добре, доскоро! — успявам да изрека. — Благодаря ви за усилената работа. — Преследвана от смеха им, излизам от офиса. Пред очите ми плува пелена, когато се насочвам към дамската тоалетна и се разминавам с Дейна в коридора.

— В тоалетната ли си тръгнала, Лекси? — пита изненадано тя.

— Нали знаеш, че имаш ключ за шефската. Там е доста по-чисто.

— Нищо. — Насилвам се да се усмихна. — Няма нищо.

Насочвам се към първата кабинка, тръсвам вратата и сядам на капака на тоалетната чиния, за да подпра главата си с ръце. Напрежението започва да се оттича от тялото ми. Това определено бе най-унизиителното преживяване в живота ми.

Като изключим случката с белия бански.

Как е възможно да съм искала да стана шеф? Защо? Единственото, което съм постигнала, е да изгубя приятелките си и да накарам всички да съскат по мен. И то защо? За да имам канапе в кабинета ли? Заради визитките?

Най-сетне уморено вдигам глава и оглеждам задната част на вратата, покрита с графити. Открай време използваме вратата като табло за съобщения или просто като отдушник, на който са записани шеги, подигравки или тъпи забележки. Мястото се запълва, а тъй като никой от ръководния състав не влиза тук, е напълно безопасно.

Преглеждам написаното и се усмихвам на разни клевети за Саймън Джонсън, когато ново съобщение, написано със син маркер,

привлича погледа ми. Написано е с почерка на Дебс: „Кобрата се върна“.

Под него се мъдри надпис с химикалка: „Не се беспокой, плюх в кафето й“.

Има един-единствен начин да се съвзема и той е, като се напия безпаметно. Час по-късно съм в бара на хотел „Батгейт“, съвсем наблизо до офиса, и допивам третото си мохито. Светът вече ми се струва малко размазан, но аз нямам нищо против. Ако питате мен, колкото по-размазан, толкова по-добре, стига да успея да запазя равновесие на високия стол.

— Ехо. — Вдигам ръка, за да привлеча вниманието на бармана.
— Още едно може ли?

Барманът извива вежди и отвръща:

— Разбира се.

Наблюдавам го презрително как вади ментата. Няма ли да ме попита защо искам още едно? Няма ли да ме отпусне малко от мъдростта, която барманите натрупват?

Той поставя коктейла на подложка, добавя купичка фъстъци, които аз презрително отмествам. Не искам нищо да размира вкуса на алкохола. Искам да го усетя право в кръвта си.

— Нещо друго ще желаете ли? Нещо да похапнете?

Той посочва малко меню, но аз не му обръщам никакво внимание и отпивам огромна гълтка мохито. Напитката е студена, резлива, с вкус на лимон, просто съвършена.

— Приличам ли ви на гаднярка? — питам аз. — Кажете ми честно.

— Не — усмихва се барманът.

— Очевидно съм истинска гаднярка. — Отпивам нова гълтка мохито. — Така разправят всичките ми приятелки.

— Значи приятелките ви не струват.

— Едно време струваха. — Оставям коктейла и го зяпвам нещастно. — Просто не знам къде се обърка животът ми.

Говоря завалено, дори самата аз го усещам.

— Всички така разправят. — Някакъв тип в другия край на бара вдига очи от вестника си. Долавям американски акцент и забелязвам олисялото му теме. — Никой не знае къде сме сгафили.

— Ама аз наистина не знам. — Вдигам пръст. — Катастрофирах... и прас! Събуждам се и се оказва, че съм влязла в кожата на пълна гаднярка.

— Влязла си в кожата на супер готино гадже. — Американецът се мести до мен с усмивка. — А аз не бих заменил подобно телце за нищо на света.

Поглеждам го учудено и най-сетне загрявам.

— Ясно! Флиртуваш с мен! Извинявай, но вече съм омъжена. За един мъж. Той ми е съпруг. — Вдигам лявата си ръка, напипвам халката и му я показвам. — Виждаш ли? Омъжена. — Замислям се за момент. — Освен това си имам любовник.

Барманът изсумтява. Поглеждам го подозрително, но той ме наблюдава напълно сериозен. Отпивам нова глътка, усещам как алкохолът ме хваща и жужи из главата ми. Очите ми се премрежват и заведението се завърта.

Хубава работа. Заведенията трябва да се движат.

— Ще ти призная, че не пия, за да забравя — обръщам се отново към бармана. — Вече съм забравила всичко. — Този лаф ми се струва страшно смешен и аз започвам да се кискам неудържимо. — Ударих си главата и забравих всичко. — Притискам ръка към стомаха си, а в очите ми напират сълзи. — Дори забравих, че си имам съпруг. Само че него го има.

— Аха! — Барманът и американецът се споглеждат.

— Разправят, че нямало лек. Но истината е, че понякога лекарите грешат, нали? — Оглеждам хората в бара. Доста от клиентите слушат какво разправям, а някои от тях дори кимат.

— Лекарите винаги грешат — потвърждава американецът. — Те се истински задници.

— Именно! — обръщам се към него. — Да знаеш, че си прав! Точно така! — Отпивам дълга глътка мохито и се обръщам към бармана: — Може ли да те помоля за една услуга? Би ли взел шейкъра, за да ме удариш по главата с него? Разправят, че нямало да помогне, но какво им разбират тиквите?

Барманът се усмива, очевидно решил, че се шегувам.

— Браво — въздъхвам нетърпеливо. — Ще се наложи да го направя сама. — Преди да успее да ме спре, грабвам шейкъра и се

блъскам по челото. — Ay! — Изпускам шейкъра и притискам ръка към челото. — Леле, как ме заболя!

— Видяхте ли? — възкликва някой зад мен. — Тая е пълна кукувица!

— Госпожице, добре ли сте? — Барманът ми се струва силно притеснен. — Да повикам ли...

— Чакай! — Вдигам ръка. Стоя в тази поза няколко секунди, напълно неподвижна, и чакам спомените да нахлюят. След това въздишам нещастно. — Не стана. Изобщо не се получи. По дяволите!

— На ваше място бих й направил едно силно кафе — чувам гласа на американеца. Каква наглост! Не искам никакво кафе. Тъкмо се каня да му разясня положението и телефонът ми звънва. Успешно се преборвам с ципа на чантата, вадя мобилния и се оказва, че имам есемес от Ерик.

„Здрави, към къщи съм.

E.“

— Беше от съпруга ми — уведомявам бармана и прибирам телефона. — Знаеш ли, че той може да кара моторница?

— Браво — отвръща любезно барманът.

— Да, може — кимам поне седем пъти. — Страхотно, нали? Имаме си съвършен брак... — Замислям се за момент. — Освен това не сме правилиекс.

— Не сте правилиекс ли? — ахва изуменият американец.

— Не сме правилиекс. — Отпивам мохито и се навеждам към него. — Поне не помня.

— Хубава работа! — избухва в смях той. — Бил е незабравим, а?

Незабравим. Думата отеква в главата ми и заблестява като неонов надпис. Незабравим.

— Знаеш ли? — започвам бавно. — Може и да не си даваш сметка, но това, което каза, е много... във... вадно... важно.

Не съм сигурна дали успях да произнеса думата правилно. Хубавото е, че знам какво се опитвах да кажа. Ако правимекс, може би ще успея да си спомня. Може би тъкмо от това се нуждая! Може би

Ейми е била права още от самото начало иексът ще се окаже природен лек за амнезия.

— Ще го направя. — Оставям чашата с трясък. — Ще правяексъс съпруга си!

— Давай, момиче! — избухва в смях американецът. — Забавлявай се.

Ще правяексът с Ерик. Това е новата ми мисия. Докато пътувам към къщи с таксито, едва сдържам вълнението си. Щом се прибера, ще му се нахвърля. Ще правим невероятенексът, който ще бъде незабравим, и спомените ми ще се върнат.

Единственият ми проблем е, че не нося наръчника. А не си спомням какъв беше редът, по който протичаше любовната игра.

Затварям очи и се опитвам да не обръщам внимание, че ми се вие свят и изобщо не помня какво беше написал Ерик. Имаше нещо за посоката на часовниковата стрелка. Имаше нещо за близвания с езика. По бедрата ли бяха? По гърдите може би? Трябваше да го науча наизуст. Или пък да си запиша най-важното на листчета и да ги лепна на таблата на леглото.

Май се сещам. Първо външното бедро, след това минаваше на вътрешното, после скротума...

— Моля? — пита шофьорът.

Олеле, не съм усетила, че говоря на глас.

— Нищо! — отвръщам задъхано.

Къде беше редът на ушите? А, спомням си. Май се правеха нежни близвания с езика. Както и да е. Това няма значение. Онова, което не помня, ще го измисля. Не сме като някоя досадна престаряла двойка, която върши все едно и също всеки път, нали?

Възможно ли е да е така?

Бодва ме съмнение, но аз решавам да не обръщам внимание. Всичко ще бъде наред. Освен това съм със страхотно бельо. Копринено, комплект, точно както трябва. Нали вече нямам никакви стари и раздърпани гащи.

Спираме пред нас и аз плащам на человека. Докато се качвам с асансьора, вадя дъвката, която лапнах, за да освежа дъха си, и разкопчавам малко ризата.

Прекалено много е. Вижда ми се сутиенът.

Закопчавам се отново, нахълтвам в апартамента и се провиквам:

— Ерик!

Отговор няма, затова се отправям към кабинета. В интерес на истината съм страшно вкисната. Едва се крепя на токовете, а стените се лашкат напред и назад. Дано не реши да се чукаме прави.

Заставам на вратата и поглеждам Ерик, който се е навел над компютъра. На екрана забелязвам брошура за „Блу 42“, новата му сграда. Партито по случай откриването е след няколко дни и той е посветил времето си на презентацията.

Добре, сега е моментът да усети сексуалното напрежение в стаята, да вдигне поглед и да ме забележи. Само че той дори не трепва.

— Ерик — викам го аз с най-дрезгавия си чувствен глас, но той не ми обръща никакво внимание. В този момент разбирам, че е със слушалки. — Ерик! — изревавам и най-сетне той ме забелязва. Сваля слушалките и се усмихва.

— Здрави, как мина денят ти?

— Ерик... вземи ме. — Прокарвам ръка през косата си. — Да го направим. Нека бъде незабравимо.

Той ме наблюдава няколко секунди.

— Мила, пила ли си?

— Може и да съм обърнала някой и друг коктейл — кимам и се хващам за вратата, за да не изгубя равновесие. — Работата е там, че коктейлите ми помогнаха да разбера какво искам. Имам нужда от секс!

— Добре. — Ерик извива вежди. — Няма ли да е най-добре първо да изтрезнеш, да похапнеш нещо. Джана ни е направила чудесна яхния от морски дарове...

— Не искам никаква манджа с морски дарове! — Тропам с крак.

— Трябва да го направим! Това е единственото, което ще ме накара да си спомня!

Ама на него какво му става? Очаквах да ми се нахвърли, а той си потрива челото със свит юмрук.

— Лекси, не искам да те карам да прибързваш. Това е много важно решение. Лекарят в болницата каза да не насиливаме нещата...

— Няма проблем. — Разкопчавам нови две копчета и сутиенът ми от „Ла Перла“ се показва. Господи, циците ми изглеждат направо велики!

Така и трябва, това чудо на мен струва шейсет кинта.

— Хайде! — Вдигам предизвикателно брадичка. — Аз съм ти съпруга.

Виждам, че Ерик мисли усилено, докато ме наблюдава.

— Ами... добре! — Затваря файла, над който работи, изключва компютъра, приближава до мен, прегръща ме и започва да ме целува. Приятно е...

Точно така. Приятно е...

Устните му са меки. Това вече ми е известно. Малко странно е за мъж. Не че не еекси, просто...

— Добре ли си, Лекси? — прозвучава задъханият му глас до ухото ми.

— Да — прошепвам в отговор.

— Да се преместим ли в спалнята?

— Добре!

Ерик ме извежда от кабинета, аз го следвам и се клатушкам на токчетата. Струва ми се доста официално, все едно че ме въвежда за интервю за работа.

В спалнята продължаваме да се целуваме. Струва ми се, че Ерик е доста разпален, а аз нямам представа какво да направя. Забелязвам, че съм оставила наръчника до отоманката, и се питам дали е удобно да се пресегна, да го отворя с пръста на крака и набързо да проверя какво се прави по време на любовната игра. Ами ако Ерик забележи?

Той ме полага на леглото и от мен се очаква да отклика. Въпросът е как. Леле боже... Не! Стоп! Ще започна с гърдите. Разкопчавам ризата. Нежни докосвания. По посока на часовниковата стрелка.

Не мога да отрека, че има хубави гърди. Стегнати са и много мускулести, благодарение на часовете, които прекарва всеки ден във фитнеса.

— Имаш ли нещо против да докосна гърдата ти? — шепне той, докато ми разкопчава сутиена.

— Май не — шепна аз.

Зашо ме стиска така? Все едно че избира плодове. Утре ще имам синки.

Няма значение. Не бъди толкова приидирчива. Всичко е чудесно. Имам страхотен съпруг с невероятно тяло, двамата с него сме в

леглото...

— Ау! Това е зърното ми.

— Извинявай — шепне Ерик. — Кажи, мила, имаш ли нещо против да докосна корема ти?

— Ами... не!

Трябва ли да питам? След като нямам нищо против да ми пипа гърдите, защо да не пипа корема!? Нещо не се връзва. Честно казано, думата „против“ нещо не е много на място. Цялата тази работа ми се струва малко неестествена. Движим се и дишаме тежко, точно както е описано в наръчника, но ми се струва, че по този начин не постигаме абсолютно нищо.

Усещам горещия дъх на Ерик по врата си. Май е време да направя нещо. Може би да го пипна по бедрата или... А, да. Ако съядам по начина, по който се движат ръцете му, май вече е минал на етап вътрешни бедра.

— Ти си страхотна — изрича той с напрегнат глас. — Господи, страхотна си! Наистина е страхотно!

Направо не е за вярване. Той не спира да повтаря „страхотно“!
Трябва да прави секс с Дебс.

Не става! Очевидно не може да прави секс с Дебс. Това отпада.

Неочаквано осъзнавам, че съм поне на три крачки зад него в любовната игра, да не говорим за усещанията. Само че Ерик изобщо не е забелязал.

— Лекси, мила? — шепне той в ухото ми.

— Да — шепна в отговор и се питам дали няма да ми каже, че ме обича.

— Имаш ли нещо против да пъхна пениса си в...

Гадооооост!

Преди да успея да се спра, го избутвам и се претъркувам.

Опа! Не исках да го бълсна толкова силно.

— Какво има? — Ерик сядам в леглото. — Лекси? Какво стана?
Добре ли си? Да не би да си спомни нещо?

— Не — прекахвам устни. — Просто изведнъж се почувствах малко... ами...

— Знаех си, знаех си, че прибързваме. — Ерик въздиша и хваща ръцете ми ръце. — Лекси, погледни ме. Какво има? Да не би да си припомни нещо... нещо, което те е травмировало в миналото...

Господи! Той говори толкова искрено. Идва ми да умра. Не. Не мога да го излъжа. Бракът ти може да е успешен единствено ако си напълно откровен.

— Няма никакви спомени — отвръщам най-сетне и поглеждам куввертурата. — Просто ти каза „пенис“.

— Пенис ли? — Очевидно е, че Ерик не разбира. — Какво от това?

— Просто... нали се сещаш. Това не е никак секси. Не е от сексапилните думи.

Ерик се обляга на таблата на леглото, сбърчил чело.

— Според мен „пенис“ е секси дума — заявява най-сетне той.

— Да, разбира се — отмятам се бързо. — Исках да кажа, че е твърде секси...

Как е възможно да приема думата пенис за секси?

— Както и да е, не е само това — бързам да променя темата. — Ами начинът, по който ме питаше дали имам, или нямам нещо против на всеки две секунди. Просто се чувствах като на официално събитие. Не мислиш ли?

— Просто се опитвах да бъда внимателен — заявява той объркан. — Положението е неестествено и за двамата. — Обръща ми гръб и започва да си облича ризата с нервни движения.

— Знам! — отговарям бързо. — Оценявам загрижеността ти и съм ти благодарна. — Поставям ръка на рамото му. — Не може ли да се отпуснем? Не може ли да сме по-спонтанни?

Ерик мълчи за кратко, сякаш преценява думите ми.

— Да остана ли... да спя ли при теб тази вечер? — пита накрая той.

— Ааа... — Нямах намерение да реагирам така.

Какво ми става? Ерик ми е съпруг. Преди малко горях от желание да правяекс с него. Но щом си представих, че спи в леглото ми... Прекалено интимно е.

— Дай да позабавим малко. Много съжалявам, просто...

— Добре. Разбирам. — Без да ме поглежда, той става. — Ще взема душ.

— Добре.

Щом оставам сама, се отпускам на възглавниците. Браво. Не правихекс. Сега няма да си спомня нищо. Мисията ми се провали.

Според мен „пенис“ еекси дума.

Напушва ме смях и притискам устата си ръка, за да не ме чуе той. Телефонът до леглото започва да звъни, но в първия момент не помръдвам, защото решавам, че е за Ерик. След това се сещам, че той е под душа. Протягам се и вдигам изчанчената слушалка „Банг и Олуфсен“.

— Ало?

— Здрави. — Чувам сух познат глас. — Джон се обажда.

— Джон? — По гърба ми пролазва тръпка. Ерик не се мярка, въпреки това аз се пъхвам в съседната баня с телефона, затварям вратата и я заключвам.

— Ти луд ли си? — съскам тихо. — Защо звъниш тук? Толкова е опасно! Ами ако се беше обадил Ерик?

— Аз очаквах Ерик да се обади. — Джон ми се струва озадачен.

— Трябва да говоря с него.

— Така ли? — В този момент се усещам. Как е възможно да съм толкова глупава? — Разбира се. — Опитвам се да се измъкна и заговарям с типичния за съпруга глас. — Разбира се, Джон. Ще го повикам...

— Но по-важно е да поговоря с теб — прекъсва ме Джон. — Трябва да се видим. Трябва да поговорим.

— Не може! Престани. Стига с тези... разговори. Няма да стане по телефона. Никакви телефони.

— Лекси, ядосана ли си? — питат той.

— Не. — Поглеждам поруменялото си лице в огледалото. — Може би... Ама малко.

Доловя приглушен звук. Той да не би да се смее?

— Обичам те — признава той.

— Ти дори не ме познаваш.

— Обичам момичето, което беше. Което все още си.

— Обичаш Кобрата? — сопвам се аз. — Обичаш адското изчадие? Значи си напълно луд.

— Не си никакво адско изчадие. — Той определено ми се присмива.

— Останалите са убедени, че съм адско изчадие. Така е било. Има ли значение?

— Ти беше нещастна. Освен това беше допуснала доста неприятни грешки, но никога не си била гаднярка.

Макар и пияна, попивам всяка негова дума. Все едно че маже раните ми с балсам. Искам да чуя още.

— Какво... — Прегълъщам. — Кажи ми за грешките.

— Ще ти разкажа, когато се срещнем. Ще поговорим за всичко. Лекси, нямаш представа колко ми липсваше...

Неочаквано тихият му познат глас ме кара да се почувствам неловко. Ето че съм се заключила в банята и си шушукам с тип, когото не познавам. Какво правя?

— Престани... Просто престани! — срязвам го аз. — Трябва да помисля.

Крача из банята, прокарвам ръка през косата си и се опитвам да мисля трезво, макар да съм доста замаяна от изпития алкохол. „Като се видим, ще поговорим...“

Не, няма да стане. Не мога да се срещам с друг мъж тайно от Ерик. Искам бракът ми да потръгне.

— Двамата с Ерик току-що правихме секс — уведомява го дръзко.

Сама не знам защо го казах.

Настъпва мълчание и аз се питам дали Джон не е толкова обиден, че да е затворил. Ако е затворил, още по-добре.

— И какво се опитваш да ми кажеш? — прозвучава гласът му.

— Както сам ще се сетиш, това променя нещата.

— Не те разбирам. Да не би да реши, че ще престана да те обичам, след като си правила секс с Ерик?

— Не знам... Може би.

— Да не би да си въобразяваш, че като правиш секс с Ерик, ще докажеш на себе си, че го обичаш? — долитат безмилостните му думи.

— Не знам — признавам аз. Напълно объркана съм. Изобщо не трябваше да водя този разговор. Трябваше да вляза в банята, да протегна слушалката и да се провикна: „Мили? Джон те търси“.

Само че нещо ме задържа в банята и аз продължавам да притискам телефона към ухото си.

— Реших, че така спомените ще се върнат — обяснявам накрая и присядам на ръба на ваната. — Просто си мислех, че спомените са заключени и ако успея... толкова е трудно...

— На мен ли го казваш — отвръща Джон и аз си представям сивата му тениска, дънките, мръщи се по типичния за него начин, държи телефона с едната ръка, докато другата е зад главата му и виждам подмишницата...

Образът е толкова жив, че ахвам.

— Беше... — прочиствам гърлото си. — Нали се сещаш. Секс. Знаеш...екс.

— Знам какво еекс — потвърждава той. — Освен това знам какъв еексът с Ерик. Той е умел... внимателен... а какво въображение има само...

— Престани! Все едно че изтъкваши някакви недостатъци...

— Трябва да се видим — прекъсва ме рязко Джон. — Говоря напълно сериозно.

— Не може. — Усещам, че цялата тръпна. Все едно само крачка ме дели от бездната. Трябва да се спра.

— Много ми липсваши. — Гласът му е станал по-тих и дрезгав. — Лекси, нямаш представа колко много ми липсваши. Имам чувството, че нещо в мен се разкъсва, когато не съм с теб...

Дланта ми е потна и слушалката започва да се изплъзва. Не мога да го слушам повече. Объркана съм. Цялата треперя. Ако това е истина, ако той казва истината...

— Трябва да затварям — прекъсвам го аз. — Ще повикам Ерик.

С разтреперани крака отключвам банята и тръгвам към другата. Държа телефона далече от мен, сякаш е заразен.

— Лекси, чакай. — Чувам гласа му, но не отговарям.

— Ерик! — провиквам се, когато приближавам до вратата и той се показва, увит в хавлиена кърпа. — Джон те търси. Архитектът ти.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Опитах. Наистина опитах. Направих всичко, което успях да измисля, за да докажа на отела, че не съм адско изчадие.

Подготвих постер, в който предложих идеи за сближаване, но никой не откликна. Поставих цветя на первазите на прозорците, но никой не ги спомена. Днес купих огромна кошница с кроасани с пълнеж от боровинки, ванилов крем и шоколад и ги оставил върху ксерокса с надпис: „От Лекси! Да ви е сладко!“.

Преди няколко минути надникнах и забелязах, че никой не си е взел. Нищо, още е рано. Ще им дам още десет минути и ще отида отново да проверя.

Отварям отново папката, над която работех, след това включвам друг документ на компютъра и се опитвам да проверя данните. Без да искам се прозявам и отпускам глава на бюрото. Уморена съм. Не, не съм просто уморена, а разбита отвсякъде. Всеки ден идвам в седем сутринта, за да отхвърля поне част от купищата документи. Очите ми са зачервени от безкрайно взиране ту в разни разпечатки, ту в экрана на компютъра. Четенето няма край.

За малко да не се върна на работа. В деня, след като двамата с Ерик почти правихме секс, се събудих бледа, със зверско главоболие и никакво желание да се появя отново на работа. Затътрих се в кухнята, направих си чаша чай с три лъжици захар, седнах и написах на един лист:

„Възможности
Откажи се
Не се отказвай“.

Взирах се в написаното цяла вечност. Накрая задрасках „Откажи се“.

Ако се откажеш, така и няма да разбереш. Никога няма да разбереш дали си щяла да се справиш, или не. Освен това не знам нищичко за живота си. Затова сега съм в кабинета си и се трудя над предложенията за цени от 2005 година. Може да се окаже, че е нещо важно.

Не може да бъде. Просто няма начин да бъде нещо важно. Затварям папката, размърдвам крака и се приближавам на пръсти до вратата. Открехвам я и надничам с надежда към главния офис. Кошницата се вижда през прозореца. Все още никой не я е пипнал.

Не проумявам. Какво става? Защо никой не си е взел? Да не би да не са разбрали, че кифлите са за всички? Излизам от стаята и влизам в огромния главен офис.

— Здравейте! — започвам ведро. — Просто исках да ви кажа, че съм ви донесла кифли. Опечени са тази сутрин. Така че... давайте. Вземете си!

Отговор няма. Все едно че никой не е забелязал присъствието ми. Да не би неочеквано да съм станала невидима?

— И така — насиљвам се да се усмихна. — Да ви е сладко! — Врътвам се и излизам.

Направих, каквото можах. Ако искат кифлички, да си вземат. Ако не искат, да не си вземат. Точка по въпроса. Пет пари не давам. Връщам се зад бюрото си, отварям един от новите финансови отчети и прокарвам пръст по колоните. След няколко минути се отпускам назад и потривам очи. Тези цифри просто потвърждават онова, което вече ми е известно. Постиженията на отдела ми са близки до нулата.

Миналата година продажбите малко са се покачили, но въпреки всичко договорите са малко. Ще загазим, ако не променим нещата. Онзи ден го споменах пред Байрън, но той не ми обърна никакво внимание. Как е възможно чак пък толкова да не му пуха? Написвам на едно листче: „Говори с Байрън за продажбите“. След това оставям химикалката.

Защо не искат кифлите?

Колко оптимистично бях настроена днес сутринта, когато ги купих. Представих си как ще грейнат лицата на всички, как ще кажат: „Чудесно, че си се сетила, Лекси, благодаря!“. Само че сега съм напълно отчаяна. Значи много ме мразят. Трябва наистина да ненавиждаш някого, след като отказваш кифличка.

А тези кифлички са от най-скъпите. Освен че бяха топли, имат и глазура.

Тихо разумно гласче ми подсказва да не се занимавам повече с този въпрос. Забрави тази работа. Та това е една нищо и никаква кошница с кифли.

Само че не мога да стоя бездейна. Не мога да си седя кротко. Импулсивно скакам и тръгвам към офиса. Кошницата си стои недокосната. Всички говорят по телефоните и не ми обръщат абсолютно никакво внимание.

— Така значи! — опитвам се да говоря спокойно. — Никой не иска кифла. Много са хубави.

— Кифла ли? — мръщи се Фи. — Не виждам никакви кифли. — Тя се оглежда недоумяващо. — Вие виждате ли кифли?

Останалите свиват рамене и също гледат недоумяващо.

— За английски кифлички ли става въпрос? — уточнява Каролин. — Или за френски кроасани?

— В „Старбъкс“ правят кифлички. Ако искаш, ще поръчам да ти донесат — намесва се и Дебс и едва сдържа кикота си.

Ха-ха. Много смешно.

— Добре! — опитвам се да прикрия колко съм обидена. — Щом сте решили да се държите като деца, така да бъде. Просто се опитвах да се държа мило.

Дишам тежко, когато посягам да отворя вратата. Чувам кикот, но се опитвам да не мисля. Трябва да запазя достойнството си, да се държа спокойно, като истински шеф. Не бива да повишавам глас, не бива да реагирам...

Господи, едва се сдържам. Гневът и разочарованието се надигат и изригват като вулкан. Как е възможно да са толкова противни?

— Не, всъщност изобщо не е добре. — Връщам се в офиса с пламнalo лице. — Вижте, отне ми много време и усилия, за да осигуря тези кифлички, защото реших, че няма да е зле да ви поглезя, а вие се преструвате, че не ги виждате...

— Съжалявам, Лекси. — Фи се преструва на объркана. — Наистина не разбирам за какви кифлички говориш.

Каролин се превива от смях и нещо в мен се пречупва.

— Говоря за това! — Грабвам шоколадова кифла и я запращам по Фи, а тя се навежда, за да я избегне. — Това е кифла! Това е противна

кифла! Чудесно! След като не искате да ги ядете, аз ще ги изям! — Натъпквам една в устата си и започвам да дъвча ожесточено, след това отхапвам отново. Огромни трохи се ронят по пода, но на мен не ми пука. — Ще ги изям всичките! — добавям аз. — Защо не. — Грабвам една с пълнеж от къпини и също я натъпквам в устата си. — Ммм, на това му се казва вкуснотия.

— Лекси? — Обръщам се и всичко в мен се свива. Саймън Джонсън и Байрън са застанали на вратата на офиса.

Байрън не може да прикрие колко е доволен от картината, която се разкрива пред очите му. Саймън ме гледа така, сякаш е в зоопарка и никаква горила замеря посетителите с храна.

— Саймън... — От устата ми се ронят трохи. — Ъъъ... здрасти. Как си?

— Исках да си кажем набързо няколко думи, стига да не си... заета. — Той извира вежди.

— Разбира се! — Приглаждам косата си и отчаяно се опитвам да прегълтна хапката. — Заповядай в кабинета ми.

Когато излизам, забелязвам отражението си в стъклена врата и ми призлява. Кокът ми се е разпаднал. Дали да не го оправя. Е, в момента не мога да направя абсолютно нищо.

— И така, Лекси — започва Саймън, щом затварям вратата и оставям недоядените кифли на бюрото. — Току-що говорих с Байрън за юни и седма. Знам, че той те държи в течение.

— Разбира се — кимам и се опитвам да представя нещата така, сякаш имам представа за какво става въпрос. Работата е там, че „юни и седма“ не означава абсолютно нищо за мен. Какво е пък това?

— Окончателното решение ще вземем в понеделник. Сега няма да обсъждаме повече този въпрос, очевидно дискретността е от първостепенно значение... — Саймън млъква и сбръчква чело. — Знам, че имаш известни резерви, Лекси. С всички ни е така, но просто няма друга възможност.

Този какви ги дрънка? За какво става въпрос?

— Саймън, сигурна съм, че ще се справим — бъльфирам аз с отчаяната надежда да не ме накара да обясня.

— Така те искам, Лекси. Знаех, че ще се опомниш. — Той отново започва да говори на висок глас, този път по-весело. — По-късно имам

среща с Джеймс Гарисън, новия на дистрибуторите. Какво ще кажеш за него?

Най-сетне имам представа какво да кажа.

— А, да — възползвам се от възможността. — За съжаление дистрибуторите не са на ниво, Саймън. Ще трябва да си потърсим други.

— Я стига, Лекси! — избухва в смях Байрън. — Те ни предложиха нови маршрути и пакетни цени. — Обръща се към Саймън: — Миналата седмица прекарах с тях цял ден. Джеймс Гарисън е преобразил фирмата. Останах силно впечатлен.

Цялата пламвам. Мръсна гадина.

— Лекси, не си ли съгласна с Байрън? — обръща се изненадан към мен Саймън. — Ти познаваш ли Джеймс Гарисън?

— Ами... не, не се познаваме. — Прегльщам. — Сигурно си прав, Байрън.

Този път ми заби ножа много успешно. Направи го нарочно. Следва неловко мълчание. Забелязвам, че Саймън ме наблюдава, без да крие разочарованието си.

— Така — въздъхва накрая той. — Трябва да вървя. Радвам се, че се видяхме, Лекси.

— ЧАО, Саймън — изпращам го от офиса и се опитвам да си придам самоуверен шефски вид. — Нямам търпение да наваксам. Може някой ден да обядваме заедно...

— Я погледни, Лекси. — Байрън сочи дупето ми. — Има нещо на полата ти. — Извивам се и отлепям една бележка. Поглеждам и ми се приисква земята да се отвори и да ме погълне. Някой е написал с яркочервен маркер: „Падам си по Саймън Джонсън.“

Поглеждам Саймън. Имам чувството, че главата ми ще избухне. Байрън едва сдържа кикота си.

— Ето още едно. — Пресяга се и отлепва ново листче. „Саймън, изчукай ме.“

— Това е глупава шега! — Смачквам листчетата напълно отчаяна. — Персоналът се забавлява...

На Саймън Джонсън обаче никак не му е забавно.

— Ясно — заявява след малко той. — Доскоро, Лекси.

Обръща се и се отдалечава по коридора заедно с Байрън. След секунда чувам гласа на Байрън:

— Сега сам се убеди, Саймън. Тя е напълно...

Гледам след тях все още разтреперана. Това беше. Кариерата ми е съсипана още преди да успея да вляза в крачка. Връщам се в кабинета си и се тръшвам на стола. Не мога да я върша тази работа. Прецакана съм отвсякъде. Байрън ме изигра. Никой не иска кифличките ми.

Последната мисъл ми се струва най-болезнена, не се стърпявам и по бузите ми рукат сълзи. Заравям лице в ръцете си и се оставям на риданията. Мислех, че ще бъде страхотно. Мислех, че да си шеф, е забавно и вълнуващо. Не съм и предполагала... Не ми е минавало през ума, че...

— Здрастি. — Някакъв глас пронизва мислите ми и аз вдигам глава. Фи е застанала на прага.

— А, здравей. — Бърша очи с един замах. — Извинявай, аз просто...

— Добре ли си? — пита тя с известно неудобство.

— Да, добре съм. Съвсем добре. — Отварям едно от чекмеджетата на бюрото, за да извадя кърпичка и да си избърша носа.

— С какво да ти помогна?

— Извинявай за лепящите се листчета. — Тя прехапва устни. — Изобщо не ни мина през ум, че Саймън може да слезе. Просто искахме да се посмеем.

— Няма нищо. — Гласът ми трепери. — Откъде ще знаете.

— Той какво каза?

— Не беше много доволен. — Въздишам. — Но той така или иначе не е особено доволен от мен, така че какво значение има?

Отчупвам хапка шоколадова кифла, натъпквам я в устата си и настроението ми веднага става по-добро. Само че това трае не повече от наносекунда.

Фи не откъства поглед от мен.

— Мислех, че вече не ядеш въглехидрати — промълвява най-сетне.

— Да бе. Да не би да си въобразяваш, че мога да изкарам без шоколад? — Отхапвам нова огромна хапка кифличка. — Жените имат нужда от шоколад. Това е научно доказано.

Следва мълчание, аз вдигам очи и забелязвам, че Фи ме гледа напълно объркана.

— Много странно — признава тя. — Говориш като старата Лекси.

— Че аз съм старата Лекси. — Щом разбирам, че се налага да започна с обясненията от начало, ме притиска силна умора. — Фи... представи си, че се събуждаш утре и откриваш, че е 2010 година. Налага ти са да приемеш новия си живот и разбираш, че си била съвсем различен човек. Така е при мен. — Отхапвам отново, оглеждам кифлата и я оставям на бюрото. — Да не говорим, че не познавам новия човек, в когото съм се превърнала. Нямам представа защо е станала такава. Доста е... ами... трудно е.

И двете мълчим. Аз не вдигам очи от бюрото, дишам тежко и роня кифлата на малки парченца. Не смея да вдигна поглед, да не би Фи да каже нещо саркастично, както става всеки път напоследък, или да ми се присмее, защото отново ще избухна в сълзи.

— Лекси, съжалявам.

Когато заговаря, гласът ѝ е толкова тих, че едва го чувам.

— Аз... нямах представа. Просто ти... външно си съвсем същата...

— Знам. — Усмихвам ѝ се тъжно. — Приличам на кукла Барби, само че брюнетка. — Кичур кестенява коса се измъква от кока, но аз не го прибирам. — Когато се видях в огледалото в болницата, за малко да получа удар. Просто нямах представа коя съм.

— Виж... — Тя хапе устната си и навива на пръст кичур коса. — Много се извинявам. Извинявай за кифличките, за листчетата и за... за всичко. Защо не обядваш днес с нас? — Фи пристъпва към бюрото, обзета от неочекван ентузиазъм. — Хайде да пробваме отново.

— С удоволствие. — Усмихвам се с благодарност. — Само че днес не мога. Имам среща със Скапаняка Дейв. Ще обядвам с него.

— Със Скапаняка Дейв ли? — Тя ми се струва толкова шокирана, че аз избухвам в смях. — От къде на къде? Лекси, да не би да си решила да...

— Не! Не, разбира се! Просто се опитвам да разбера какво се е случило през изминалите три години. — Колебая се, защото осъзнавам, че Фи по всяка вероятност знае отговорите на всичките ми въпроси. — Фи, ти знаеш ли как скъсах със Скапаняка Дейв?

— Нямам никаква представа — свива рамене тя. — Така и не ни разказа как сте скъсали. Ти просто ни изключи от живота си. Дори

мен. Като че ли... единственото, което те интересуваше, беше кариерата ти. Затова накрая престанахме да те търсим.

Доловям обидата в гласа ѝ.

— Съжалявам, Фи — отвръщам засрамено. — Не съм искала да ви прогоня. Поне така си мисля... — Това е наистина невероятно. Излиза, че се извинявам за нещо, което дори не помня. Все едно че съм върколак.

— Не се притеснявай. Ти не беше на себе си. Ти си беше ти, но... всъщност не беше ти... — Фи мълква. Струва ми се доста объркана.

— Трябва да вървя. — Поглеждам часовника и се изправям. — Може пък Скапаняка Дейв да ми каже какво е станало.

— Лекси — продължава притеснено Фи. — Не си видяла едно. — Тя се протяга към полата ми. Извивам се и дръпвам поредното листче. На него пише: „Саймън Джонсън, веднага ще ти пусна“.

— Няма да стане — заявявам аз и смаchkвам листчето.

— Няма ли? — хили се Фи. — Аз пък ще го направя.

— Да бе! — Не се сдържам и избухвам в кикот, когато забелязвам изражението ѝ.

— Обзалагам се, че все още става.

— Той е дъртофел! Сигурно не може и да го вдигне... — Срецам погледа ѝ и двете избухваме в неудържим смях, също както едно време. Пускам сакото и присядам на облегалката на канапето, притиснала ръка към корема и не мога да спра. Май не съм се смяла така нито веднъж след катастрофата. Имам чувството, че цялото напрежение излиза, че смехът ме пречиства.

— Господи, нямаш представа колко ми липсваше — заявява Фи, все още превита.

— И ти ми липсваше. — Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да си събера мислите. — Фи, много съжалявам за онова, което... каквото и да е било, каквото и да съм направила...

— Я не ставай тъпа — срязва ме остро Фи и ми подава сакото. — Върви да се видиш със Скапаняка Дейв.

Оказва се, че Скапаняка Дейв добре се е справил в живота. Ама наистина добре. Сега вече е старши мениджър по продажбите. Още щом слиза от асансьора, забелязвам, че е в изискан костюм на райе, с

много по-дълга коса, отколкото едно време, и с фини очила. Скачам от мястото си във фоайето и възкликовам:

— Скапаняка Дейв! Виж се само!

Той веднага се мръщи и се оглежда крадешком.

— Вече никой не ми казва Скапаняка Дейв — сопва се тихо. — Казвам се Дейвид, разбра ли?

— Разбира се. Извинявай... тъльо... Дейвид. Не си ли вече Буч? — Просто не се сдържах, а той ми отправя отровен поглед.

Закръгленото шкембе също го няма, забелязвам аз, когато се навежда, за да каже нещо на рецепционистката. Сигурно тренира усилено напоследък, за разлика от преди, когато правеше по пет лицеви опори, след което се награждаваше с бутилка бира и сядаше да гледа футбол.

Като си припомням какво е било, просто не мога да повярвам, че съм го търпяла. Мръсни боксерки се търкаляха из целия му апартамент. Непрекъснато пускаше груби шеги по адрес на жените. Гонеше го параноя, че се опитвам да го впримча, за да се омъжа за него, да му родя три деца и по цял ден да му дудна недоволно.

Тъпак, щеше да извади късмет с мен.

— Изглеждаш добре, Лекси. — Обръща гръб на рецепцията и ме оглежда от горе до долу. — Отдавна не сме се виждали. Гледах те, разбира се, по телевизията. В „Амбиция“. Едно време и аз щях да се навия да участвам в такова риалити. — Той ме поглежда със съжаление. — Само че надскочих тези мераци. Сега вече съм в бързата лента. Тръгваме ли?

Много се извинявам, но просто не мога да приема Скапаняка Дейв в ролята на „Дейвид“, бизнесмен от бързата лента. Излизаме от сградата и се отправяме към заведение, което Скапаняка Дейв нарича „нелоша квартална кръчма“. Той изобщо не престава да говори по телефона, обсъжда на висок глас разни „сделки“ и почти на всяка дума ме поглежда.

— Иха — възкликовам аз, когато най-сетне приключва. — Личи, че си станал шеф.

— Дадоха ми „Форд фокус“. — Той небрежно подръпва ръкави, за да видя копчетата за ръкавели. — Ползвам служебна кредитна карта „Амекс“. През зимата ходя на ски в базата на компанията.

— Браво! — Вече сме пред ресторанта, който се оказва приятно италианско заведение. Сядаме, аз подпирам лакти на масата и отпускам брадичка в ръце. Сканяка Дейв ми се струва малко напрегнат, докато подмятата ламинираното меню и непрекъснато поглежда телефона.

— Дейвид — започвам аз. — Нямам представа дали си получил съобщението ми. — Обясних защо искам да се видим.

— Секретарката ми каза, че си искала да поговорим за едно време — отвръща предпазливо той.

— Да. Работата е там, че претърпях катастрофа. Сега се опитвам да събера парчетата и да разбера какво се е случило, да поговорим за раздялата ни...

Сканяка Дейв въздиша.

— Миличка, мислиш ли, че е разумно да ровим в миналото? И двамата казахме, каквото имахме да назовем още навремето...

— Какво по-точно?

— Нали знаеш... — Той се оглежда и подвиква на сервайор, който минава наблизо: — Тук има ли кой да ни обслужи? Вино предлагате ли? Я една бутилка домашно червено, ако обичате.

— Но аз не помня. Нямам представа какво се е случило! — Навеждам се напред и се опитвам да привлеча вниманието му. — Страдам от амнезия. Секретарката ти не ти ли предаде? Не помня нищо.

Сканяка Дейв много бавно се обръща към мен и ме зяпва така, сякаш очаква да се разсмее на собствената си шега.

— Ти си с амнезия?

— Да! Бях в болница.

— Мама му стара! — Той клати глава, докато сервайорът налива и го чака да опита. — Значи не помниш нищо.

— Нищичко от последните три години. Искам да разбера защо сме се разделили. Да не би да се е случило нещо... или просто връзката ни се е разпаднала... кажи?

Сканяка Дейв не отговаря веднага. Наблюдава ме през очилата.

— Има ли нещо, което да помниш?

— Последният ми спомен е от вечерта преди погребение на татко. Бях в един клуб и ти бях бясна, защото не дойде... след това паднах по едни стълби, валеше... това е, друго не помня.

— Така, така — кима умислен той. — Помня онази вечер.
Всъщност... тъкмо заради това се разделихме.

— Защо? — питам недоумяващо.

— Защото не дойдох. Ти ме заряза. Финито. — Той отпи гълтка вино и въздиша облекчен.

— Наистина ли? Аз съм те зарязала?

— На следващата сутрин. Било ти писнало, така че всичко приключи. Разделихме се.

Мръеща се, докато се опитвам да си представя сцената.

— Много ли се карахме?

— Не бих казал — отвръща Скапаняка Дейв след кратко колебание. — Беше по-скоро разговор между зрели хора. И двамата бяхме на мнение, че е дошло време да сложим край. Ти каза, че може би правиш най-голямата грешка в живота си, но не можеш да овладееш ревността си и желанието си да ме контролираш.

— Така ли? — питам, напълно неспособна да повярвам.

— Точно така. Предложих ти да дойда на погребението на баща ти, за подкрепа, но ти отказа, защото не можеше да ме търпиш. — Той отпива нова гълтка. — Не съм се обидил. Отвърнах: „Лекси, винаги ще държа на теб. Твоите желания са закон за мен“. Подарих ти роза и се целунахме за последно. След това си тръгнах. Беше красива сцена.

Оставям чашата и го поглеждам. Погледът му е открит и втренчен, също както в случаите, когато се опитва да преметне някой клиент и да го накара да приеме допълнителната застраховка.

— Това било значи — кимам аз.

— Дума по дума. — Той вдига менюто. — Какво ще кажеш да си разделим едно чесново хлебче?

Аз ли си въобразявам, или той изведнъж се развесели, когато разбра, че имам амнезия?

— Скапаняко Дейв... това ли се случи наистина? — Отправям му най-страшния си пронизващ поглед.

— Разбира се — отвръща той и се прави на засегнат. — И престани да ме наричаш Скапаняко Дейв.

— Извинявай. — Въздъхвам и започвам да разопаковам гризина. Може пък да ми казва истината. Ако не е точно истината, то със сигурност става въпрос за неговата версия за събитието. Може

наистина да съм го зарязала. Спомням си, че наистина ми беше накипяло.

— Нещо друго случи ли се? — Счупвам гризината на две и отхапвам. — Нещо друго помниш ли? Например как така изведнъж съм станала толкова амбициозна и съм тръгнала да гоня кариера? Защо съм се откъснала от приятелките си? Какво е станало?

— Знам ли? — Скапаняка Дейв разглежда специалитетите. — Какво ще кажеш да си поръчаме лазания за двама?

— Наистина съм много объркана — потривам чело. — Все едно че някой ми е връчил карта и ми е оставил стрелки, които посочват „Ти си тук“. Искам да разбера как съм стигнала тук.

Най-сетне Скапаняка Дейв вдига поглед от специалитетите.

— Трябва ти сателитна навигация — заявява той с такъв глас, сякаш е Далай Лама, който дава напътствия на простолюдието от върха на някоя планина.

— Точно така! Именно?! — Накланям се доволна напред. — Чувствам се напълно изгубена. Ако успея да проследя пътеката, по която съм стигнала дотук, ако успея по някакъв начин да се върна назад...

Скапаняка Дейв кима мъдро.

— Да сключим сделка.

— Каква сделка? — недоумявам.

— Сделка за сателитната навигация. — Той потрива носа си. — В момента предлагаме страховно намаление.

В този момент имам чувството, че ще избухна от яд и безсилие.

— Изобщо не ми трябва сателитна навигация — повишавам глас.

— Това е метафора! Ме-та-фо-ра!

— Добре де, добре, разбрах — кима Скапаняка Дейв, сбръчкал чело, сякаш се опитва да проумее думите ми и мисли усилено над тях.

— Това някаква вградена система ли е?

Направо невероятно! Наистина ли съм излизала с този нещастник?

— Точно така — отвръщам най-сетне. — На „Хонда“. Хайде да си поръчаме чеснов хляб.

Прибирам се вкъщи с намерението да разпитам Ерик какво знае за скъсването ми със Скапаняка Дейв. Не може да не сме обсъждали старите си връзки. Щом влизам в апартамента, усещам, че моментът изобщо не е подходящ. Той крачи нервно, говори по телефона и по всичко личи, че е подложен на стрес.

— Хайде, Лекси! — покрива телефона с ръка. — Ще закъснеем.

— За какво?

— Как за какво? — повтаря той и ме поглежда така, сякаш съм го попитала какво е гравитация. — За представянето!

По дяволите! Днес е партито по случай представянето на „Блу 42“. Как можах да забравя!

— Разбира се — отвръщам аз. — Отивам да се пригответя.

— Не трябва ли да си вдигнеш косата? — поглежда ме неодобрително той. — Така е прекалено непрофесионално.

— А, да, разбира се.

Напълно объркана, аз обличам черен копринен костюм, обувам най-високите си черни лачени обувки и прибирам косата си на кок. Слагам диаманти и се оглеждам.

Господи! Приличам на бабичка. Тъпа работа. Трябва ми... нещо по-различно. Вече нямам ли брошки? Нямам ли копринени цветя, шалове, лъскави щипки за коса? Нямам ли нищо цветно, което да освежи тоалета? Ровя трескаво из чекмеджетата, но не успявам да открия нищо, освен сатенена бежова лента за коса. Браво. Това показва какъв ми е бил стилът.

— Готова ли си? — Ерик нахлува в стаята. — Изглеждаш супер. Тръгвай.

Мили боже! Никога досега не съм го виждала толкова напрегнат. Докато пътуваме, той не спира да говори по телефона, а когато най-сетне приключва, барабани с пръсти и гледа разсеяно навън.

— Сигурна съм, че ще mine чудесно — опитвам се да го окуражая.

— Трябва — заявява той. — Това представяне ще донесе големите пари. Ултрабогатите ще са там, пресата. Целият град трябва да заговори за „Блу 42“.

Едва влизаме на оградения паркинг и аз ахвам. Пред входа горят факли. Нощното небе е озарено от лазерни светлини. За гостите е

постлан червен килим, а фотографите дебнат отвън. Все едно че сме на филмова премиера.

— Ерик, наистина е невероятно. — Стискам ръката му. — Ще бъде невероятен триумф.

— Да се надяваме. — За пръв път Ерик ми отправя бърза напрегната усмивка. Шофьорът ми отваря вратата и аз грабвам чантата.

— А, Лекси. — Ерик опипва джоба си. — Докато не съм забравил. Исках да ти дам това. — Той ми подава някакъв лист.

— Какво е това? — усмихвам се и отварям листа. След това усмивката ми угасва. Фактура. Най-отгоре е името на Ерик, но то е задраскано и е написано: „За сметка на Лекси Гардинър. Голям стъклен леопард, ръчна изработка — 1 бр. Сума — 3200 \$“.

— Поръчах нов — обяснява Ерик. — Можеш да платиш, когато ти е удобно. Става и с чек, но и банков превод е добре...

Той дава фактурата на мен?

— Искаш да подменя леопарда ли? — Усмихвам се насила, с надеждата той да каже, че се шегува. — С мои пари ли?

— Нали ти го счупи? — Ерик е крайно изненадан. — Проблем ли има?

— Не! Всичко е... наред. — Преглъщам. — Ще ти напиша чек. Веднага щом се върнем вкъщи.

— Не бързай — усмихва се Ерик и кима към шофьора, който продължава да държи вратата отворена. — Да вървим.

Добре съм, повтарям си аз. Съвсем справедливо е аз да платя. Очевидно така стоят нещата в брака ни.

Само че нещата в един брак не бива да са така.

Престани! Всичко е наред. Всичко е както трябва.

Натъпквам листа в чантата, усмихвам се на шофьора, слизам и тръгвам след Ерик по червения килим.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мама му стара. На това му се вика лъскаво парти. Цялата сграда блести, отвсякъде се носи музика. Мезонетът е още по-впечатляващ от предишния път, навсякъде има цветя, сервитьори в черни фракове разнасят шампанско, за всички гости има пликове с подаръци. Ейва, Джон и още неколцина, които не познавам, са се събрали до прозореца и Ерик се насочва към тях.

— Кажете — започва той, — прегледахме ли списъка с гостите? Сали, списъкът с журналистите у теб ли е? Всичко ли е наред?

— Тук са. — Младо момиче бърза към него и едва не се препъства на високите си токчета. — Семейство Ван Гоугън пристигнаха по-рано и доведоха приятели. А сега пристигат други.

— Успех! — пожелава Ерик на целия екип. — Да продадем сградата.

В следващия момент влиза ново попълнение от снобски облечени гости и Ерик включва на пълни обороти чара си, води ги да се запознаят с Ейва, подава им шампанско и ги отвежда до прозореца, за да се насладят на гледката. Пристигат все нови и нови хора и скоро множеството жужи, разлиства брошури и се възхищава на водопада.

Джон е на десетина метра от мен, застанал е от лявата ми страна в тъмен костюм и намръщено разговаря със семейство Ван Гоугън. Все още не сме си казали и дума. Нямам никаква представа дали ме е забелязал. От време на време поглеждам към него, след това бързам да извърна поглед, тъй като стомахът ми се свива.

Все едно че отново съм на три найсет и си падам по него. Макар целият апартамент да е пълен с народ, аз забелязвам единствено него. Знам къде е, знам какво прави, знам с кого разговаря. Поглеждам го отново и този път погледите ни се срещат. Бузите ми пламват, аз бързо се обръщам и отпивам гълтка вино. Браво, Лекси! Това беше изключително дискретно.

Нарочно тръгвам надясно, за да се порадвам на гледката. Наблюдавам почти в транс как пристигат гостите, когато Ерик застава

до мен.

— Лекси, мила — усмихва се недоволно той. — Много е неудобно да стоиш тук сама. Ела с мен.

Преди да успея да го спра, той ме повежда право към Джон, който разговаря с нова двойка сноби. Жената е в костюм с панталони на „Диор“, яркочервена коса и прекалено пълтен молив за устни. Тя оголва порцелановите си зъби, сивокосият ѝ съпруг измучава, докато стиска рамото ѝ.

— Позволете ми да ви представя съпругата си Лекси — грейва Ерик. — Една от най-големите почитателки на... — знам, че ще го каже и се напрягам — еднообемните пространства!

Ако чуя за това еднообемно пространство още веднъж, ще се застрелям.

— Здрави, Лекси! — Джон среща погледа ми, а Ерик отново се упътва нанякъде. — Как си?

— Благодаря, Джон, добре. — Опитвам се да изглеждам спокойна, да се престоря, че той е като всеки друг от присъстващите на партито, че не съм го следила с поглед още откакто пристигнахме. — Харесва ли ви... мезонетът? — обръщам се към жената с костюма на „Диор“.

Двамата се споглеждат притеснени.

— Има нещо, което ни притеснява — отвръща мъжът с европейски акцент, който не мога да определя от коя страна е. — Пространството. Не съм сигурен дали е достатъчно просторно.

Не мога да повярвам. Че тук е значително по-просторно от самолетен хангар. Как е възможно да се колебае дали е достатъчно просторно?

— Според нас апартамент от хиляда и петстотин квадрата е доста просторен — отвръща Джон. — Но ако сте преценили, че ви трябва повече място, можете да съберете два или три апартамента.

— Другият ни проблем е дизайнът — отвръща мъжът.

— Дизайнът ли? — повтаря любезнно Джон. — Какво не е наред с дизайна?

— У дома имаме аксесоари от злато — обяснява мъжът. — Златни картини. Златни лампи. Златни... — Той не се сеща какво друго да посочи.

— Килими и дръжки на вратите — добавя жената и р-то ѝ прозвучава остро. — Златни дръжки на вратите.

Мъжът сочи брошура.

— Тук сте сложили прекалено много сребро. Хром.

— Ясно — кима сlisаният Джон. — Очевидно мезонетът може да бъде променен така, че да отговаря на вкуса ви. Можем да покрием камината със златен обков.

— Камина със златен обков ли? — промълвява жената. — Това няма ли да бъде... малко прекалено?

— Нима съществува понятието прекалено много злато? — отвръща приятелски Джон. — Можем да добавим и златни лампи. А пък Лекси ще ви помогне със златния килим. Нали, Лекси?

— Разбира се — кимам любезното и отчаяно се опитвам да не се изкискам.

— Добре. Ще размислим. — Двойката ни оставя и заговарят на език, който ми е непознат.

Джон надига чашата си.

— Не било достатъчно просторно. Мили боже! Десет от апартаментите ни в Риджуей ще се съберат в този.

— Какво е Риджуей?

— Проект с апартаменти на достъпни цени. — Той забелязва недоумяващия ми поглед. — Можем да построим чудовище като това, само ако пускаме и апартаменти на достъпни цени.

Той не крие, че се забавлява.

— Мога само да ти кажа, че достъпното строителство изобщо не му е по вкуса — заявява той, когато Ерик се качва на малък подиум пред камината. Светлините стават по-ненатрапчиви и гълчавата постепенно утихва.

— Добре дошли! — приветства той гостите, а гласът му се понася из апартамента. — Добре дошли в „Блу 42“, последната сграда от серията „Блу“, посветена на...

Притаявам дъх. Моля те, много те моля, не го казвай...

— ... еднообемното пространство! — Той разперва ръце и хората от екипа му започват да ръкопляскат възторжено.

Джон ме поглежда, отстъпва назад и се измъква от множеството. След малко и аз отстъпвам, без да откъсвам поглед от Ерик. Цялото ми тяло тръпне в очакване. И... възбуда.

— Спомни ли си нещо? — шепти той.

— Не.

Зад Ерик се вижда огромен еcran, на който се редят образи от различни апартаменти. Ненатрапчивата отначало музика става все по-силна. Не мога да отрека, че презентацията на Ерик е страхотна.

— С теб се запознахме в един такъв мезонет — продължава да обяснява тихо Джон. Едва чувам гласа му, тъй като музиката е прекалено силна. — В мига, в който заговори, разбрах.

— Какво си разбрал?

— Че те харесвам.

Мълча, но любопитството не ми дава мира.

— Аз какво казах? — прошепвам най-сетне.

— Каза: „Ако чуя израза «еднообемно пространство» още веднъж, ще се застрелям“.

— Не може да бъде! — избухвам в смях. Мъжът пред нас се обръща и се мръщи възмутено, затова двамата с Джон отстъпваме още няколко крачки назад, докато се скриваме в сенките.

— Не бива да се криеш тук — казвам му аз. — Това е твоят мезонет.

— Мой е, да — отвръща сухо той. — Нека Ерик обере лаврите на славата. Това е смисълът на живота му.

В продължение на няколко минути наблюдаваме на един от екраните как Ерик, с каска, обикаля някакъв строеж.

— Не те разбирам — прошепвам. — Казваш, че мезонетите са за богати тъпанари, въпреки това ги правиш.

— Добро попадение. — Джон отпива от напитката си. — Истината е, че трябва да зарежа тази работа, но харесвам Ерик. Той ми вярва, даде ми шанс, има страхотна фирма...

— Ти харесваш Ерик? — Клатя глава и не мога да повярвам. — Разбира се, че го харесваш. Затова все ми повтаряш да го напусна.

— Харесвам го. Той е страхотен човек, честен, предан... — Джон замълчава и очите му блестят в сумрака. — Не искам да прецакам живота на Ерик — заявява най-сетне той. — Не ми е влизало в плановете.

— Защо тогава...

— Той не те разбира — поглежда ме в очите Джон. — Няма никаква представа каква си.

— А ти имаш, така ли? — отвръщам в момента, в който светлините заблестяват и гръмват оглушителни аплодисменти. Инстинктивно се отдръпвам от Джон и двамата наблюдаваме как Ерик отново се качва на подиума, грейнал доволно, защото предусеща успеха, парите и славата.

— Запозна ли се вече с Мон Блан? — пита Джон и пляска енергично, вече в по-добро настроение.

— Какво е Мон Блан? — поглеждам го смиръщена.

— Ще разбереш.

— Кажи ми.

— Няма. — Той клати глава и стиска устни, сякаш се опитва да не се изсмее. — Не искам да развалям изненадата.

— Хайде, кажи ми!

— Джон! Ето те и теб. Спешен случай! — И двамата трепваме, когато Ейва изниква зад нас. Облечена е в черен костюм с панталони, стиска някакъв чувал от зебло и е силно притеснена. — Скалите от аквариума в спалнята пристигнаха днес от Италия. Трябва да подредя масата в кухнята, защото някой кретен е пипал, без да знае... така че може ли ти да се заемеш? — Тя набутва торбата в ръцете на Джон. — Просто подреди скалите в аквариума. Трябва да ти остане някакво време преди началото на презентацията.

— Няма проблем. — Джон грабва торбата и ме поглежда. — Лекси, ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Гърлото ми се стяга и усещам, че не мога да дишам. Това беше покана. Предизвикателство.

Не! Трябва да откажа, да кажа не.

— Ами... да — прегълъщам аз. — Разбира се.

Вие ми се свят, докато следвам Джон нагоре по стълбите към мецанина и влизам в спалнята. Никой не ни забелязва. Всички слушат внимателно презентацията.

Влизаме в спалнята и Джон затваря вратата.

— И така — започва той.

— Виж... — Гласът ми потреперва от нерви. — Не може да продължаваме по този начин! Това шушукане, спотайване и опитите ти да... да саботираш брака ми. Щастлива съм с Ерик!

— Не си! — клати глава той. — След година няма да си с него.

— Толкова е уверен в думите си, че аз онемявам.

— Напротив — настоявам аз. — Ще бъде с него и след петдесет години!

— Ще направиш всичко възможно, ще опиташ да се промениш... но си прекалено свободолюбива за мъж като него. Накрая няма да издържиш. — Той въздиша и протяга ръце. — Веднъж вече видях какво стана. Не искам да го виждам втори път.

— Благодаря ти за предупреждението — сопвам се аз. — Когато се случи, ще ти позвъня, става ли? Хайде да оправим камъните. — Кимвам към торбата, но Джон не обръща внимание на подканата ми. Оставя торбата на пода и пристъпва към мен. В погледа му се крие нетърпение.

— Ти наистина ли не помниш нищичко?

— Не — отвръщам с досада. — За миллионен път ти казвам, че не помня нищо.

Той е на няколко сантиметра от мен и не откъсва очи от лицето ми, сякаш търси нещо.

— Всичкото време, което прекарахме заедно, всичко, което си казахме... Трябва да има нещо, което да предизвика спомените ти. — Той потрива чело и се мръщи. — Слънчогледите напомнят ли ти нещо?

Макар да не искам, се опитвам да си припомня. Слънчогледи. Слънчогледи. Да не би веднъж да... Изплъзна ми се.

— Нищо — отвръщам аз. — Харесвам слънчогледите, но...

— Ами пържени картофки с горчица?

— Нямам представа за какво говориш. Какви картофки? Каква горчица?

Той е толкова близо до мен, че усещам топлия му дъх. Очите му не се отделят от моите.

— А това означава ли нещо за теб? — Премества ръце към лицето ми, притиска бузите ми и гали кожата ми с палци.

— Не — прегльщам аз.

— Ами това? — Той се навежда и докосва с устни врата ми.

— Престани. — Протестирам немощно, но едва успявам да произнеса думите. Освен това не искам да престане. Дишам бързо и учестено. Забравям всичко друго. Искам да го целуна. Иска ми се да го целуна така, както никога не съм искала да целуна Ерик.

И в следващия момент се случва, устните му притискат до моите и цялото тяло ми подсказва, че така трябва. Ароматът му е точно

какъвто трябва. Вкусът му е чудесен. Всяка тръпка е желана и добре дошла. Усещам как ме прегръща, наболата му брада, аз потъвам, ала е толкова хубаво, така и трябва да бъде...

— Джон? — Гласът на Ейва долита до нас и имам чувството, че някой ме е подложил на електрошокова терапия. Отдръпвам се рязко от Джон, препъвам се и изругавам.

— По дяволите!

— Шшш! — Той също е силно развълнуван. — Не мърдай. Здрасти, Ейва. Какво става?

Камъните. Точно така. Нали с това трябваше да се заемем? Грабвам торбата и започвам да вадя скалите и да ги пускам в аквариума бързо, сред водни пръски. Нещастните риби се лутат като полудели, но аз нямам избор.

— Всичко наред ли е? — наднича Ейва. — Ще доведа група гости да огледат...

— Няма проблем. Почти сме готови — уверява я Джон.

Щом Ейва излиза, той затваря вратата с крак и се връща при мен.

— Лекси! — Притиска лицето ми с длани, все едно иска да ме погълне, да ме прегърне, а може би и двете. — Да знаеш само какво мъчение беше...

— Престани! — отдръпвам се аз, а умът ми се върти като калейдоскоп. — Аз съм омъжена! Не можем... Ти не трябва... — Ахвам и покривам устата си с ръка. — По дяволите. По дяволите!

Вече не гледам Джон. Не откъсвам очи от аквариума.

— Какво? — Джон проследява погледа ми. — Опа! Стана гаф.

Спокойствието в аквариума се е възцирило. Тропически риби плуват спокойно сред камъните, освен една на синьо райе, която се носи най-отгоре.

— Убих рибата! — смея се, обзета от истеричен страх. — Сигурно съм я пернала с някоя от скалите.

— Сигурно — отвръща Джон и оглежда аквариума. — Добре попадение.

— Тя струва триста лири! Какво да правя? Гостите ще дойдат всеки момент!

— Много лош фън шуй — хили се Джон. — Добре, отивам да забавя малко Ейва. Ти я пусни в тоалетната и дръпни водата. — Той посяга към ръката ми и я стиска. — Не сме приключили. — Целува

върховете на пръстите ми, след това излиза от стаята и ме оставя при аквариума. Мръщя се и бръквам в топлата вода, за да извадя мъртвата риба за опашката.

— Много се извинявам — прошепвам. Подлагам другата си ръка, за да не капе, и с бърза крачка се отправям към невероятната баня. Пускам злощастната риба в искрящо блясъка тоалетна и търся къде да натисна. Няма къде. Тази тоалетна сигурно е от интелигентните.

— Пусни се, вода — наредждам на глас и размахвам ръце с надеждата да ме улови някой сензор. — Вода, пусни се!

Нишо не става.

— Вода! — командвам отчаяно. — Хайде, пусни се! — Само че тоалетната не реагира. Рибата се поклаща отгоре и синият ѝ цвят се откроява на белия порцелан.

Не мога да повярвам. Ако нещо може да отврати клиента от луксозния апартамент, това е мъртва риба, пусната в тоалетната. Вадя телефона от джоба и търся „Контакти“, за да намеря номера на Джон. Има само Дж. Трябва да е той. Набирам и след миг той се обажда.

— Джон слуша.

— Рибата е в тоалетната. Не знам как да пусна водата.

— Би трябвало сензорите веднага да реагират.

— Знам! Само че не реагират! От тоалетната чиния ме гледа умряла синя риба. Какво да правя?

— Всичко е наред. Отиди при панела до леглото. Оттам също се пуска водата. Здрави, Ерик! Как върви? — Той прекъсва разговора. Бързо се връщам при леглото и откривам панела на стената. Страховит дисплей мига срещу мен и аз пъшкам нещастно. Как е възможно човек да живее в къща, която е по-сложна дори от НАСА? Защо му е на човек да живее в чак толкова интелигентен дом? Не може ли всичко да е по-елементарно?

С треперещи пръсти натискам „меню“, след това „опции“. Списъкът е дълъг. Температура... Осветление... Къде е банята? Къде е вода в тоалетната? Дали съм попаднала на правилния панел?

Неочаквано забелязвам втори панел от другата страна на леглото. Това трябва да е. Хуквам към него, отварям капачето и започвам да натискам поред. След по-малко от минута ще се наложи да изгреба противната риба с ръка.

Някакъв звук ме вцепенява. Невероятен вой. Нещо като сирена. Какво, по дяволите...

Преставам да натискам и поглеждам по- внимателно панела. На екрана блести надпис: „Охранителна система“. Неочаквано движение откъм прозореца привлича вниманието ми, вдигам поглед и забелязвам как метална решетка се спуска пред стъклото.

Какво, по...

Трескаво продължавам да натискам панела, но там се появява надпис „Нарушител“.

Господи! Сега пък какво направих?

Хуквам към вратата на спалнята и поглеждам долу.

Не мога да повярвам. Истински хаос.

Сирената е още по- силна тук. Метални решетки се спуска отвсякъде: и пред прозорците, и пред картините, и пред водопада. Богаташите са се скучили в центъра като заложници, с изключение на някакъв нещастник, отделен от останалите при водопада.

— Обир ли е? Имат ли пистолети? — писка истерично жена в бял панталон и кърши ръце. — Джордж, глътни пръстените ми!

— Това е хеликоптер! — приглася сивокос мъж. — Чуйте! На покрива са. Ние сме мишението!

Не мога да откъсна очи от сцената, а сърцето ми ще се пръсне.

— Идва от спалнята! — изкрешява един от персонала на Ерик, който преглежда панела до камината. — Някой е натиснал паникбутона. Полицията ще дойде всеки момент.

Съсипах партито. Ерик ще ме убие, наистина ще ме убие...

— Дами и господа! — От стълбите се разнася гласът на Джон, и аз се врътвам към него. — Той държи дистанционно, поглежда ме за миг и отново се обръща към гостите. — Надявам се малката ни демонстрация да ви е харесала. Бъдете спокойни, няма обир, не сме нападнати.

Той замълчава и наоколо се разнася сподавен смях. Решетките започват да се вдигат.

— Така — продължава той. — Както всички знаете, сигурността в Лондон е от първостепенно значение. Много предприемачи говорят за сигурност, а ние ви предлагаме да се уверите сами какво предлагаме. Системата ни за сигурност е с качествата на системите на МИ5. С нея можете да се чувствате напълно защитени.

Краката ми омекват от облекчение, но отказват да ме носят. Той ми спаси живота.

Продължава да говори, а аз се връщам в банята и се оказва, че синята риба продължава да е в тоалетната чиния. Броя до три, пъхвам ръка, вадя рибата, потръпвам от отвращение и я натъпквам в чантата. Измивам си ръцете и излизам. Оказва се, че Ерик е взел думата.

— Това приключение доказа, че ние от „Блу Дивелъпмънтс“ сме по-загрижени за сигурността ви от вас — обяснява той. — Вие не сте просто наши клиенти... вие сте наши партньори в определен стил на живот. — Той вдига чашата. — Насладете се на обиколката.

Той отстъпва и всички започват да бъбрят оживено и да се смеят. Жената в белия панталон грабва три массивни диамантени пръстена от съпруга си и ги връща на местата им.

Изчаквам няколко минути и незабелязана се измъквам. Грабвам чаша шампанско от един сервайтор и отпивам огромна гълтка. Никога повече няма да пипам панели. Нито пък риби. Нито пък тоалетни.

— Сладурче! — Гласът на Розали ме стряска. Тя е облечена в оскъдна рокля с бродерия от тюркоазни пайети, съчетани с обувки на висок ток. — Господи, на това му се казва неподправен гений. Утре вестниците ще гръмнат. Всички ще говорят за невероятната система за сигурност. Знаеш ли, че струва триста bona? Само системата!

Триста bona, а в кенефа водата не работи.

— Да — отвръщам аз. — Супер!

— Лекси! — поглежда ме замислена Розали. — Сладурче, мога ли да ти кажа нещо? Става въпрос за Джон. Видях, че одеве си говорехте.

Не мога място да си намеря от нетърпение. Да не би да е видяла нещо?

— Кажи? — отвръщам напълно незаинтересовано. — Нали е архитект на Джон, та обсъждахме дизайна, както...

— Лекси! — Тя стисва ръката ми и ме тегли настрани от останалите. — Знам, че си ударила главата си. — Тя се навежда напред. — Помниш ли нещо за Джон? От миналото?

— Не... нищо.

Розали ме дърпа настрани.

— Сладурче, може да останеш шокирана — шушука тя. — Преди време ми призна нещо. Като на най-добра приятелка. Не съм

споменала и дума пред Ерик...

Не смея да помръдна и стискам столчето на чашата с шампанско.
Дали Розали знае?

— Знам, че няма да ти е никак лесно да го чуеш, но между вас с Джон ставаше нещо зад гърба на Ерик.

— Ти шегуваш ли се? — Лицето ми е пламнало. — Какво е ставало... кажи.

— Страхувам се, че... — Розали се оглежда и се приближава още по-близо. — Джон не те оставяше на мира. Казах си, че е редно да те предупредя, да не би да е решил да пробва отново.

В първия момент съм прекалено слисана, за да отговоря. Не ме бил оставял на мира.

— Как така? — заеквам накрая аз.

— А ти как мислиш? Пробвал е при всяка от нас. — Тя сбръчква презрително нос.

— Искаш да кажеш... — Не мога да проумея. — Искаш да кажеш, че е пробвал и с теб ли?

— За бога, да, разбира се. — Тя извива очи. — Каза ми, че Клайв не ме разбира, което е самата истина — добавя тя след малко. — Клайв е пълен задръстеняк. Но това не означава, че ще хукна след него, за да се превърна в поредната му бройка. И с Марго се е пробвал — продължава тя и маха на жена в зелено в другия край на апартамента. — Каква наглост! Разправя, че я познавал по-добре от собствения ѝ съпруг, че заслужавала повече, че веднага личало, че е чувствена жена... и разни подобни простотии! — Тя цъка възмутено с език. — Според Марго целта са му омъжените жени и той им казва онова, което на тях им се иска да чуят. Сигурно това го възбужда... — Тя мълква, когато забелязва шока, изписал се по лицето ми. — Сладурче, ти не се тревожи. Той е като досадна муха, просто трябва да го прогониш. Но пък с теб беше доста настойчив. Ти се оказа голямо предизвикателство. Беше съпруга на Ерик. Не помниш ли?

Ейва минава покрай нас с група гости, Розали им отправя сияйна усмивка, а аз не намирам сили да помръдна.

— Не — отвръщам най-сетне, — не помня. Кажи ми... какво направих?

— Все му повтаряше да те остави на мира. Беше безкрайно неловко. Не искаше да съсипеш взаимоотношенията им с Ерик, не

искаше да създаваш неприятности... държа се с достойнство, сладурче. Аз щях да му плисна напитката си в лицето! — Тя задържа поглед над рамото ми. — Сладурче, трябва да хвана Клайв и да му кажа няколко думи за вечерята. Направил е резервация за неподходяща маса, което е истински кошмар... — Поглежда ме отново и по лицето й се изписва страх. — Ти добре ли си? Просто исках да те предупредя...

— Добре съм — отвръщам уверено. — Радвам се, че ми каза.

— Знам, че ти не би се оставила на простотиите му... — Тя стиска ръката ми.

— В никакъв случай! — Сама не знам как успявам да се засмея.

— Разбира се, че не бих си позволила подобно нещо.

Розали се връща при гостите, ала аз оставам на мястото си като прикована за пода. Никога не съм била унижавана повече, никога не съм се чувствала толкова зле, толкова използвана.

Появях на думите му. Появях на лъжите му.

„Имаме връзка... Познавам те много по-добре от Ерик...“

Всичко това са били пълни глупости. Той се е възползвал от амнезията ми. Ласкаеше ме, завъртя ми главата. А единствената му цел е била да се вмъкне в леглото ми, да отбележи нова точка. Какъв ужас! Знаех си аз, че не бих започнала връзка. Не съм от жените, които изневеряват. Просто не съм. Имам свестен съпруг, който ме обича. Позволих на онзи да ми завърти главата. За малко да съсиля всичко.

Стига! Знам кое е важно за мен. Отпивам няколко големи гълтки шампанско. Вдигам глава и тръгвам към гостите, за да открия Ерик. Намирам го и пъхвам ръка в неговата.

— Мили, партито е чудесно. Ти си невероятен.

— Измъкнахме се. — Той вече изглежда по-спокоен. — Добре че се измъкнахме с алармата. Джон знае как да оправи нещата в последния момент. Ето го и него! Джон!

Стискам ръката на Ерик, когато Джон приближава. Дори не смея да го погледна. Ерик го потупва по гърба и му подава чаша шампанско.

— За теб! — възкликва той. — За Джон.

— За Джон — повтарям послушно и отпивам малка гълтка. Ще се преструвам, че той не съществува. Няма да му обръщам внимание.

Чантата ми издава пиукащ звук, вадя телефона и намирам есемес.

От Джон е.

Не мога да повярвам. Праща ми есемеси пред Ерик. Бързо натискам „Преглед“ и текстът се изписва на экрана.

„Старата Канал Хаус в Излингтън, която и да е вечер след 6. Трябва да поговорим за много неща. Обичам те. Дж.

PS. Изтрий съобщението.

PPS. Какво направи с рибата?“

Лицето ми гори от възмущение. Не мога да забравя думите на Розали. Разкарай го.

— Есемес от Ейми! — обяснявам на Ерик с писклив глас. — Трябва да отговоря веднага.

Без да погледна Джон, започвам бързо да набирам есемес.

„Как ли пък не! Сигурно си решил, че е много забавно да се възползваш от момиче, което си е изгубило паметта. Тъпата ти игра ми е ясна. Аз съм омъжена жена. Остави ме на мира.“

Изпращам есемеса и прибирам телефона. След малко Джон се мръщи.

— Часовникът ми да не би да е избръзал? Да, избръзал е. — Вади мобилния си телефон и присвива очи, сякаш проверявам, но аз забелязвам как палеца му мърда, докато извиква есемеса на экрана и след малко забелязвам шока.

Пипнах го!

След секунда той се овладява.

— Цели шест минути — сочи той телефона. — Ще трябва да настроя часовника отново.

Не знам защо изобщо си прави труда да обяснява. Ерик не му обръща никакво внимание. Три секунди по-късно телефона ми сигнализира, че имам нов есемес.

— Нов есемес от Ейми — въздишам аз. — Такава е досадница. — Поглеждам Джон и натискам копчето за изтриване, а той се пули.

Ето. Сега вече знам истината. Очевидно цялата тази работа е била игра.

— Разумно ли беше? — пита той бързо. — Да изтриеш есемес, без да го прочетеш?

— Не ме интересува — свивам рамене.

— След като не си го прочела, откъде знаеш...

— Както вече казах — отправям му мила усмивка, — изобщо не ме интересува. — Затварям телефона и го пускам в чантата си.

— Така! — Ерик се обръща към нас, щастлив и доволен. — Семейство Кларксън искат повторен оглед за утре. Май имаме нова продажба. Тази вечер апартаментите са шест.

— Браво, мили, гордея се с теб! — възкликувам и го прегръщам.

— Обичам те дори повече, отколкото в деня на сватбата ни.

Ерик се мръщи объркан.

— Но след като не помниш сватбата ни, откъде знаеш колко си ме обичала?

За бога, трябва ли да приема всичко толкова буквально?

— Колкото и да съм те обичала тогава... — опитвам се да сдържа нетърпението си — сега те обичам повече. Ама много повече. — Оставям чашата шампанско, поглеждам дръзко Джон и вдигам лице към Ерик за целувка. Готова съм за дълга, страстна целувка, която да покаже колко много го обичам. По едно време Ерик се опитва да се отдръпне, но аз го привличам към себе си. Най-сетне, когато започвам да се страхувам, че ще се задуша, го пускам, избърсвам уста с опакото на ръката и оглеждам оределите редици на гостите.

Джон си е тръгнал.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Бракът ми. Това е приоритет. Отсега нататък ще съсредоточа всичките си усилия над връзката с Ерик и няма да обръщам внимание на нищо друго.

На следващата сутрин, когато влизам в кухнята за закуска, съм все още потресена. Посягам към каната със зеления сок, оставена на хладилника. Сигурно снощи съм била напълно полудяла. Имам съпруг мечта, който ми е поднесен на тепсия. Защо ми е да поставям брака си на карта? Защо ми трябва да се целувам с някакъв тип в спалнята, независимо какви ми ги приказва?

Сипвам си малко сок в една чаша, за да изглежда така, сякаш съм пила, нещо, което свикнах да правя всяка сутрин. (Не мога да пия блатната течност. Но и не мога да разочаровам Ерик, който го пие със същата наслада, с която говори за любимите си еднообемни пространства.) След това вадя варено яйце от тигана и си сипвам чаша чай, приготвен по-рано от Джана. Май свиквам вече с тази закуска с ниско съдържание на въглехидрати. Всеки ден, без изключение, закусвам с варено яйце, бекон или омлет от белтък.

А понякога, на път към работа си купувам кроасан, но това е само в случаите, когато усещам, че умирам от глад.

Сядам на масата и в кухнята ми се струва спокойно и тихо. Въпреки това съм все още нервна. Ами ако нещата с Джон бяха стигнали по-далече? Ами ако бях съсипала всичко? Бракът ми съществува от няколко седмици, а аз вече рискувам всичко. Трябва да го ценя, трябва да се грижа за него, също както хората се грижат за юките си.

— Добро утро! — Ерик влиза в кухнята, облечен в синя риза и в чудесно настроение. Нищо чудно. Снощното представяне бе най-доброто, което някога е правил. — Наспа ли се?

— Да, благодаря.

Все още не спим заедно, не сме пробвали да правим иекс. Само че, ако ще се грижа за брака си, май е крайно време да опитам някаква

близост. Ставам, за да си взема черен пипер и нарочно се отривам в Ерик.

— Изглеждаш супер тази сутрин — усмихвам му се аз.

— И ти!

Прокарвам пръсти по брадичката му. Той вдига учуден поглед към мен и покрива ръката ми със своята. Поглеждам часовника. Слава богу, няма време.

Не, това не си го помислих наистина.

Трябва да мисля положително. Сексът с Ерик ще бъде невероятен, сигурна съм. Може би просто трябва да го направим на тъмно и без да си говорим.

— Как се чувстваш? — пита той с крива усмивка.

— Супер! Малко бързам. — Усмихвам се и се отдръпвам, за да отпия от чая, преди да е предложил да го направим облегнати на печката. Добре че разбра какво се опитвам да му подскажа. — Налива си чаша чай, след това телефонът му изпиуква и той го изважда.

— Виж ти! — заявява доволно. — Току-що съм спечелил каса „Латиф Ротшилд“ '88 на един търг.

— Иха! — възкликовам доволно. — Браво, мили!

— Еднайсет хилядарки — продължава той. — Върхът!

Еднайсет хилядарки ли?

— За колко бутилки? — питам аз.

— За каса. — Той се мръщи, сякаш е очевидно. — Дванайсет.

Не мога да кажа и дума. Еднайсет хилядарки за дванайсет бутилки вино ли? Съжалявам, но това не е... не е нормално. Той има ли представа колко пари са единайсет хилядарки? Мога да купя сто бутилки за същата сума и пак ще бъдат супер. Да не говорим, че ще ми останат пари.

— Лекси, добре ли си?

— Разбира се. — Бързо се стягам. — Просто си мислех... че попадението е невероятно! — Отпивам последна глътка чай, обличам си сакото и посягам към куфарчето. — Чao, мили.

— Чao, любима. — Ерик става, за да ме целуне. Тези целувки вече ми се струват съвсем естествени. Нагласявам сакото, когато си спомням нещо.

— Ерик — започвам небрежно. — Кажи ми... какво е Мон Блан?

— Мон Блан ли? — обръща се той сlisан. — Шегуваш се, нали?
Ти помниш Мон Блан?

Този път попаднах в капана. Не мога да му кажа „Не, Джон ми каза“.

— Не че помня — опитвам се да импровизирам. — Просто името Мон Блан ми се стори важно. Има ли някакво специално значение?

— Ще разбереш, мила. — Забелязвам удоволствието по лицето на Ерик. — Всичко ще си спомниш. Засега няма да ти кажа. Това е много добър знак.

— Може би! — Опитвам се да изглеждам въодушевена като него.

— Добре... до довечера! — Излизам от кухнята и непрекъснато мисля за Мон Блан. Ски? Онези скъпарските химикалки. Снежни планини?

Нямам никаква представа.

Слизам от метрото на спирка „Виктория“, купувам си кроасан и отхапвам по малко, докато вървя. Приближавам към офиса и усещам, че вече не съм гладна. Стомахът ми е свит също като на дете, което няма никакво желание да отиде на училище.

Фи може отново да ми е приятелка, но никой от останалите не ме понася. Да не говорим, че се изложих пред Саймън Джонсън, а все още нямам понятие... Сградата е пред мен, а аз съм ужасена.

Хайде, казвам си. Ще бъде забавно.

Изобщо няма да бъде забавно.

Добре де, няма да е забавно, само че нямаш избор.

Стягам се, изхвърлям кроасана и бутам стъклената врата. Отправям се към кабинета си, без да се натъкна на никого, сядам зад бюрото и притеглям купчината документи. В същия момент забелязвам листчето, което съм написала вчера, за да ми напомни да обсъдя продажбите с Байрън. Защо да не се заема веднага? Вдигам слушалката на телефона, набирам вътрешния му номер, но след това затварям, защото някой чука на вратата.

— Да?

— Здрави, Лекси. — Дебс наднича в стаята. Облечена е в тюркоазна жилетка и дънкова пола и носи плик.

— А, здрави, Дебс — отвръщам предпазливо.

— Как си? — пита тя притеснено.

— Добре. — Зад нея са застанали Фи и Каролин и те също се чувстват неловко. — Здрави! — възкликам изненадана. — Всичко

наред ли е?

— Казах им каквото ми каза — отвръща Фи. — Снощи ходихме да пийнем по нещо и аз им казах.

— Просто не знаехме — обяснява все още притеснената Дебс. — Така и не ти дадохме възможност да ни кажеш. Предположихме, че все още си... — Тя не знае какво да каже.

— Кошмарното създание, жадно за власт — довършва вместо нея Каролин.

— Чувстваме се много виновни. — Дебс прехапва устни и поглежда другите. — Нали?

— Не се притеснявайте. — Насилвам се да се усмихна. Неочаквано, докато ги гледам, ме притиска непозната досега самота. Те ми бяха приятелки, открай време бяхме четирите. А през последните три години те са излизали сами, говорили са си, смели са се, а аз не съм била с тях. Те вече са трио, а аз съм единак.

— Просто исках да ти дам това. — Дебс пристъпва към бюрото, цялата поруменяла, и ми подава плик. Отварям го и вадя картичка. Покана за сватба!

— Надявам се да дойдеш. — Дебс е натъпкала ръце в джобовете си. — И двамата с Ерик.

Какво унижение само. Езикът на тялото ѝ е достатъчно красноречив. Последното, което иска, е да се появим на сватбата ѝ.

— Виж, Дебс, не е нужно да ме каниш. Много мило... — Опитвам се да пъхна картичката в плика. И аз съм поруменяла. — Просто не е нужно да...

— Напротив. — Тя поставя ръката си върху моята, за да ме спре и аз вдигам поглед. Очите ѝ са същите, каквито бяха преди — наситеносини, с дълги мигли с много спирала. — Ти беше една от най-добрите ми приятелки, Лекси. Знам, че нещата се промениха. Би трябвало да дойдеш.

— Ами... благодаря — измънквам най-сетне. Обръщам поканата и прокарвам пръст по буквите. — Как накара майка си да се съгласи на още гости?

— За малко да ме убие — заявява направо Дебс и аз избухвам в смях.

— Да не те е заплашила, че ще ти спре издръжката?

— Именно! — възклика Дебс и този път и трите започваме да се смеем. Майката на Дебс я заплашва да ѝ спре издръжката, откакто се помня — въпреки че спря да ѝ я дава още преди десет години.

— Донесохме и кифлички — намесва се Фи. — За да се извиним за вчера... — Някой чука на вратата и тя се обръща, на прага е застанал Саймън Джонсън.

— Саймън! — стряскам се аз. — Не те забелязах.

— Лекси — усмихва се той. — Може ли да поговорим?

— Ние тръгваме — заявява бързо Фи и трите се изнлизват. — Благодаря за... информацията, Лекси. Много ни помогна.

— Чao, Фи! — Усмихвам се с благодарност.

— Няма да ти отнемам време — отвръща Саймън и затваря вратата след тях. — Просто исках да споделя с теб как мина събраницето в понеделник. Не е нужно да се разчува. От този отдел единствено вие с Байрън знаете. — Той пристъпва към бюрото и ми подава папка.

— Разбира се — кимам. — Благодаря.

Поемам папката от него и виждам на корицата написано „Юни ’07“ и ме бодва някакво предчувствие. Все още нямам представа какво означава това. Вчера прерових всички файлове, но така и не успях да открия някаква информация. Няма нито компютърни файлове, нито документи, абсолютно нищо.

Знам, че трябваше да попитам Байрън, само че човек си има гордост. Исках да разбера сама.

— Нямам търпение да се заема! — потупвам папката с надеждата да съм достатъчно убедителна.

— Добре. Значи в понеделник, в дванайсет точно, те чакам в заседателната зала.

— Ще бъда там — отвръщам със самоуверена усмивка. — Благодаря, Саймън.

В мига, в който Саймън затваря вратата, аз отварям папката. На първа страница е напечатано обобщение и аз преглеждам текста.

„Юни ’07... преструктуриране... преразпределение на пазара... цялостна преработка...“

След няколко секунди се отпускам на стола и не знам какво да направя. Нищо чудно, че всичко се пази в тайна. Ще префасонират цялата компания. Ще въведем нови технологии... ще слеем няколко отдела... Продължавам надолу.

„.... заради недостатъчно доброто представяне...
планове за разпускане...“

Какво?

Прочитам напечатаното отново. След това отново.

Усещам студени тръпки. Имам чувството, че замръзвам на стола, докато препрочитам написаното. Не е възможно... не може да е това, което си мисля...

Прилив на адреналин ме кара да скоча, да се втурна към вратата, да изскоча навън и да хукна по коридора. Саймън е застанал до асансьорите и разговаря с Байрън.

— Саймън! — дишам дълбоко, за да потисна паниката. — Може ли няколко думи набързо?

— Лекси. — Вдига поглед и забелязвам, че е подразнен.

— Здрави. — Оглеждам се, за да съм сигурна, че никой не подслушва. — Просто исках... да... уточним някои неща. Тези планове да се ликвидира отдел „Подови покрития“... — Посочвам папката. — Това не може да... нали нямаш...

— Най-сетне зацепи. — Байрън скръства ръце и клати глава. Толкова му е забавно, че ми идва да го ударя. Значи е знаел?

Саймън въздиша.

— Лекси, говорих по този въпрос милион пъти, както ти е добре известно. Пазарът се е свил. Ти направи истински чудеса и ние сме ти безкрайно задължени. Ще бъдеш възнаградена. Само че отделът не ни върши работа.

— Не можеш да отрежеш целия отдел и дейността с подовите покрития. Нали така е започнала фирмата!

— Не викай! — срязва ме Саймън и се оглежда. Вече не е приятният човек, когото познавам. — Лекси, не мога да позволя подобно разхищение. Крайно непрофесионално е.

— Ама...

— Няма защо да се притесняваш. Вие с Байрън ще запазите постовете си в управлението. Всичко е много внимателно премислено. Сега нямам време за подобни разговори. — Асансьорът пристига и той се качва.

— Ама, Саймън... — продължавам отчаяно. — Не можеш просто така да уволниш цял отдел...

Прекалено късно е. Вратата на асансьора се затваря.

— Не се нарича уволнение — прозвучава подигравателният глас на Байрън. — Нарича се съкращение. Научи се да се изразяваш правилно.

— А ти как можеш да стоиш безучастен? — врътвам се към него.

— Защо не знам нищо по този въпрос?

— Не съм ли ти казал? — Байрън цъка с език и се преструва на засрамен. — Много съжалявам, Лекси, просто ми е трудно да разбера кое помниш и кое не помниш... А ти не помниш нищичко.

— Къде са папките? Защо не съм ги виждала преди?

— Може да съм ги взел за известно време. — Той свива рамене и се отправя към кабинета си. — ЧАО.

— Почакай! — Влизам след него и затварям вратата. — Просто не разбирам. Защо ликвидират отдела?

— Ти да си погледнала последните числа от продажбите? — извива очи Байрън.

— Покачили са се! — отвръщам, преди да успея да се спра, макар да знам, че е грешка.

— С три процента ли? — подсмива се Байрън. — Лекси, мокетите вече не вървят. Така и не успяхме да си извоюваме място при другите подови покрития. Приеми нещата. Партито приключи.

— Не можем да ликвидираме отдела. Оригиналният дизайн е класика. Ами килимите?

Байрън ме зяпва, след това избухва в смях.

— Да знаеш, че си смешна.

— Какво?

— Повтаряш се. Каза същото и на първото съвещание. „Ще превърнем мокетите в килими!“ — имитира ме той. — Откажи се.

— Но те всички ще останат без работа! Целият отдел!

— Колко жалко. — Той сяда на бюрото и посочва вратата. — Чака ме работа.

— Ти си мръсник — заявявам разтреперана. Изфучавам от офиса и хлопвам вратата. Все още стискам папката и дишам с усилие. Кръвното ми се е качило. Трябва да прочета всичко. Трябва да помисля.

— Лекси! — Завъртам се по посока на гласа и притискам папката към гърдите си. Фи е застанала на вратата на главния офис и ме чака.

— Хайде! Ела да си вземеш кифличка.

В първия момент просто я наблюдавам и не казвам нищо.

— Хайде! — смее се тя. — Саймън Джонсън си тръгна, нали?

— А, да... — отговарям с прегракнал глас. — Тръгна си.

— Хайде. Всички те чакаме.

Не мога да откажа. Трябва да се държа нормално, приятелски, въпреки че съм готова всеки момент да се пръсна.

Фи ме хваща за ръката и щом влизам в офиса, едва не получавам шок. Те са подготвили плаката, на който пише: „Добре дошла, Лекси!!!“. Върху един от шкафовете е поставена кошница с кифлички и пликче с подарък.

— Така и не те посрещнахме — започва Фи, леко поруменяла. — Освен това искахме да ти кажем, че се радваме, че се оправяш след катастрофата. — Тя се обръща към останалите. — За онези от вас, които не познаваха Лекси преди... просто искам да кажа, че катастрофата промени нещата. Сега тя ще бъде най-страхотният шеф и трябва да я подкрепяме. За теб, Лекси!

Тя вдига чашата с кафето и всички започват да ръкоплясякат.

— Благодаря на всички — промълвявам аз, цялата поруменяла.

— Вие сте... чудесни сте.

До един ще останат без работа. Те нямат никаква представа. Купили са кифлички и подарък.

— Искаш ли кафе? — Фи mi подава чаша. — Дай тази папка...

— Не! — стисвам папката още по-силно. — Това е поверително...

— Да не би да са премиите? — хили се Дебс и ме сръчква. — Гледай да са хубави, Лекси! Имам нужда от нова чанта!

Успявам да се усмихна. Това е просто някакъв кошмар.

Когато най-сетне си тръгвам от работа, кошмарът не е приключил. Разполагам с цял уикенд, за да спася отдела. Не само че не познавам проблема, ами нямам представа какъв отговор да дам. Докато чакам асансьора, се приближава Байрън.

— Вкъщи ли ще работиш? — Той извива вежди, когато вижда натъпканото ми куфарче.

— Трябва да спася отдела. Ще работя целия уикенд, за да намеря разрешение.

— Това майтап ли е? — Байрън клати глава. — Лекси, не чете ли предложението? Така ще бъде по-добре и за мен, и за теб. Създават нов стратегически екип, който ще ни даде повече власт и по-голям размах...

— Не е там работата! — изкрещявам, обзета от заслепяваща ярост. — Какво ще стане с приятелите ни, които нямат нищо?

— Ред сълзи, ред сополи. Да те предупредя, че чистачката вече

си е тръгнала и няма кой да бърше след теб — подиграва ми се Байрън.

— Ще си намерят работа. — Той се поколебава и ме поглежда. — Преди не ти пушаше.

Трябват ми няколко секунди, за да разбера смисъла на думите му.

— Как така?

— Преди катастрофата ти пусна мухата да се разформирова отделът. Така сме щели да имаме повече власт, повече пари. Защо не?

Усещам как се вледенявам.

— Не ти вярвам. — Гласът ми трепери. — Никога не бих предала приятелите си.

Байрън ме поглежда жално.

— Напротив. Не си светица, Лекси. А и защо да бъдеш? — Вратата на асансьора се отваря и той се качва.

Пристигам в магазин „Ландриджес“ като наसън. Имам среща със стилистката си Ан в шест. Според наръчника двете с нея се срещаме всеки три месеца и тя ми избира дрехи, които да са подходящи за съответния сезон и събития.

— Лекси? Как си? — посреща ме глас, когато приближавам рецепцията. Ан е дребна, с късо подстригана тъмна коса, тесни черни

панталони и особен парфюм, от който веднага ми прилошава. — Много се притесних, когато научих за катастрофата!

— Добре съм, благодаря. Вече се оправям. — Опитвам се да се усмихна.

Трябваше да отложа тази среща. Нямам представа какво търся тук.

— Така! Набелязала съм ти изключителни неща. — Ан ме води към една кабинка и ми показва редица дрехи. — Има нови модели, нови стилове, но според мен ще ти стоят добре...

Какви ги говори тя? Какви модели, какви стилове? Всичките са костюми в неутрални цветове. И без това вкъщи имам пълен гардероб със същите дрехи.

Ан ми показва сако след сако, обяснява за джобове и дължини, но аз не чувам нито дума. Нещо жужи в главата ми като насекомо и става все по-шумно...

— Предложи ми нещо по-различно — прекъсвам я остро. — Имаш ли нещо по-живо...

— Живо ли? — повтаря обърканата Ан. Колебае се, след което посяга към друго бежово сако. — Това е раздвижено...

Излизам от кабинката и имам чувството, че ще се задуша. Кръвта бумти в ушите ми. Чувствам се като малоумна.

— За нещо такова ти говоря. — Дръпвам пурпурна минирокля с ярки точки. — Тази е чудесна. С нея мога да отида в някой клуб.

Ан е готова да припадне.

— Лекси — успява да каже най-сетне тя. — Това съвсем не е твойят стил.

— Напротив. — Предизвикателно дръпвам роклята. — И тази.

Точно такива дрехи бих си избрала едно време, само че тези са поне един милион пъти по-скъпи.

— Лекси! Лекси... — Тя притиска пръсти в основата на носа си и си поема дълбоко дъх. — Аз съм ти стилистка. Знам какво ти отива. Ти си си изработила изключителен професионален стил и двете с теб отделихме много време, докато...

— Скучен е. Задушава ме. — Дръпвам бежова рокля без ръкави от ръцете й и я налагам на себе си. — Аз не съм жена за такава рокля. Просто не съм.

— Напротив, Лекси.

— Не съм. Искам да се забавлявам. Искам цветове.

— Колко години вече носиш бежово и черно? — Ан е много напрегната. — Лекси, ти ме предупреди на първата ни среща, че ти трябват дрехи за работа в неутрални цветове.

— Това е било едно време, нали? — Опитвам се да потисна нетърпението си, но май събитията от деня си казват думата. — Много неща се промениха. Аз съм се променила.

— Виж тази. — Ан ми подава нова рокля в бежово с малки плисчета. — Тази е типично в твой стил.

— Не е.

— Напротив.

— Не е за мен. Не обичам бежово. Не искам да бъда жена, която се облича в бежово! — В очите ми бликват сълзи.

Започвам да вадя фиби от кока, защото нямам търпение да се отърва от него.

— Не съм от жените, които носят бежови костюми! Не съм от жените, които всеки ден си вдигат косата на кок. Не съм от жените, които профукват хиляди за вино. Не съм от жените, които... предават приятелите си...

Вече хлипам неудържимо. Кокът ми не иска да се разпадне и кичури коса стърчат от главата ми като на плашило. Лицето ми е мокро от сълзи. Бърша ги с опакото на ръката и ужасената Ан бърза да вземе роклята.

— Да не изцапаш „Армани“ — сопва се тя.

— Ето ти я. — Натъпквам я в ръцете ѝ аз. — Дръж си я! — Без да кажа и дума повече, си тръгвам.

Слизам в кафенето на първия етаж, поръчвам си горещ шоколад и го пия, докато вадя фибите от косата си. След това си поръчвам още един с поничка. След известно време, когато въглехидратите са напълнили стомаха ми като топла успокояваща възглавница, се чувствам по-добре. Трябва да има някакъв начин, разбира се, че трябва да има. Ще работя целия уикенд, ще открия разрешение, ще спася отдела.

Откъм джоба ми се разнася пиукане. Вадя телефона и виждам, че съм получила есемес от Ерик.

„Как си? До късно ли работиш?“

Поглеждам думите трогната. Наистина съм изключително трогната. Ерик държи на мен. Мисли за мен.

„Прибирам се — пиша аз. — Днес ми липсва.“

Не е точно така, но звучи добре.

„И ти ми липсва!“ — отвръща веднага той.

Знаех си аз, че бракът има смисъл. Това е. Някой да държи на теб, когато всичко друго се скапва. Някой да те развеселява. Дори само есемесът на Ерик ме кара да се чувствам един милион пъти по-затоплена от шоколада. Докато съчинявам отговор, телефонът отново сигнализира.

„Какво ще кажеш за Мон Блан?“

Пак ли този Мон Блан? Това пък какво е? Сигурно някой коктейл.

Очевидно за Ерик означава много. Има един-единствен начин да разбера.

„Супер! — отговарям аз. — Нямам търпение.“

Грабвам си чантата, излизам от „Ландриджес“ и спирам такси.

За двайсетина минути си пристигам вкъщи и през това време прочитам три заключения от папката, всяко по-потискащо от предишното. Продажбите на мокети не са били по-ниски в цялата история на фирмата, докато всички останали отдели процъфтяват. Накрая затварям папката и поглеждам през прозореца на таксито, а мислите не ми дават мира. Ако мога да измисля никаква спасителна стратегия... Знам, че мокетите все още имат бъдеще...

— Миличка? — Шофьорът на таксито ме изтръгва от мислите.

— Пристигнахме.

— А, да. Благодаря. — Ровя в чантата, когато телефонът ми отново изписква.

„Готов съм!“

Готов ли? Тази работа става още по-тайнистична.

„Прибирам се. Ще се видим след минутка!“

Пращам отговора и подавам парите на шофьора.

Когато влизам в апартамента, светлината е приглушена, очевидно програмирана на „Прельстяване“. Свири тиха музика, иначе не се чува никакъв шум.

— Здрави! — провиквам се, докато закачвам палтото си.

— Здрави!

Далечният глас на Ерик май идва от спалнята. От моята спалня. Е, това е общата ни спалня.

Поглеждам се в огледалото и бързо сресвам косата си. След това минавам през хола и се отправям към спалнята. Вратата е оставена открайната, но не виждам вътре в спалнята. Оставам отпред за момент и се питам какво ли става. След това отварям. Когато виждам какво има пред мен, изпищявам.

Това ли било Мон Блан? Значи това е Мон Блан!

Ерик се е проснал на леглото. Чисто гол е. Само гениталиите му са покрити с планина от сметана.

— Здрасти, мила. — Той извива вежди, намига и поглежда надолу. — Нападай!

Да нападам ли? Да нападам, значи?

Парализирана от ужас, гледам сметановата планина. Всяка клетка в тялото ми подсказва, че не искам да нападам.

Работата е там, че няма как да избягам. Не мога да го отблъсна. Той ми е съпруг. Очевидно сме правили... подобни неща.

Господи, о, господи...

Страхливо пристъпвам към сметановия връх. Без да съзнавам какво правя, протягам пръст и гребвам от планината, след това вкусвам.

— Тя е... подсладена е! — Гласът ми трепти от напрежение.

— Нискокалорична — грейва Ерик.

Не. Не става. Много съжалявам. Това просто... Няма да стане. Не и в този живот. Трябва да измисля някакво извинение...

— Замая ми се главата! — Думите сами излязоха от устата ми. Притискам ръка към очите си и се отдръпвам от леглото. — Господи, помня!

— Помниш ли? — Ерик сяда веднага.

— Да, спомних си... сватбата ни — импровизирам аз. — Беше само образ, ние с теб, но толкова жив, че ме стресна...

— Седни, мила! — Ерик е притеснен. — Спокойно. Може някои спомени да се върнат.

Той е така изпълнен с надежда, че аз се чувствам двойно по-виновна, че го лъжа. Да не би да е по-добре да кажа истината.

— Ако нямаш нищо против, ще отида да полегна на спокойствие в другата стая. — Бързо тръгвам към вратата. — Извинявай, Ерик, след

като си направил толкова труд...

— Мила, всичко е наред! Ще дойда и аз... — Ерик става от леглото.

— Недей! — писвам аз. — Ти се... оправи се. Аз съм добре.

Без да му дам възможност да каже каквото и да е друго, се тръшвам на бежовото канапе. Главата ми се върти, но не знам дали е от водката, или от Мон Блан, или от истеричния ден... Просто не знам. Знам само, че единственото ми желание е да се пъхна под завивките и да се престоря, че светът около мен не съществува. Не мога да се справя с живота си. Просто не успявам.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Колкото пъти погледна Ерик, толкова пъти пред очите ми е сметановата планина. Снощи сънувах, че той е направен от сметана. Не беше приятен сън.

Добре че почти не се видяхме през уикенда. Ерик трябваше да излезе с клиенти, а аз отчаяно се опитвах да измисля някакъв план, за да спася отдела. Прочетох всички договори от последните три години. Прегледах информацията от доставчиците. Анализирах отзивите на клиентите. Честно казано, положението е зле. Не само че поръчките са прекалено малки, но май никой вече не иска мокети. Разходите ни за реклама и бюджета за маркетинг са незначителна частица в сравнение с другите отдели. Ние не пускаме специални промоции. На ежеседмичните оперативки отделът е винаги на последно място, все едно сме Пепеляшка на фирмата.

Това обаче ще се промени, ако зависи от мен. През уикенда изгответих нова програма. Ще трябват малко пари, доверие и свиване на разходите, но аз съм оптимист и знам, че продажбите ще скочат. Пепеляшка ще отиде на бал, нали? А аз ще бъда в ролята на добрата фея. Трябва да бъда добрата фея. Не мога да позволя приятелките ми да си изгубят работата.

Господи, стомахът ми отново се свива. Това е от нерви. Седя в таксито на път към офиса, косата ми е вдигната, а презентацията е в скута ми. Срещата е след час. Останалите директори ще гласуват за съкращението на отдела. Аз ще трябва да променя мнението им. В противен случай...

Не, не искам да си помислям. Трябва да успея. На всяка цена...

Телефонът ми звъни и аз трепвам. Толкова съм нервна.

— Ало?

— Лекси? — прозвучава тънко гласче. — Ейми се обажда.
Свободна ли си?

— Ейми? — Чудя се аз. — Здрави! Всъщност тръгнала съм...

— Имам неприятности — прекъсва ме тя. — Трябва да дойдеш. Моля те.

— Неприятности ли? — Хваща ме страх. — Какви неприятности?

— Моля те, ела. — Гласът ѝ трепери. — В Нотинг Хил съм.

— Нотинг Хил ли? Не си ли на училище?

— Чакай малко. — Очевидно покрива телефона с ръка, но я чувам да казва: — Говоря с голямата си сестра, разбра ли? Тя ще дойде. — След това отново заговаря с мен: — Моля те, Лекси. Моля те, ела. Да знаеш как съм се накиснала.

Никога не съм чувала Ейми да говори по този начин. Стори ми се отчаяна.

— Какво си направила? — Мислите ми препускат. Опитвам се да си обясня в какво се е забъркала. Наркотици? Лихвари?

— На ъгъла на Ландброук Гроув и Кензингтън Гардънс съм. Колко време ти трябва, за да дойдеш?

— Ейми... — Стискам глава с две ръце. — Не мога да дойда веднага! Имам съвещание. Много е важно. Не можеш ли да позвъниш на мама?

— Не! — изкрещява паникьосана тя. — Лекси, ти каза да ти звъня, когато имам нужда от теб, че си голямата ми сестра, че ще се погрижиш за мен.

— Не съм казала, че... Имам презентация... — Мълквам, защото усещам колко глупаво звучи. — Виж, всеки друг път...

— Добре. — Гласът ѝ неочеквано изтънява. Звучи така, сякаш отново е на десет. — Върви на съвещанието. Не се притеснявай.

Чувството за вина ще ме разкъса. Не знам какво да направя. Не можа ли да звънне снощи? Защо избра минутата, в която трябва да съм някъде другаде?

— Ейми просто ми кажи какво се е случило.

— Няма значение. Върви си на съвещанието. Извинявай за беспокойството.

— Я престани! Остави ме да помисля за момент. — Поглеждам през прозореца. Стресът ме притиска и не знам какво да направя. Остават още четирийсет и пет минути до съвещанието. Нямам време, наистина нямам.

Може и да успея, ако тръгна веднага. На десет минути съм от Нотинг Хил.

Не мога да рискувам да закъснея за съвещанието. Просто не мога...

В същия момент чувам, че при нея звъни телефон и заговоря мъжки глас. Започва да крещи. Зяпвам телефона и усещам как се вледенявам. Не мога да оставя малката си сестра в беда. Ами ако се е забъркала с някоя улична банда. Ами ако са я набили?

— Стой там, Ейми — решавам аз. — Ще дойда. — Навеждам се към шофьора и чукам на разделителното стъкло. — Трябва първо да минем през Нотинг Хил. Колкото е възможно по-бързо, ако обичате.

Той се насочва към Ландброук Гроув, аз оставам приведена напред и се взирям отчаяно през прозореца с надеждата да зърна Ейми... И в следващия момент мярвам полицейски патрул на ъгъла на Кензингтън Гардънс.

Сърцето ми спира. Закъсняла съм. Простреляли са я. Наръгали са я с нож.

Отмаляла от ужас, подхвърлям няколко банкноти на шофьора и слизам от таксито. Пред полицейската кола се е събрала цяла тълпа и не мога да видя какво става, защото всички надничат и бъбрят оживено. Тъпи сеирджии.

— Извинете. — Гласът ми очевидно не работи нормално. — Там е сестра ми, пуснете ме да мина... — Сама не знам как успявам да си проправя път между анорациите и дънковите якета и се пригответям за онова, което ме очаква...

Ето я и Ейми. Нито е простреляна, нито е наръгана с нож. Седнала е на една стена, нахлутила полицейска шапка, и се оглежда доволно.

— Лекси! — Ейми се обръща към полицая до нея. — Ето я. Нали ви казах, че ще дойде.

— Какво става? — питам аз, този път отмаляла от облекчение. — Мислех, че имаш неприятности!

— Това сестра ти ли е? — пита полицаят. Той е як русоляв мъж, с едри ръце, обсипани с лунички. Пише нещо в бележника си.

— Ами... да. — Сърцето ми се свива. Да не би да е крала или нещо такова? — Какво е станало?

— Страхувам се, че младата госпожица е загазила. Възползва се от наивните туристи. Доста хора е разгневила. — Той посочва тълпата.

— Това няма нищо общо с теб, нали?

— Не! Не, разбира се! Дори не знам за какво става дума.

— Обиколка на знаменитостите. — Той ми подава листче, извил вежди до средата на челото. — Ако мога така да се изразя.

Прочитам листовката, принтирана в яркожълто на скапан принтер.

„Тайна обиколка на знаменитостите

Много холивудски звезди са се преместили да живеят в Лондон. Вижте ги по време на уникалната обиколка. Зърнете:

Мадона простира

Гуинет в градината си

Елтън Джон си почива

Накарайте приятелите си да ви завиждат! 10 \$ на човек и сувенир подарък.

Важно! Ако ги предизвикате по някакъв начин, възможно е звездите да отрекат самоличността си. Не се заблуждавайте! Това е част от тайната им.“

Вдигам поглед.

— Това сериозно ли е? — Полицаят кима.

— Сестра ви разхожда хора из Лондон и им разправя, че виждат знаменитости.

— А те кого виждат?

— Ами... хора като нея. — Той посочва слаба руса жена на входа на огромната си къща, облечена в дънки и бродиран топ, а момиченце на около две се е хванало за крака ѝ.

— Не съм проклетата Гуинет Полтруу! — провиква се вбесена тя към двойка туристи в шлифери на „Бърбърис“. — Не, няма да ви дам автограф.

Всъщност тя прилича на Гуинет Полтруу. Има същата руса права коса и подобно изражение. Само че е малко по-стара и не толкова поддържана.

— Вие с нея ли сте? — Двойничката на Гуинет ме забелязва и слиза по стълбите. — Искам да направя официално оплакване. Цяла седмица разни хора снимат дома ми, не ме оставят на спокойствие... За последен път ви казвам, че тя не са казва Епъл! — сопва се тя на японка, която не спира да подвиква: „Епъл! Епъл“ на момиченцето и се опитва да го снима.

Жената е бясна. Нищо чудно.

— Колкото повече повтарям на хората, че не съм Гуинет Полтру, толкова по-убедени са, че съм — обръща се към полицая тя.
— Няма измъкване. Ще се наложи да се изнеса от тази къща.

— Би трябало да сте поласкана! — намесва се Ейми. — Те си мислят, че сте звезда, спечелила Оскар.

— А теб трябва да те тикнат в затвора! — съска двойничката. Имам чувството, че ще удари Ейми.

Честно казано, аз съм готова да последвам примера ѝ.

— Налага се да пусна официално оплакване срещу сестра ви. — Полицаят се обръща към мен, докато негов колега повежда двойничката към дома ѝ. — Мога да я пусна под гаранция, след като попълните тези документи и уточним ден и час за среща в управлението.

— Добре. — Съгласявам се и хвърлям убийствен поглед към Ейми. — Каквото кажете.

— Разкарай се! — крещи двойничката към млад наперен младеж, който ѝ подава някакво сиди. — Не, няма да го предам на Крис Мартин! Дори не харесвам тъпите „Колдплей“!

Ейми е прехапала буза, сякаш се опитва да не избухне в смях.

— Браво. Много смешно. На всички ни е безкрайно забавно. И на мен също, нали нямам по-важна работа.

Попълвам документите бързо и слагам гневна точка след подписа си.

— Може ли да вървим?

— Добре. Опитайте се да я държите под око — предупреждава ме полицаят и ми подава копие от листовка, озаглавена „Вашият наръчник за измъкване от полицайски досадници“.

Да я държа под око ли? Защо ми е да я държа под око?

— Разбира се. — Усмихвам се гузно и натъпквам документа в чантата си. — Ще се постараю. Хайде, Ейми. — Поглеждам часовника

си и отново ме обхваща паника. Вече е дванайсет без десет. — Бързо, трябва да хванем такси.

— Ама аз искам да отида на Портобело.

— Трябва да намерим скапано такси! — изкрешявам аз. — Имам съвещание! — Тя се ококорва и послушно започва да оглежда пътя. Най-сетне успявам да спра едно и натиквам Ейми вътре.

— Виктория Плейс Роуд, ако обичате. Колкото е възможно побързо.

Няма начин да стигна навреме. Важното е, че ще стигна. Ще успея да направя представянето, което съм подготвила. Ще се справя.

— Лекси... благодаря — обажда се тихо Ейми.

— Няма защо. — Докато пътуваме, не откъсвам очи от пътя и се опитвам да наложа на светофарите да станат зелени, опитвам се да накарам шофьорите да се преместят. Само че не става. Няма начин да успея навреме.

Вадя телефона, набирам номера на Саймън Джонсън и чакам личната му асистентка Наташа да се обади.

— Здрави, Наташа — започвам със спокоен и много професионален глас. — Обажда се Лекси. Налага ми се да закъсня малко, а на всяка цена трябва да се изкажа на съвещанието. Би ли ги помогли да ме изчакат? Пътувам в момента. В едно такси съм.

— Разбира се — отвръща любезно Наташа. — Ще им предам. ЧАО.

— Благодаря!

Затварям и се отпускам на седалката малко поуспокоена.

— Извинявай — обръща се към мен Ейми.

— Да, сигурно.

— Наистина съжалявам.

Въздъхвам и поглеждам Ейми за пръв път, откакто се качихме в таксито.

— Защо го правиш, Ейми?

— За да изкарам пари. — Тя свива рамене. — Защо не?

— Защото си навличаш сериозни неприятности! Ако ти трябват пари, защо не си намериш работа? Защо не поискаш от мама?

— Да поискам от мама ли? — ахва тя презрително. — Мама не ми дава.

— Може би защото няма достатъчно.

— Тя няма никакви. Защо мислиш, че къщата се разпада? Защо според теб никога не пускаме отопление? Половината от миналата зима я прекарах у приятелката си Рейчъл. Те поне включват радиатори. А ние — никога.

— Странно. Как така? Татко не е ли оставил нищо на мама?

Знам, че бизнесът на татко бе доста мътен. А и той се занимаваше с какво ли не и знам, че тя очакваше да се натъкне ма златна мина, когато той почина. Не че мама би признала подобно нещо.

— Не знам. Не беше много.

— Както и да е. Ти обаче не можеш да продължаваш по този начин. Или ще те вкарат в затвора, или ще си изпариш.

— Няма проблем. — Ейми заравя пръсти в сините кичури на косата си. — Затворът е готина работа.

— Затворът изобщо не е готина работа. Откъде ти хрумна? Там е гнусно! Там е противно! Всички са с отвратителни коси, не можеш да си обръснеш краката, не използват дезодоранти.

Всичко това си го измислям. Сигурно в затворите вече има и СПА центрове и сешоари.

— И няма никакви момчета — добавям аз. — Нямаш право да ползваш айпод, няма шоколад, няма дивидита. Единственото, което ти разрешават, е да обикаляш двора. — Това със сигурност не е истина. Само че аз вече съм набрала инерция. — А краката ти са вързани с вериги.

— Вече никого не връзват с вериги — поглежда ме презрително Ейми.

— Пак са ги върнали. — Лъжа, без да се поколебая. — Особено за тийнейджърите. Това беше някаква експериментална правителствена програма. Господи, Ейми, ти не четеш ли вестници?

Ейми започва да шава притеснено. Точно така. Това ти е за хлапето с дръпнатите очи.

— Генно ми е заложено. — Тя отново се окопитва. — Да съм от събъканата страна на закона.

— Изобщо не ти е заложено.

— Татко е бил в затвора — заявява доволно тя.

— Татко ли? Как така в затвора? — Идва ми да се изсмея.

— Бил е. Чух едни хора да говорят на погребението. Значи това ми е съдбата. — Тя свива рамене и вади пакет цигари.

— Престани! — Дръпвам цигарите и ги изхвърлям през прозореца. — Татко не е ходил в затвора. И ти няма да ходиш в затвора. Изобщо не е готино, напротив, отвратително е. — Замълчавам за момент. — Виж, Ейми... ела в офиса ми и постъпи като стажантка. Ще бъде весело. Ще натрупаши опит, ще изкараш пари.

— Колко? — пита веднага тя.

Господи, каква е досадница понякога.

— Достатъчно! И може и да не кажа на мама какво е станало днес. — Размахвам жълтата листовка. — Разбрахме ли се?

В таксито настъпва дълго мълчание. Ейми бели и без това олющения син лак на палеца си, сякаш това е най-важното занимание на света.

— Добре — свива рамене тя.

Таксито спира на червена светлина и аз усещам как сърцето ми се свива за миллионен път, когато поглеждам часовника си. Дванайсет и двайсет е. Дано да са започнали по-късно. Отново поглеждам жълтата листовка и по лицето ми плъзва усмивка. Страхотно измислено.

— Кои са другите знаменитости? — питам я аз. — Нали не си открила Мадона?

— Напротив! — заблестяват очите на Ейми. — Тази жена в Кензингтън страшно прилича на Мадона, само че е по-дебела. Всички до един се вързаха, особено когато казах, че гримът ги прави неузнаваеми. Имам си и Стинг, и Джуди Денч и един невероятно симпатичен млекар, който е като брат близнак на Елтън Джон.

— Елтън Джон млекар? — Избухвам в смях.

— Обясних, че извършва доброволен труд, но тайно.

— Как, за бога, ги откри?

— Просто пообиколих. Гуинет ми беше първата, тя ми даде идеята — хили се Ейми. — Тя много ме мрази.

— Защо ли не се учудвам! Сигурно я тормозят повече от Гуинет Полтроу.

Таксито отново потегля. Приближаваме Виктория Плейс Роуд. Отварям папката с презентацията, преглеждам бележките, за да не забравя някоя точка.

— Те наистина казаха, че татко е бил в затвора — тихия глас на Ейми ме стряска. — Не си го измислям.

Не знам какво да кажа. Не проумявам. Нашият баща ли? Просто е... невъзможно.

— Ти попита ли мама?

— Не — свива тя рамене.

— Едва ли е било за нещо... — опитвам се да намеря подходящата дума — лошо.

— Помниш ли, че ни наричаше момичетата? — Нахалното изражение вече го няма. — Трите му момичета. Ти, мама и аз.

Усмихвам се на спомена.

— И танцуваше с всяка една от нас.

— Да — кима Ейми. — Винаги ни носеше огромни кутии с шоколадови бонбони.

— А на теб ти ставаше лошо...

— „Мокети Делър“, дами. — Шофьорът е пред сградата. Дори не съм забелязала кога е спрял.

— Да, благодаря. — Бръквам в чантата за пари. — Ейми, трябва да тичам. Извинявай, но това съвещание е много важно.

— Какво става? — За моя изненада тя май наистина проявява интерес.

— Трябва да спася отела си. — Отварям вратата и се измъквам от таксито. — Трябва да убедя единайсетте директори да не правят нещо, което вече са решили да направят. Не искам да прецакам нещата.

— Леле! — Ейми ме поглежда със съмнение. — Ами... късмет.

— Благодаря. И пак ще поговорим. — Прегръщам я и хуквам по стълбите към фоайето. Закъсняла съм само половин час. Можеше да е по-зле.

— Здрави! — подвиквам на рецепционистката Джени, когато профучавам покрай бюрото ѝ. — Дойдох, би ли им съобщила?

— Лекси... — Джени се опитва да ми каже нещо, но аз нямам време да я изслушам. Бързам към асансьора, натискам осмия етаж и чакам безкрайни трийсетина секунди, за да стигна най-горе. Трябва да сменим асансьорите с по-бързи. Ако изникне нещо спешно, ако например закъснееш за съвещание...

Най-сетне! Изскачам навън, хуквам към заседателната зала и... и спiram.

Саймън Джонсън е застанал в коридора пред заседателната зала и си приказва весело с трима мъже в костюми. Един от тях, в син костюм, навлича шлифер. Наташа са лута между тях, налива кафе. Те си приказват.

— Какво... — Адреналинът тупти в гърдите ми. Едва говоря. — Какво става?

Всички се обръщат изненадани към мен.

— Не се притеснявай, Лекси. — Саймън ме поглежда намръщен. — В момента сме в почивка. — Приключихме с важната част от съвещанието и Ангъс трябва да си тръгне. — Той посочва мъжа с шлифера.

— Приключихте ли? — Обзema ме ужас. — Да не би...

— Гласувахме. Ще направим реорганизацията.

— Не можете! — Ускорявам крачка към него. — Намерих начин да спася отела! Трябва да съкратим част от разходите, освен това имам идеи за маркетинг...

— Лекси, решението е взето — прекъсва ме Саймън.

— Но то не е правилно! — провиквам се отчаяно. — В тази марка има още хляб, знам, че има. Моля те! — Поглеждам жално Ангъс. — Не си тръгвай. Изслушай ме. След това можете да гласувате отново...

— Саймън. — Ангъс ми обръща гръб. Вижда се, че е смутен. — Радвам се, че се видяхме. Трябва да вървя.

— Разбира се, тръгвай.

Те се правят, че не ме забелязват. Никой не иска да ме изслуша. Наблюдавам с омекнали колене как директорите се връщат в заседателната зала.

— Лекси. — Саймън застава пред мен. — Възхищавам се на лоялността ти към отела, но не можеш да се държиш по този начин на съвещание на директорите.

Долавям непреклонност в иначе любезния му глас. Личи, че е побеснял.

— Саймън, много съжалявам... — прегльщам аз.

— Знам, че ти е трудно след катастрофата. — Той се поколебава.

— Предлагам ти да си вземеш три месеца платен отпуск. Когато се върнеш, ще ти намерим по-подходяща роля в компанията. Разбрахме ли се?

Кръвта се оттича от лицето ми. Той ме отстранява.

— Добре съм — отвръщам веднага. — Не ми трябва отпуск.

— Напротив — въздиша той. — Лекси, много съжалявам, че се получи така. Ако възстановиш паметта си, тогава нещата ще бъдат различни. Байрън ме държи в течение на състоянието ти. В момента не си в състояние да заемаш ръководен пост.

Очевидно той е взел решение.

— Добре — промълвявам най-сетне. — Разбирам.

— И така, може би искаш да слезеш при отдела. Тъй като не беше тук... — Той замълчава многозначително. — Възложих на Байрън да съобщи неприятната новина на хората.

Байрън ли!

Саймън кимва и влиза в заседателната зала. Не мога да помръдна, докато наблюдавам как вратата се затваря, след това ме сграбчва паника и хуквам към асансьора. Не мога да позволя на Байрън да им съобщи новината. Трябва да го направя аз.

В асансьора набирам вътрешния на Байрън от мобилния и попадам на гласова поща.

— Байрън! — гласът ми трепери от напрежение. — Не съобщавай на отдела за съкращенията, разбра ли? Ще го направя аз. Повтарям, не им съобщавай.

Без да се оглеждам, слизам от асансьора, втурвам се в кабинета си и затварям вратата. Цялата треперя. Никога не съм била толкова уплашена. Как ще им съобщя? Какво ще им кажа? Как да кажа на приятелките си, че остават без работа?

Крача из кабинета, кърша ръце и усещам, че ми се повръща. Чувствам се по-зле, отколкото на изпит, по-зле от всички трудности, които съм преживявала.

И тогава чувам нещо. Пред вратата се разнася глас.

— Тя тук ли е?

— Къде е Лекси? — пита втори глас.

— Крие ли се? Мръсница!

В първия момент ми идва да се пъхна под канапето и никога да не изляза.

— Още ли е горе? — Гласовете стават все по- силни.

— Не, видях я! Тук е! Лекси! Излез! — Някой започва да бълска по вратата и аз се свивам. Сама не знам как си налагам да пристъпя

напред. Протягам ръка и отварям.

Те знайт.

Всички са отпред. Всички петнайсет служители от „Подови покрития“ ме наблюдават сърдити и гневни. Фи е най-отпред, а очите ѝ са ледени.

— Не съм... не го направих аз — заеквам отчаяно. — Моля ви, изслушайте ме, моля ви, проявете разбиране. Решението не беше мое. Опитах се да... щях да... — Не знам какво да кажа.

Аз съм шеф. Важното е, че отговорността да спася отела бе моя, а аз се провалих.

— Много съжалявам — прошепвам аз и очите ми се пълнят със сълзи, докато гледам сърдитите лица. — Много съжалявам.

Следва мълчание. Имам чувството, че ще се разтопя под омразата в погледите им. И тогава, като по сигнал, те се обръщат и тихо излизат. Краката ми са като желе, аз се връщам зад бюрото и сядам. Кога е успял Байрън да им съобщи? Какво им е каза?

И тогава го забелязвам в пощата. Имейлът гласи: Колеги — лоши новини.

Обзета от лошо предчувствие, кликвам върху имейла и скимтя от отчаяние, докато чета написаното. Това ли е пуснал? Под това ли съобщение е написал името ми?

„До всички колеги от отдел «Подови покрития»

Сигурно сте забелязали, че работата на отдел «Подови покрития» не е на ниво. Ръководният състав на фирмата реши да съкрати отела.

Отделът ще бъде закрит през юни. Междувременно двамата с Лекси ще ви бъдем безкрайно благодарни, ако работите ефикасно и съвестно. Не забравяйте, че ние сме хората, които ще ви дадат препоръки, така че не се отпускате.

Искрено ваши

Байрън и Лекси“

Сега вече наистина ми идва да се застрелям.

Когато се прибирам вкъщи, заварвам Ерик седнал на терасата под лъчите на вечерното слънце. Чете „Ивнинг Стандард“ и пие джин с тоник.

— Добре ли мина? — Вдига поглед от вестника.

— Честно казано... не — Гласът ми трепери. — Денят беше кошмарен. Уволниха целия ми отдел. — Щом изричам тези думи, от очите ми рукат сълзи. — Всичките ми приятелки остават без работа. Да не говорим, че ме мразят... а аз не мога да им се сърдя.

— Мило! — Ерик оставя вестника. — Това е бизнес. Случват се такива неща.

— Знам, но те са ми приятелки. Познавам Фи от шестгодишна.

Ерик се замисля, докато отпива от джина. Накрая свива рамене и отново се навежда над вестника си.

— Както казах, случва се.

— Не се случва просто така. — Клатя глава. — Човек може да предотврати подобни неща. Може да се бори.

— Любима... — Ерик не крие, че му е забавно. — Нали ти не си съкратена?

— Не съм.

— Нали фирмата не е фалирала?

— Не е.

— Тогава какво? Пийни един джин с тоник.

Как е възможно да говори така? Той не е ли човек?

— Не искам никакъв джин и тоник! — Имам чувството, че губя контрол. — Не ти искам противния джин с тоник!

— Тогава си налей чаша вино.

— Ерик, нима не разбираш? — изкрешявам аз. — Не виждаш ли, че е ужасно?

Яростта, която бях натрупала към Саймън Джонсън и директорите, поема в нова посока, този път към Ерик с неговата тераса на покрива, кристална чаша и пълна незаинтересованост.

— Лекси...

— Тези хора се нуждаят от работа! Те не са... ултрабогати... купувачи на апартаменти! — Замахвам с ръка към нашата остьклена тераса. — Те изплащат ипотеки. Трябва да мислят за наема си. Предстои им да покриват разходите за сватбите си.

— Прекаляваш — заявява Ерик и обръща нова страница от вестника.

— А на теб изобщо не ти пuka! Просто не разбирам. Не мога да те разбера. — Искам да го накарам да вдигне поглед, да ми обясни защо приема нещата по този начин, да обсъдим положението.

Само че той не желае. Все едно, че не ме чува. Цялата се треса от яд. Имам желание да изхвърля чашата с джин и тоник през балкона.

— Добре — изсъсквам накрая. — Няма да говорим по този въпрос. Ще се преструваме, че всичко е наред, ще се примирим, макар да не сме съгласни... — Врътвам се и си поемам дълбоко дъх.

Джон е застанал на вратата към терасата. Облечен е в черни дънки и бяла тениска, сложил е черни очила и не мога да видя изражението му.

— Здрави! — Той излиза на терасата. — Джана ми отвори. Нали не преча?

— Не. — Бързам да извърна глава, за да не види изражението ми. — Разбира се, че не пречиш. Всичко е наред. Съвсем наред.

Точно той ли трябваше да се появи. Той ще бъде капакът на този противен ден. Дори няма да го погледна. Все едно че го няма.

— Лекси е малко разстроена — обяснява Ерик на Джон по мъжки. — Няколко души от фирмата ѝ са били уволнени.

— Не става въпрос за няколко души! — избухвам аз, — а за цял отдел. А аз не направих нищо, за да ги спася. Предполага се, че съм им шеф, а прецаках всичко. — По бузата ми се стича сълза и аз я избърсвам със замах.

— Джон — Ерик изобщо не ме слуша, — да ти направя ли нещо за пие? Ще донеса плановете на Бейсуетър, защото има доста неща за обсъждане... — Той става и влиза в хола. — Джана! Джана, къде си?

— Лекси! — Джон се приближава до мен. Гласът му е тих и напрегнат.

Този пак ли ще се пробва? Не мога да повярвам.

— Остави ме на мира! — сопвам се аз. — Ти не разбра ли? Не се интересувам от теб! Ти си един най-обикновен... долен женкар. Дори да се интересувах, не си избрал подходящия момент. Целият ми отдел е заличен, така че, ако нямаш отговор, разкарай се.

Следва мълчание. Очаквам Джон да ми излезе с някоя остроумна реплика, но той сваля черните очила и потрива чело, сякаш е

безкрайно учуден.

— Не разбирам. Какво стана с плана?

— План ли? Какъв план?

— Великият план за мокетите.

— Какви мокети?

Джон се кокори силно изненадан. В продължение на няколко минути ме наблюдава така, сякаш се шегувам.

— Не може да бъде. Ти не помниш ли?

— Кое да помня? — възклика нетърпеливо. — Нямам никаква представа какви ги говориш.

— Мили боже! — въздъхва той. — Добре, Лекси. Слушай ме внимателно. Беше замислила страхотна сделка с мокетите, но действаше тайно. Каза, че тя щяла да промени всичко, да вика големи пари, да преобрази отела... Така! Значи одобряваш гледката, а? — Той сменя темата в мига, в който Ерик се появява на терасата с чаша джин и тоник.

Голяма сделка ли?

Сърцето ми бие до пръсване, докато наблюдавам как Ерик подава на Джон напитката и придърпва стол изпод тентата.

Не му обръщай внимание, шепне глас в главата ми. Той си измисля. Той те бъзика, това е част от играта му...

Ами ако е истина?

— Ерик, мили, много съжалявам за одеве — казвам думите с такава лекота, че се плаша от себе си. — Денят ми беше толкова труден и натоварен. Би ли ми донесъл чаша вино?

Дори не поглеждам Джон.

— Няма нищо, любима. — Ерик влиза отново и аз се врътвам към госта.

— Кажи ми за какво става въпрос — шепна аз. — Бързо! Надявам се, не си измисляш?

Срещам погледа му и се стягам за новото унижение. Нямам никаква представа дали мога да му имам доверие, или не.

Въпреки това трябва да разбера. Дори да съществува един процент вероятност той да казва истината...

— Не си измислям. Ако си бях дал сметка, че не знаеш... — Джон клати глава, неспособен да повярва. — Работеше над тази идея

от седмици. Имаше една голяма синя папка, която разнасяше навсякъде. Беше толкова развълнувана, че не можеше да спиш...

— Тя къде е?

— Не знам подробности. Беше прекалено суеверна и затова не ми каза нищо. Беше си наумила, че съм ти талисман. — Той извива уста на една страна, сякаш става въпрос за шега между нас двамата. — Знам, че ставаше въпрос да използваш ретро дизайн от някакъв стар албум с мостри. Знам, че щеше да бъде страшно успешно.

— Защо не знам нищо? Защо никой не знае нищо?

— Щеше да пазиш тайна до последния момент. Каза, че нямаш доверие на никого в офиса, затова било по-сигурно да... — Той заговаря по-силно. — Как е, Ерик?

Имам чувството, че са ме пернали през лицето. Не може да спретно тук.

— Заповядай, Лекси — казва весело Ерик и ми подава чаша вино. След това се отправя към масата, сяда и дава знак на Джон също да седне. — Говорих с човека от планов отдел...

Не помръдвам от мястото си, докато двамата говорят, и мислите ми препускат, разкъсани и несигурни. Всичко това може да се окаже лъжа и измама. Аз може да съм просто една доверчива глупачка, след като му вярвам.

Той обаче откъде може да знае за албума с мострите? Ами ако е истина? В гърдите ми се надига надежда. Ако все пак има шанс, макар и минимален шанс...

— Добре ли си, Лекси? — Ерик ме наблюдава със странен поглед и аз едва сега разбирам, че съм застанала на средата на терасата, покрила лицето си с ръце.

— Нищо ми няма. — Сама не знам как успявам да се овладея. Отивам в другия край и сядам на люлката. Горещите лъчи на слънцето парват лицето ми. Дори не чувам шума от трафика. Джон и Ерик са се надвесили над някакви архитектурни планове.

— Ще се наложи изцяло да променим паркинга. — Джон драска на някакъв лист. — Не е краят на света.

— Добре — въздиша тежко Ерик. — Щом смяташ, че ще стане, Джон, имам ти доверие.

Отпивам огромна гълтка вино и вадя телефона. Не мога да повярвам, че ще го направя. С треперещи пръсти откривам номера на

Джон и му пиша есемес.

„Може ли да се видим?
Л.“

Изпращам го, пъхвам телефона в чантата и заривам поглед напред.

След малко, докато все още драска и скицира, Джон вади телефона от джоба си. Прочита есемеса и бързо изписва нещо. Ерик, изглежда, дори не го забеляза.

Насилвам се да броя до петдесет и небрежно отварям капачето на мобилния.

„Разбира се.
Дж“

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Разбрахме се да се срещнем в кафене, наречено „Фейбиън“ в Холънд Парк, малко уютно заведение с теракотен под, снимки от Тоскана и полици с италиански книги. Влизам и оглеждам бара от гранит, кафе машината, старото канапе... Колкото и да е странно, имам чувството, че съм идвала тук и преди.

На това му се казва дежа вю. Може би ми се иска да съм идвала тук.

Джон вече се е настанил на маса в ъгъла и вдига поглед. Усещам как настръхвам. Колкото и да не исках, колкото и да се въздържах,eto че дойдох, за да се срещна тайно с него. Точно както той искаше. Имам чувството, че съм попаднала в някакъв капан, но нямам представа какъв.

Както и да е. Срещата ни е делова. Щом си припомня миналото, всичко ще си дойде на мястото.

— Здрави! — Сядам при него. Той отпива гълтка кафе, докато оставям куфарчето си на стола. — Така. И двамата сме заети хора. Казвай направо.

Джон ме наблюдава, сякаш се опитва да разбере какво става.

— Има ли нещо, което можеш да ми кажеш? — питам, без да обръщам внимание на изражението му. — За мен едно капучино.

— Лекси, какво става? Какво, по дяволите, стана на партито?

— Не те разбирам. — Посягам към менюто и се готвя да го разгледам подробно. Дали да не си поръчам мокачино.

— Престани! — Той дръпва менюто, за да види лицето ми. — Не можеш да се скриеш. Какво се случи?

Той да не би да си въобразява, че това е забавно? Личи по гласа му. Обидена и ядосана, аз плясвам менюто на масата.

— Искам да ти кажа — заявявам аз, — че говорих с Розали на партито и тя ми каза... какви ги вършиш. Знам, че всичко, което ми наговори, са пълни простотии. Не желая да съм част от игричките ти.

— Лекси...

— Хич не се преструвай, разбра ли? Знам, че си пробвал същите номера и при нея, и при Марго. — В гласа ми се прокрадва горчивина.

— Ти си просто един хитряга, който казва на омъжените жени онова, което искат да чуят. По-точно онова, което ти се струва, че те искат да чуят.

Той не трепва.

— Наистина пробвах с Розали и Марго. Може и да... — Той се колебае. — Може и да съм отишъл твърде далече, но двамата с теб се разбрахме, че това ще ни бъде прикритието.

Естествено, че това ще каже, какво друго? Наблюдавам го, обзета от безсилна ярост. Може да разправя каквото иска, а аз няма да разбера дали е истина, или не.

— Разбери ме правилно. — Той се навежда над масата. — Всичко беше измислено. Измислихме история, с която да заблудим всички, така че, ако ни видят заедно, да имаме достоверно обяснение. Розали се хвана, точно както искахме.

— Ти си искал да те възприемат като женкар, така ли? — извивам очи.

— Не, разбира се! — отрича разпалено той. — Само че на няколко пъти за малко да стане гаф. Розали е много наблюдателна жена. Щеше да се досети.

— Затова реши да я сваляш — подхвърлям саркастично. — Браво! Страшно хитро.

Джон ме поглежда напълно спокойно.

— Права си. Изобщо не беше приятно. Не ни беше никак лесно, допуснахме грешки... — Той посяга към ръката ми. — Имай ми доверие, Лекси. Моля те. Позволи ми да ти обясня всичко...

— Престани! — Дръпвам ръка. — Престани... веднага! Няма да говорим повече по този въпрос. Просто няма значение. Имаме конкретна задача. — Към масата се приближава сервитьорка и аз вдигам поглед. — Едно капучино, ако обичате. Казвай за мокетите — нареждам аз, щом момичето се отдръпва. — Подобно нещо не съществува. Прегледах навсякъде. Ходих в офиса, проверих навсякъде, дори в компютъра. Търсих и вкъщи, но няма. Открих единствено това. — Бъркам в куфарчето и вадя лист с някакви кодирани драсканици. — В бюрото вкъщи имаше празно чекмедже. Там го открих.

Надявам се очите на Джон да просветнат и той да възклика: „Аха! Кодът!“, също като в „Шифърът на Леонарди“. Вместо това той свива рамене.

— Това е твоят почерк.

— Познавам собствения си почерк. — Опитвам се да запазя спокойствие. — Не разбирам какво означава! — Подхвърлям листа. — Защо бележките ми не са в компютъра?

— Нямаше ли един тип в службата ти, Байрън?

— Да — отвръщам предпазливо. — Какво той?

— Нямаше му доверие. Смяташе, че той е този, който иска отделът да бъде ликвидиран. Беше решила, че ти подлива вода. Затова имаше намерение да представиш всичко на среща на борда, за да не може той да отвърне на удара.

Вратата на кафенето се отваря и аз трепвам рязко, защото решавам, че влиза Ерик. Вече съм измислила и извинение. Ходих на пазар и виж кого срещнах! Какво съвпадение! Разбира се, че не е Ерик, а група тийнейджъри, които започват да говорят на френски.

— Значи не знаеш нищо друго. — Чувството за вина ме прави агресивна, готова да обвинявам всички наред. — Не можеш да ми помогнеш.

— Не съм казал подобно нещо — отвръща спокойно Джон. — Като се замисля, нещо ми се върти в главата. Договорът ти беше с Джеръми Нортъм. Нортук. Нещо такова.

— Джеръми Нортпул ли? — Името само изниква в главата ми. Спомням си, че Лиза ми подаде листче, на което бе написала името му. Имаше още трийсет и пет подобни листчета.

— Да — кима Джон. — Май това беше. Нортпул.

— Струва ми се, че е звънял, докато съм била в болницата. Да, звънял е няколко пъти.

— Добре — Джон извива вежди. — Защо не му звъннеш?

— Не мога. — Отпускам отчаяно ръце на масата. — Не мога да му кажа: „Здрави, обажда се Лекси Смарт, имахме една уговорка, но я първо ми кажи ти с какво точно се занимаваш?“. Просто не знам достатъчно. Къде е информацията?

— Все някъде. — Джон разбърква капучиното. — Скрила си я някъде. Сигурно си пъхнала папката на скришно място или си я прибрала...

— Въпросът е къде?

Сервитьорката ми донася капучиното. Посягам към бисквитката и започвам да късам опаковката. Къде ли съм пъхнала папката? Къде бих я скрила? Къде ми е бил умът?

— Помня още нещо. — Джон допива последната гълтка и дава знак на момичето да му донесе ново капучино. — Ходи до Кент. Беше у майка си.

— Наистина ли? — Вдигам поглед. — Кога?

— Малко преди катастрофата. Може да си занесла папката там.

— У мама ли? — питам скептично.

— Поне провери. — Той свива рамене. — Звънни ѝ и я попитай.

Разбърквам капучиното замислена, когато сервитьорката оставя нова чаша за Джон. Нямам никакво желание да звъня на мама. Всеки разговор с нея ми се отразява зле.

— Хайде, Лекси, ще се справиш. — Устните на Джон потрепват весело, докато наблюдава изражението ми. — Ти какво си, жена или морж?

Вдигам шашната поглед. В първия момент ми се струва, че не съм чула правилно.

— Това е лафът на Фи — заявявам аз.

— Знам. Разказвала си ми за Фи.

— Какво съм ти разказвала? — питам, без да крия подозренията си.

Джон отпива гълтка капучино.

— Запознали сте се в часа на госпожа Брейди. С нея си изпушила първата и последната си цигара. Ходили сте три пъти до Ибиза. Беше силно травматизирана, че сте си развалили приятелските отношения. — Той кима към телефона. — Затова трябва да позвъниш.

Тази работа става все по-странна. Какво още знае? Поглеждам го неуверено, вадя телефона от чантата и набирам номера на мама.

— Лекси, не е никаква магия. — Джон едва сдържа усмивката си.

— Двамата с теб имахме връзка. Говорили сме за много неща.

— Ало? — Гласът на мама ме кара да забравя Джон.

— Здрасти, мамо, аз съм, Лекси! Кажи ми, да съм носила нас скоро документи? Една папка например?

— Голямата синя папка ли?

Не мога да повярвам. Истина е. Папката съществува. Усещам как в гърдите ми се надига вълнение. И надежда.

— Точно така. — Опитвам се да запазя спокойствие. — Там ли е? Нали я пазиш?

— В твоята стая е, точно където я остави — възмущава се мама. — Е, единият ъгъл може да е малко мокър...

Не мога да повярвам. Някое от кучетата се е изпикало върху нея.

— Нали е здрава? — питам притеснено. — Нали всичко в нея се чете?

— Разбира се!

— Супер! — Стисвам телефона. — Пази я, мамо. Сложи я на сигурно място, още днес ще дойда да я взема. — Затварям телефона и се обръщам към Джон: — Прав беше! Там е. Добре, трябва веднага да тръгна. Ще отида до „Виктория“ и до час сигурно ще има някой влак...

— Лекси, успокой се. — Той допива кафето. — Ако искаш, ще те закарам.

— Какво?

— Днес не съм зает. Само че ще трябва да вземем твоята кола, защото аз нямам.

— Ти нямаш ли кола? — питам учудена.

— Търся си нова. — Той свива рамене. — Ползвам или колелото си, или хващам такси. Но знам как се кара последен модел мерцедес кабриолет. — Той отново ме поглежда така, сякаш става дума за някаква стара шега.

Аз би трябвало да знам тези шеги. Ако не аз, то момичето, което съм била преди.

Отварям уста да кажа нещо, но се чувствам прекалено объркана. В главата ми продължават да се роят мисли.

— Добре — отвръщам накрая. — Добре, благодаря.

Измислихме какво да кажем. Вече съм решила какво ще бъде. Ако някой попита, с Джон имаме урок по кормуване. Наминал, когато съм се качвала в колата, и предложил да ми покаже.

Само че никой не пита.

Денят е слънчев, и докато дава на заден, Джон отваря покрива. Бръква в джоба си и вади ластик.

— Ще ти трябва. Доста духа.

Посягам учудена към ластика.

— Откъде се е взел в джоба ти?

— Държа ги навсякъде. Всичките са твои. — Той извива очи. — Не знам какво правиш, но ги ръсиш къде ли не.

Без да кажа и дума, прибирам косата си на опашка, а той завива на първата отбивка.

— В Кент е — обяснявам аз, когато спирате на червен светофар.

— Трябва да излезеш от Лондон по...

— Знам къде е.

— Знаеш къде е къщата на мама? — питам слизана.

— Ходил съм.

Светофарът става зелен и потегляме. Гледам към огромните къщи, но почти не ги виждам. Той е ходил в къщата на мама. Знае за Фи. Мой ластик за коса е в джоба му. Знаеше за синята папка. Или се е поразровил, или...

— Да приемем... — обаждам се най-сетне — че сме били любовници.

— Да приемем — кима той, без да ме поглежда.

— Какво се случи? Как стана така, че...

— Вече ти казах, че се запознахме на едно парти. Срецахме се непрекъснато във фирмата, аз идвах все по-често у вас. Пристигах рано, когато знаех, че Ерик ще има работа. Двамата с теб си бъбрехме, седяхме на терасата... Беше невероятно. — Той мълква и се престроява. — Един уикенд Ерик замина. Аз дойдох и стана още по-невероятно.

Започвам да вярвам. Все едно че светът ми се изпълзва, все едно някакъв екран се вдига. Цветовете стават по-ярки и по-бистри.

— Какво друго се случи?

— Виждахме се колкото често бе възможно.

— Това ми е известно. — Тросвам се. — Питам... какво ставаше.

Какво си казвахме, какво правехме? Хайде, разкажи ми.

— Направо ме убиваш — Джон клати глава и очите му заблестяват. — Винаги го казваш. „Хайде, разкажи ми.“

— Обичам да ми разказват. — Свивам рамене. — Обичам да слушам за стари неща.

— Знам. Добре. Стари неща. — Известно време шофира мълчаливо и аз забелязвам усмивката му, докато мисли. — Независимо къде ходехме, винаги ти купувахме къси чорапки. Всеки път беше същото, защото изхлуваше обувките си, за да тичаш по тревата или по пясъка, после ти ставаше студено и тръгваш да ти търсим чорапки. — Той спира на пешеходна пътека. — Какво друго? Караже ме да ям пържените картофки с горчица.

— С дижонска горчица ли?

— Именно. Когато се запознахме, реших, че това е някаква перверзия. Сега вече не мога да им се наситя. — Той пресича някакво кръстовище и се влива в двулентов път. Колата набира скорост и става все по-трудно да го чувам над шума. — Един уикенд валеше. Ерик беше отишъл на голф и двамата с теб изглеждахме всички епизоди на „Доктор Ху“. — Той ме поглежда. — Да продължавам ли?

Всичко, което казва, има смисъл. Не мога да проумея. Не си спомням за какво ми е говорил, но някъде дълбоко в мен нещо потрепва и се опитва да се събуди. Имам чувството, че това съм аз, истинското ми аз.

— Продължавай — подканям го.

— И така... Играем тенис на маса. Жестока работа. Беше две игри напред, но всеки момент щеше да се пречупиши.

— Няма начин да се пречупя — отвръщам възмутена.

— Напротив.

— Никога! — смея се.

— Запозна се с мама. Тя веднага разбра. Познава ме твърде добре и няма начин да я излъжа. Няма страшно, тя е готин човек, никога няма да каже и дума. — Джон се престроява. — Винаги спиш от лявата страна. За осем месеца сме прекарали цели пет нощи заедно. — Той замълчава... за момент. — А с Ерик си била 235.

Не знам какво да отговоря. Джон гледа напред. Напрегнат е.

— Да продължавам ли? — питат най-сетне.

— Да. — Гърлото ми е сухо. — Продължавай.

Докато пътуваме през Кент, Джон ми разказва всички подробности около връзката ни. Очевидно аз не мога да си спомня нищо, затова пътуваме мълчаливо през полята. Не че забелязвам нещо

около мен. Израснала съм в Кент, затова живописната английска провинция не ме интересува особено. Наблюдавам екрана на борд компютъра като в транс и следя стрелката.

Неочаквано си припомням разговора със Скапаняка Дейв и въздишам.

— Какво? — пита Джон.

— А, нищо. Все още се питам как стигнах дотук. Какво ме е накарало да градя кариера, да си оправя зъбите, да се превърна в... друг човек. — Вдигам рамене.

— Ами — отвръща Джон с въздишка. — Всичко е започнало със случката на погребението.

— Как така?

— Онази работа с баща ти.

— Какво за него? — питам удивена. — Нямам представа за какво говориш.

Джон набива спирачки на сред поле, пълно с крави, и се обръща към мен.

— Майка ти не ти ли каза за погребението?

— Разбира се, че ми каза. — Извивам вежди. — Татко е бил... кремиран.

— Именно.

Опитвам се да си спомня. Сигурна съм, че мама не спомена нищо друго за погребението. Смени темата, доколкото си спомням. Но това е напълно в стила на мама. Тя променя всяка тема, която не ѝ е приятна.

Джон клати невярващо глава и отново подкарва.

— Не е възможно. Ти нищо ли не знаеш за живота си?

— Очевидно не — отвръщам ядосана. — Хайде, кажи ми! Щом е толкова важно.

— Ох! — Джон клати глава и спира пред покрита с чакъл алея.

— Не е моя работа. Трябва да попиташ майка си. Пристигнахме.

Да, пристигнахме, а аз дори не забелязах. Къщата си е почти същата, каквато я помня — от червени тухли,строена в началото на миналия век, с оранжерия от едната страна, а старото волово на мама е паркирано отпред. Истината е, че тук нищо не се е променило, откакто се нанесохме, само е по-неу碌едно. По покрива се е съbral мъх, бръшлянът се е качил още по-високо по стените. Под някакъв

линолеум се виждат плочките, които татко оставил навремето. Май щеше да ги продава, за да започне бизнес. Това беше преди... осем години, струва ми се. Дали не бяха десет?

Виждам градината, която навремето беше много красива, с цветя и подправки, но след това се появила кучетата.

— Искаш да кажеш, че мама ме е изльгала ли?

Джон клати глава.

— Не те е изльгала. Просто е редактирала фактите. — Той отваря вратата. — Ела.

Уипетите изглеждат малки и хърбави, но когато се изправят на задните си крака, стават огромни. А когато са цели десет и се опитват да се накачулят върху теб, имаш чувството, че си нападната от улична банда.

— Офелия! Рафаел! — Чувам гласа на мама над джафкането и скимтенето. — Долу! Лекси, миличка! Много бързо дойде. Какво става? — Тя е с кадифена пола и престилка на сини райета с разръфани ръбове на ръкавите и стиска стара кърпа с надпис: „Чарлз и Даяна“.

— Здрави, мамо — отвръщам задъхано, докато се опитвам да се провра покрай кучетата. — Това е Джон. Мой... приятел. — Обръщам се към Джон, който гледа кучето право в очите и нареджа:

— Свали си лапите долу. Стой настрани от хората.

— А, добре. — Мама ми се струва притеснена. — Ако знаех, щях да сгответя нещо. Как да реагирам за толкова кратко време...

— Мамо, не сме дошли да обядваме. Искам папката. Тук ли е?

— Разбира се — повишава глас тя. — Нищо й няма.

Качвам се по скърцащата стълба, покрита със зелен мокет, и влизам в стаята си, която е все още с флоралните тапети от „Лора Ашли“.

Ейми е права. Тук наистина вони. Не мога да преценя дали е от кучетата или влагата, или има мухъл... но тук трябва да се оправи. Забелязвам папката на един скрин и я грабвам, след това оставам на място. Сега вече ми е ясно защо мама е толкова нервна. Отвратително! Тук всичко е пропито с воня на кучешка пикня.

Мръщя се и отварям папката.

Почеркът е мой. Изписала съм няколко страници със ситен равномерен почерк. Преглеждам първата страница и се опитвам да вляза в крачка, да си припомня какво съм възнамерявала да правя, за какво точно става въпрос... Виждам някакво предложение, но за какво точно става въпрос? Обръщам страницата и се мръщя, след това обръщам нова страница и тогава виждам името. Господи!

В този момент разбирам. Всичко ми е ясно. Вдигам глава, а сърцето ми ще се пръсне от вълнение. Идеята е великолепна. Просто е гениална. Виждам потенциала, ще се получи велико, ще промени абсолютно всичко...

Изпълнена с адреналин, аз грабвам папката, без да се интересувам на какво смърди, и изфучавам от стаята. Прескачам през стъпало, за да стигна по-бързо долу.

— Взе ли я? — Джон ме чака в основата на стълбите.

— Да! — По лицето ми пълзи усмивка. — Великолепна идея!

— Твоя е.

— Наистина ли? — Изпълва ме гордост и се опитвам да я потисна. — Точно от това имаме нужда. С това трябва да се захванем. Ако се получи, няма да се откажат от мокетите. Трябва да са напълно луди.

Едно от кучетата подскуча и се опитва да дръпне кичур от косата ми, но дори това не е в състояние да помрачи настроението ми. Не мога да повярвам, че съм измислила подобно нещо. Аз, Лекси! Нямам търпение да разкажа на всички...

— Така! — Мама приближава с поднос с кафета. — Мога поне да ви направя по чаша кафе и нещо за пиене.

— Няма нужда, мамо — отвръщам аз. — Трябва да тръгваме...

— Аз ще пия кафе с удоволствие — усмихва се мило Джон. Какво? Хвърлям му убийствен поглед и го следвам към хола. Сядаме на избелялото канапе. Джон се настанява, сякаш си е у дома. Може и така да е.

— Лекси тъкмо ми разказваше как ще подреди живота си отново — обяснява той и посяга към сладките. — Мислех си, че събитията на погребението на баща ѝ ще помогнат.

— Истинска травма е, когато човек загуби родител... — Мама се опитва да счупи бисквита. — Хапни си, Офелия. — Тя подава половинката на кучето.

— Не говоря за това — продължава Джон. — Говоря за другите събития.

— Други събития ли? — чуди се мама. — Рафаел, не се прави така! Лекси, ти искаш ли кафе?

Кучетата са се качили на масичката и се опитват да изпразнят чинията със сладки и бисквити, а стъклото е покрито със слонки и трохи. Как да ядем?

— Лекси май не помни всичко — настоява Джон.

— Смоуки, още не ти е дошъл редът...

— Престани да говориш на тъпите кучета! — прогърмява гласът на Джон и аз трепвам.

Мама е прекалено шокирана, за да отговори. Не смеетдори да помръдне.

— Това е дъщеря ти — посочва ме Джон. — Не това! — Той посочва едно от кучетата и става от канапето. И двете с мама сме приковали поглед в него. Той приближава до камината, прокарва пръсти през косата си и не обръща никакво внимание на скучилите се около него кучета. — Аз държа на дъщеря ти. Тя може и да не помни, но аз държа на нея. — Поглежда мама. — Ти може и да си живееш живота със затворени очи, това може и да ти помога, но на Лекси определено не ѝ помага.

— За какво става въпрос? — питам безпомощно. — Мамо, какво се е случило на погребението?

Ръцете на мама нервно потръпват, сякаш се опитва да се защити.

— Беше... доста беше... неприятно беше.

— Животът невинаги е приятен — заявява грубо Джон. — Още по-неприятно е, когато не знаеш. Ако не кажеш на Лекси, аз ще ѝ кажа. Защото тя ми е разказвала. — Той лапва последната бисквита.

— Добре. Стана така, че... — Мама започва да шепне.

— Какво?

— Дойдоха съдия-изпълнители! — Тя цялата поруменява. — На средата на приема.

— Съдия-изпълнители ли? Но...

— Дойдоха без предупреждение. Бяха петима. — Тя гледа право пред себе си и гали кучето в скута си с равномерни движения. — Искаха да ни вземат къщата, мебелите, всичко. Okаза се, че баща ти не е бил съвсем откровен с мен. С никого не е бил откровен.

— Покажи ѝ второто дивиди — настоява Джон. — Не ми казвай, че не знаеш къде е.

Следва кратко мълчание, после мама става, без да ни погледне, и открива лъскаво сиди. Пуска го в плейъра и тримата поглеждаме екрана.

— Мили мои! — Татко отново е на екрана, в същата стая, в която беше на другото дивиди, отново в познатия халат. Все същият чаровник е. — Ако гледате това, значи съм гушнал букета. Има нещо, което трябва да ви кажа. Само че не е за пред хората. — Той дръпва няколко пъти от пурата и се мръщи. — Стана голяма катастрофа. Не ми се иска да ви я стоварвам на главите, но вие, момичета, сте умни и ще намерите начин да се измъкнете. — Той се замисля за момент. — Ако обаче се окажете притиснати до стената, обърнете се към Дики Хофърд, той ще ви помогне. ЧАО, милички. — Вдига чашата и екранът потъмнява.

Врътвам се към мама:

— Каква е тази катастрофа?

— Направил е втора ипотека на къщата. — Гласът ѝ трепери. — Това е истината. Дивидито пристигна по пощата седмица след погребението. Само че беше прекалено късно! Съдия-изпълнителите бяха идвали! Какво можехме да направим? — Тя гали кучето все по-бързо, докато той излайва жално и скача на пода.

— Какво направихме?

— Трябваше да продадем къщата. Да се преместим. Ейми щеше да напусне училище... — Ръцете ѝ отново трепкат нервно.

— Тогава брат ми се намеси. И сестра ми. Ти също... Каза, че ще платиш ипотеката. Доколкото можеш да си позволиш.

— Аз ли?

Отпускам се на канапето. Шокирана съм. Опитвам се да си представя какво е станало. Съгласила съм се да покрия дълговете на татко.

— Да не би да е била офшорна ипотека? — питам аз. — Да не би да е в банка „Уни...“ нещо си?

— По-голямата част от сделките на баща ти бяха офшорни — кима тя. — Опитвал се е да избегне данъците. Не знам защо не живя честно...

— И това го казва жената, която държи дъщеря си на тъмно! — прекъсва я Джон. — Как можеш да го кажеш?

Забелязвам гнева му.

— Мамо, знаеше, че не мога да си спомня погребението. Защо не ми каза нищо? Не разбиращ ли, че нещата щяха да ми се изяснят? Нямах представа къде отиват тези пари.

— Беше толкова трудно! — Мама мести очи на посоки. — Опитвах се да мълча заради Ейми.

— Ама... — Млъквам, когато ме поразява една мисъл. — Мамо... имам още един въпрос. Татко бил ли е някога в затвора?

Мама се свива, сякаш се каня да я ударя.

— За кратко, миличка. Беше много отдавна... по недоразумение. Да не говорим по този въпрос. Ще направя чай.

— Не! — Скачам и заставам пред нея. Опитвам се да привлеча цялото ѝ внимание. — Чуй ме, мамо! Не можеш да живееш в някакъв балон и да се преструваш, че нищо не се е случило. Ейми е права! Трябва да излезеш от това състояние.

— Лекси! — сопва се мама, но аз не ѝ обръщам внимание.

— Ейми е чула, че татко е бил в затвора. Сторило ѝ се е страшно готино. Нищо чудно, че се забърква в толкова неприятности... господи! — Неочаквано животът ми се подрежда като пъзел. — Значи затова съм станала толкова амбициозна. Затова съм била толкова целеустремена. Погребението е променило всичко.

— Ти ми каза какво се е случило — обяснява Джон. — Когато съдиите пристигнали, тя напълно изгубила самообладание. — Той поглежда презиртелно мама. — Трябвало е да ги отпратиш, да вземеш решение... заседала си се с всичко сама.

— Престани да ме гледаш така, сякаш вината е моя — повишила глас мама. — Престани да ме обвиняваш! Нямаш никаква представа какъв е бил животът ми! Баща ти, този мъж...

Тя млъква, думите увисват и аз притаявам дъх, когато сините ѝ очи срещат моите. За пръв път, откакто се помня, мама казва... истината.

Стаята е съвършено тиха. Не смея да кажа и дума.

— Ами татко? — Тихият ми глас отеква из хола. — Мамо... кажи ми.

Прекалено късно. Мама вече гледа настрани и избягва погледа ми. Имам чувството, че я виждам за пръв път. Косата ѝ е вързана като на ученичка, ръцете ѝ са сбръчкани, все още носи халката на татко. Докато я наблюдавам, тя напипва едно от кучетата и започва да го гали.

— Почти обед е, Агнес! — Гласът ѝ е изтънял. — Да видим какво ще ти намерим...

— Мамо, моля те. — Пристъпвам към нея. — Не можеш да спреш тук. Какво се канеше да кажеш?

Не знам на какво се надявам, но когато вдига поглед, ми става ясно, че няма да разбера. Тя отново се е скрила в черупката си, сякаш нищо не се е случило.

— Просто исках да кажа... — Отново е влязла в ролята на мъченица. — Просто исках да кажа, преди да започнеш да ме обвиняваш за всичко, че онзи твой приятел, гаджето ти, от погребението, Дейв ли беше? Май Дейвид. Него трябва да обвиняваш.

— Сканяка Дейв ли? — мръщя се аз. — Ама... Сканяка Дейв не е бил на погребението. Той ми каза, че предложил да дойде, но аз съм го отказала. Каза... — Забелязвам, че Джон клати невярваща глава.

— Какво друго ти е казал?

— Каза, че същата сутрин сме скъсали, че било много спокойна и културна размяна, че ми подарил роза... — Господи! Как съм могла да му повярвам? — Извинете ме.

Изскачам навън, обзета от гняв към мама, към татко, към себе си, задето съм толкова доверчива. Вадя мобилния от джоба и набирам офиса на Сканяка Дейв.

— Дейв Луис слуша.

— Сканяко Дейв, аз съм. — Представям се с леден глас. — Лекси. Я пак да ми кажеш как сме се разделили. И този път искам да чуя истината.

— Миличка, аз ти казах истината — отвръща уверено той. — Ще трябва да ми повярваш.

Имам желание да го удуша.

— Слушай, Сканяко — продължавам с тих заплашителен глас.

— В момента съм в кабинета на невролога. Той каза, че някой ми и

пробутвал лъжи и това обърква невралните пътеки в мозъка ми. Ако нещата не излязат наяве, ще получа перманентно мозъчно увреждане.

— Господи! — ахва той. — Наистина ли?

Той е по-тъп дори от кучетата на мама.

— Да. Специалистът е при мен и се опитва да оправи нещата. Та най-добре е да ми кажеш истината. Може би трябва да те прехвърля на лекаря — опитвам се да го сплаша.

— Недей. Няма нужда! — Работата стана. Чувам го как диша бързо и тежко. — Може и да не беше точно както ти казах. Опитвах се да те защитя.

— От какво? Беше ли на погребението?

— Да, бях — въздиша той. — Раздавах канапета. Помагах. Подкрепях те.

— После какво стана?

— После аз... — Той прочиства гърлото си.

— Какво?

— Изчуках една от сервитьорките. Бях подложен на емоционален стрес! — опитва се да се защити той. — В такива моменти човек върши какви ли не щуротии. Мислех, че съм заключил вратата...

— А аз съм влязла — промълвявам.

— Да. Не бяхме голи. Е, малко де...

— Мълквай! — Отдръпвам телефона.

Трябват ми няколко минути, за да прегълтна чутото. Дишам с усилие, прилекнала на чакъла до стената, зареяла поглед към стадо овце. Не обръщам никакво внимание на виковете „Лекси! Лекси!“, които се разнасят от телефона.

Хванала съм Скапаняка Дейв да ми изневерява. Естествено. Защо ли не се изненадвам.

Най-сетне вдигам телефона към ухото си.

— И как реагирах? И не ми пробутвай приказките за розата и колко културно сме се разделили.

— Ами... — въздиша отново Скапаняка Дейв. — Честно казано, ти пощръкля. Разкрещя се за живота си. Трябало да промениш целия си живот, защото бил скапан, била си ме мразила, мразеше всичко... казвам ти, Лекси, направо прекали. Опитах се да те успокоя, донесох ти сандвич със скариди, но ти не пожела и хукна нанякъде.

— После?

— Повече не се видяхме. Следващия път, когато те видях, те даваха по телевизията и беше коренно променена.

— Ясно. — Наблюдавам две птици в небето. — Трябаше да ми кажеш истината още първия път.

— Знам. Съжалявам.

— Съмнявам се.

— Наистина съжалявам. — Струва ми се искрен, както никога досега. — Съжалявам, че изчухах момичето. Съжалявам за онова, което ти каза. Беше грозно.

Изпъвам гръб.

— Какво ми е казала?

— Не помниш ли? — пита бързо той. — А, нищо... И аз съм забравил.

— Казвай! Казвай веднага, Скапаняко Дейв.

— Трябва да затварям. Успех при лекаря. — Той прекъсва. Аз веднага набирам отново, но дава заето. Гадно влечуго!

Връщам се в къщата. Джон е седнал на канапето и чете брой от „Уипет Уърлд“.

— Здрасти! — грейва той. — Как беше?

— Как ме е нарекла сервитьорката на погребението?

Усмивката на Джон се стопява.

— Не знам. Слушай. Ти чела ли си „Уипет Уърлд“? — Той ми подава списанието. — Неочаквано добро е...

— Знаеш. — Сядам до него и обръщам брадичката му, за да ме погледне. — Знам, че съм ти казала. Говори.

Джон въздъхва.

— Лекси, това е незначителна подробност. Какво значение има?

— Просто... има. Значи така, Джон, можеш да наставляваш мама, а сега не искаш да ми кажеш какво се е случило, макар да знаеш, че имам право да знам. Кажи веднага как ме е нарекла сервитьорката. Веднага! — нареджда вбесена.

— Добре! — Джон вдига ръце. — След като държиш... Нарекла те е... Дракула.

Дракула ли? Макар да е минало, макар да знам, че зъбите ми наистина бяха криви, макар вече да не са — аз цялата пламвам от унижение.

— Лекси... — Джон очевидно е силно притеснен.

— Не — клатя глава. — Добре съм.

Лицето ми още гори, когато ставам и се приближавам до прозореца. Опитвам се да си представя сцената, да преживея отново последните мигове на смачканата Лекси, която не носи високи токове. Годината е 2004. Не получих премия. Погребението на татко бе на следващия ден. Съдия-изпълнителите са дошли, за да ни разорят. Спипвам гаджето си да чука сервитьорка... а тя ме поглежда и ме нарича Дракула.

Добре. Вече всичко се връзва.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

По пътя към Лондон и двамата мълчим. Аз стискам синята папка, да не би да избяга. Покрай нас профучават полята. От време на време Джон поглежда към мен.

Прехвърлям всичко научено в главата си и се опитам да подредя фактите. Все едно че проучвам Лекси Смарт, за да пиша научен труд за нея.

— Не мога да повярвам, че татко ни е изоставил така — заговарям най-сетне. — Нито ни е предупредил, нито нищо.

— Така ли? — На Джон очевидно не му се говори. Изритвам обувките, качвам си краката на седалката и подпирам брадичка на коленете.

— Всички обичаха татко. Беше толкова красив мъж, толкова забавен, лъчезарен, а и ни обичаше. Въпреки че няколко пъти ни е зарязвал... той наистина ни обичаше. Наричаше ни трите ми момичета.

— Трите му момичета. — Гласът на Джон е по-сух от обикновено. — Една луда по кучетата жена, която не приема очевидното, тормозителка тийнейджърка и млада госпожа с амнезия, която не знае какво става около нея. И трите са потънали в дългове. Браво, Майкъл! Добре си се справил.

Поглеждам го.

— Май нямаш много високо мнение за баща ми, а?

— Прекарвал си е добре и ви е оставил да се оправяте с разрухата, която е оставил след себе си — отвръща Джон. — Според мен е бил пълен egoист. Но пък аз не го познавам. — Дава мигач и рязко се престроява. Стиснал е здраво волана. Май е много ядосан.

— Поне научих още нещо. — Започвам да гриза палеца си. — Говорила ли съм често за погребението?

— Веднъж или два пъти — усмихва се Джон.

— Ясно. — Изчервявам се аз. — Сигурно съм те отегчила до смърт.

— Не ставай глупава! — Той пуска волана и стиска ръката ми. — Един ден, още в началото, когато все още бяхме просто приятели, всичко излезе наяве. Цялата история. Разказа ми как този ден е променил живота ти. Поела си дълга на семейството, на следващия ден си записала час при зъболекар, започнала си драстична диета и си решила да промениш всичко. Когато си се включила в предаването, нещата станали още по-крайни. Изстреляла си се нагоре в кариерата, запознала си се с Ерик и си решила, че той е отговорът. Той бил стабилен, богат, изискан. Много различен от... — Той мълква.

— Баща ми — довършвам аз.

— Не съм психолог. Но по всичко личи, че е така.

Наблюдавам малък самолет, който се издига все по-високо и оставя двойна следа дим.

— Когато се събудих, имах чувството, че съм попаднала в живота мечта — признавам аз. — Мислех, че съм Пепеляшка. Не, чувствах се по-добре от Пепеляшка. Мислех си, че съм най-щастливото момиче на света... — Прекъсвам мисълта си, защото Джон клати глава.

— Живееше под огромно напрежение. Постигнала беше прекалено много за изключително кратко време, не знаеше как да се справяш, допускаше грешки... — Той се колебае. — Отчуждила се беше от приятелките си. А това беше най-трудното.

— Просто не разбирам. — Вдигам безпомощно рамене. — Не разбирам защо съм се превърнала в такава мръсница.

— Не си искала, Лекси. Успокой се. Правят те шефка. Трябва да ръководиш голям отдел, искаш да впечатлиш ръководството, не желаеш да шушукат зад гърба ти, че те покровителстват... и започваш да потъваш. Просто си постъпила погрешно. След това се чувствуаш като хваната в капан. Представяше се за неуязвима и безчувствена. Това е било част от успеха.

— Кобрата — мръщя се аз. — Все още не мога да повярвам, че са ме нарекли на змия.

— Кобрата — кима той и се усмихва отново. — Това го измислиха продуцентите на риалитито. Това не беше истинската ти. Въпреки че имаха известно основание. Ти се превръщаш в истинска кобра, когато става въпрос за бизнес.

— Не съм кобра! — Вдигам очи.

— Казвам го в добрия смисъл — ухилва се той.

В добър смисъл ли? Как е възможно да си кобра в добрия смисъл?

Пътуваме още известно време, без да говорим. От двете ни страни са се ширнали полята. Накрая Джон пуска радиото. „Игълс“ пеят „Хотел Калифорния“, слънцето блести по прозореца и на мен ми се струва, че съм попаднала в друга страна, че съм в друг живот.

— Веднъж ми каза, че ако можеш да се върнеш назад, ще направиш всичко различно. — Гласът на Джон е по-мек отпреди. — За всичко. И за себе си... и за работата... Ерик... Всичко изглежда различно, след като надникнеш по-надълбоко.

Заболява ме, когато го чувам да споменава Ерик. Джон говори така, като че ли всичко е в миналото, но не е така. Омъжена съм. Да не говорим, че намекът му не ми харесва.

— Виж, не съм някоя празноглава златотърсачка — заявявам разпалено. — Сигурно съм обичала Ерик. Не е възможно да се омъжа за него единствено заради парите и положението му.

— Отначало си мислела, че Ерик е мъжът за теб — съгласява се Джон. — Той е очарователен, умен... интелигентен. Като си го представиш в ролята на съпруг, всичко се нареѓда.

— Престани.

— Той умее да живее, измислил е еднообемното пространство. Съобразителен е, чувствителен...

— Престани. — Опитвам се да не се разсмех. Навеждам се, за да пусна радиото по-силно, за да заглуши гласа на Джон. След малко се сещам за нещо и намалявам.

— Добре, виж. Може и да сме имали връзка. Само че тя е в миналото. Това не означава... Може да съм решила да оправя нещата в брака си.

— Нищо не можеш да оправиш — настоява Джон. — Ерик не те обича.

Как е възможно да знае всичко?

— Напротив! Той сам ми го каза. И е романтичен, ако искаш да знаеш.

— Ами? — Джон никак не се трогва от думите ми. — Какво ти е казал?

— Каза, че се е влюбил в красивата ми уста, в дългите ми крака и в начина, по който нося куфарчето. — Изчерьявам се от притеснение. Не мога да забравя тези негови думи.

— Това са пълни дивотии. — Джон дори не се обръща към мен.

— Нима?

— А щеше ли да те обича, ако носеше куфарчето по друг начин? Аз онемявам.

— Ами... не знам. Това не е важно.

— Как да не е важно? Точно това е важното. Щеше ли да те обича, ако краката ти не бяха дълги?

— Не знам — тръсвам се аз. — Млъквай! Беше много красив момент.

— Това са пълни глупости.

— Добре! — вирвам брадичка. — А ти какво обичаш у мен?

— Не знам. Онова, което си. Не мога да напиша списък — отвръща недоволно той.

Отново мълчим. Аз гледам напред, скръстила ръце. Джон гледа пътя, сякаш е забравил за разговора. Наближаваме Лондон и колите стават повече.

— Добре — обажда се той, когато попадаме в задръстване. — Харесвам начина, по който пропискваш насиън.

— Прописквам насиън ли? — учудвам се аз.

— Като катерица.

— Не бях ли кобра — отвръщам. — Реши кое от двете.

— Денем си кобра — кима той. — Вечер — катерица.

Опитвам се да остана сериозна, но не успявам. Докато пълзим напред, получавам есемес.

— Ерик е — обяснявам, след като го прочитам. — Пристигнал е в Манчестър. Търси терени за нови обекти и ще остане там няколко дни.

— Да, знам. — Джон влиза в кръгово движение.

Вече сме в покрайнините. Въздухът е станал по-сив и капка дъжд ме перва по бузата. Потръпвам и Джон вдига гюрука на мерцедеса. Следи пътя напред със сериозно изражение.

— Ерик можеше да плати дълга на баща ти, без да му мигне окото — заявява той. — Но той те оставил да се оправяш сама. Дори не го споменава.

Не мога да повярвам. Не знам какво да кажа. Просто не знам.

— Парите са си негови — заявявам. — Защо да го прави? А и аз нямам нужда от ничия помощ.

— Знам. Просто казвам. Ти не приемаш нищо. Голям инат си. — Стигаме голямо кръстовище, спираме зад автобус и той ме поглежда.

— Какво ще правиш сега?

— Сега ли?

— До края на деня. — Той свива рамене. — След като Ерик го няма.

Нешто в мен трепва. Лек приятен пулс, на който отказвам да обърна внимание.

— Ами... — опитвам се да говоря като делова жена. — Нищо няма да правя. Ще се прибера, ще вечерям, ще прочета папката... — Насилвам се да не нервничам. — Защо питаш?

— Нищо. — Джон също мълчи, но след малко добавя небрежно.

— Някои от нещата ти са в апартамента ми. Ако искаш, ела да си ги вземеш.

— Добре — свивам рамене.

— Добре. — Той завива и през останалата част от пътя не проговоряме.

Джон живее в най-красивия апартамент, който някога съм виждала.

Добре де, улицата е в Хамърсмит и е кофти. Човек не бива да обръща внимание на изрисуваната с графити стена отсреща. Къщата е огромна, от бели тухли, с массивни арковидни прозорци и се оказва, че апартаментите са свързани с апартаментите в съседната сграда, така че са много по-големи, отколкото изглеждат отвън.

— Невероятно...

Оглеждам апартамента и не намирам думи. Таванът е висок, стените са бели, работният му плот е до компютър „Епъл“ с широк екран. В единия ъгъл е поставен статив, а стената срещу него е превърната в библиотека и дори има старинна стълба, за да стига до най-високите полици.

— Всички съседни къщи са превърнати в ателиета на художници.

— Очите му блестят, докато обикаля, за да прибере стари чаши от

кафе, а след това ги отнася в кухнята.

Слънцето отново е изгряло и лъчите му падат по лакираното дюшеме. По пода са нападали листа със скици и чертежи. Има и бутилка текила с пакетче бадеми.

Вдигам поглед и забелязвам, че Джон е застанал на вратата на кухнята и ме наблюдава. Прокарва пръсти през косата си.

— Нещата ти са там.

Влизам, където сочи, и попадам в уютен хол. Канапетата са в синьо, има огромен кожен фотьойл и стар телевизор, поставен на стол. Зад канапето се виждат дървени полици с натрупани по тях списания, книги, саксии и...

— Това е моята чаша — възкликвам, вперила поглед в ръчно рисуваната глинена чаша, която Фи навремето ми подари за един рожден ден. Сякаш мястото й е сред книгите.

— Знам — кима той. — Нали това ти казвам. Оставила си някои неща тук. — Той ми я подава.

— И пуловерът ми! — Старо поло с разтегната яка е метнато на едното канапе. Имам го открай време, още от шестнайсетгодишна. Как така...

Оглеждам се и забелязвам още неща. Ето го и рошавото наметало, с което се утивам. Старите ми снимки от колежа в рамки, обсипани с камъчета. Розовият ми тостер...

— Идваше тук да похапнеш препечени филийки. — Джон проследява учудения ми поглед. — Така се тъпчеше, сякаш си държана гладна.

В този момент виждам другото си аз; своя страна, която мислех, че е изчезнала завинаги. За пръв път, откакто се събудих в болницата, се чувствам като у дома си. На цветето в ъгъла дори има шарени светлинни — същите, които помня от малкия си апартамент в Балам.

През всичкото време нещата ми са били тук. Неочаквано си припомням думите на Ерик, когато го попитах за Джон. Той каза, че би му поверил живота си.

Може би тъкмо това съм направила. Поверила съм му живота си.

— Спомняш ли си нещо? — питат небрежно Джон, но усещам стаената надежда.

— Не — клатя глава. — Просто нещата, които са от предишния ми живот... — Мълквам, когато забелязвам непозната рамка.

Приближавам се, за да разгледам снимката. Аз съм. Невероятно. И Джон е до мен. Седнали сме на един дъннер, той ме е прегърнал, а аз съм в дънки и гumenки. Косата ми се вее свободно, отметнала съм глава назад. Смяя се така, сякаш съм най-щастливият човек на света.

Истина е. Той ми е казал истината.

Главата ми ще се пръсне, докато наблюдавам лицата ни, облени от слънчевите лъчи. През всичкото време е имал доказателство.

— Можеше да ми я покажеш — обвинявам го аз. — Снимката. Можеше да ми я донесеш.

— Ти щеше ли да ми повярваш? — Той присядда на облегалката на едното канапе. — Щеше ли да ми повярваш?

Колебая се. Може би е прав. Може би щях да намеря някакво обяснение, за да остана при съвършения си съпруг, за да запазя живота си мечта.

Опитвам се да разведроя атмосферата и приближавам до масата, отрупана със стари романи и купичка ядки.

— Слънчогледово семе. — Посягам и грабвам шепа. — Обожавам слънчоглед.

— Знам. — По лицето на Джон се е появило странно изражение.

— Какво? — поглеждам го изненадана. Устата ми е пълна със семки. — Какво има? Да не би да са стари?

— Не са. Просто... — Той не довършва мисълта си и се усмихва сякаш на себе си. — Няма значение. Не е важно.

— Хайде, кажи ми. Да не би да е нещо от връзката ни? Трябва да ми кажеш. Хайде.

— Нищо — свива рамене той. — Глупаво е. Имахме една... традиция. Първия път, когато правихмеекс,ти яде семки. Засади една в кофичка от кисело мляко и я отнесе у вас. Беше тайна. След това започна да го правиш всеки път. Това бе спомен. Наричахме ги нашите деца.

— Садили сме семки? Това май нещо ми напомня...

— Аха — кима Джон, сякаш иска да промени темата. — Ще ти донеса нещо за пиене.

— Къде са? — питам, докато той налива вино. — Пазиш ли ги?

— Оглеждам се, за да видя насадените семки.

— Няма значение. — Джон ми подава чашата.

— Изхвърлил ли си ги?

— Не съм. — Той се приближава до сидито и пуска тиха музика, но това не е в състояние да ме разсее.

— Кажи къде са? — В гласа ми се прокрадва настойчивост. — Поне няколко пъти сме правилиекс, ако онова, което казваш, е истина. Значи трябва да има слънчогледи.

Джон отпива гълтка вино. След това, без да каже и дума, се врътва и ми дава знак да го последвам по тесен коридор. Влизаме в оскъдно обзаведена спалня. Той отваря вратата към просторен балкон. И азахвам.

Целият балкон е скрит от слънчогледи. Има огромни жълти чудовища, които са се протегнали към небето, и съвсем млади издънки, едва напътили стръкчета, които започват да надигат глави. Накъдето и да се обърна, виждам слънчогледи.

Това е! Това сме ние. От първата до последната семка. Гърлото ми се стяга, докато гледам морето от зелено и жълто. Нямах представа.

— И кога... преди колко време... искам да кажа... — Обръщам се към най-младото стръкче, подпряно с пръчици. — Кога за последен път...

— Преди шест седмици, деня преди катастрофата. — Джон ме наблюдава със странен поглед. — Много се грижа за това.

— Тогава за последен път ли се видяхме, преди... — прехапвам устни.

Отначало Джон мълчи, след това кима.

— Тогава бяхме заедно за последен път.

Сядам и отпивам гълтка вино. Не знам какво да кажа. Това е друг живот. Тази връзка толкова се е задълбочила, че съм имала намерение да напусна Ерик.

— Ами... първия път? — питам спокойно. — Как започна всичко?

— Случи се през онзи уикенд, когато Ерик замина. Бях у вас и си говорехме. Седяхме на балкона и пиехме вино. Също като сега. — Джон разперва ръце. — Някъде следобеда замълчахме. И разбрахме какво ще се случи.

Той вдига тъмните си очи към мен и аз усещам тръпка. Той става и прекрачва към мен.

— И двамата знаехме, че е неизбежно — казва тихо.

Не мога да откъсна очи от него. Той внимателно поема чашата ми и обгръща с длани ръцете ми.

— Лекси... — Повдига ръцете ми към устата си, затваря очи и нежно целува пръстите ми. — Знаех... — Гласът му е приглушен. — Знаех, че ще се върнеш. Знаех, че ще се върнеш при мен.

— Престани! — Дръпвам грубо ръце, а сърцето ми бие до пръсване. — Ти не знаеш... нищо не знаеш!

— Какво има? — Джон е шокиран, сякаш съм го ударила. И аз не знам какво ми е. Толкова силно го желая, тялото ми се стреми към него. Само че не мога.

— Работата е там, че съм объркана.

— От какво? — чуди се той.

— От всичко това! — Соча слънчогледите. — Ти ми разказваш за никаква дълбока връзка. А за мен е едва началото. — Отпивам голяма гълтка вино и се опитвам да се овладея. — Просто съм изостанала. Всичко е толкова объркано.

— Ами оправи го — отвръща бързо той. — Ще се справим. Ще се върнем към началото.

— Ти не можеш да се върнеш към началото! — Прокарвам ръце през косата си. — Джон, ти си привлекателен, остроумен, страхотен. Аз много те харесвам. Само че не те обичам. Как бих могла? Аз не съм правила всичко това. Не помня.

— Не очаквам да ме обичаш.

— Напротив, очакваш. Очакваш да бъда тя.

— Ти си тя. — В гласа му се прокрадва гняв. — Не ми пробутвай тези глупости. Ти си момичето, което обичам. Поязвай ми, Лекси.

— Не знам! — повишавам глас. — Не знам дали е така, не разбиращ ли? Дали съм тя? Дали съм аз?

За мой ужас сълзите започват да се стичат по лицето ми. Нямам никаква представа откъде се появиха. Обръщам му гръб, за да избърша лицето си, хлипам и не успявам да спра.

— Искам да съм тя, искам да съм момичето, което се смее от снимката. Само че не съм.

Най-сетне успявам да се овладея и се обръщам. Джон не е помръднал от мястото си и безизразното му лице кара сърцето ми да се свие.

— Видях слънчогледите. — Прегльщам с усилие. — И снимката. Нещата ми са тук, и въпреки това не помня какво се е случило. Това е просто една чудесна любов между двама непознати за мен хора.

— Това си ти — настоява Джон тихо. — И аз. Познаваш и двамата.

— Знам, че е така, но не го чувствам. Просто не знам. — Притискам юмрук към гърдите си и усещам, че сълзите напират отново. — Ако можех да си спомня поне едно нещо. Ако имах единствен спомен, една нишка, за която да се хвана... — Така и не довършвам изречението. Джон е преместил поглед към слънчогледите, сякаш всяко листенце е важно.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам... И аз не знам какво! Просто не знам. Трябва ми време... Трябва ми... — Безпомощно мълъквам.

Усещам първите капки дъжд. Порив на вятъра накланя слънчогледите и те се превиват, сякаш кимат. Накрая Джон нарушава мълчанието.

— Да те закарам ли до вас? — поглежда ме и вече не забелязвам гняв.

— Да. — Изтривам очи и прибирам косата си. — Закарай ме, ако обичаш.

Стигаме за петнайсет минути. Не си говорим. Аз стискам синята папка, а Джон сменя скоростите, стиснал зъби. Паркира мерцедеса на моето място и в първия момент никой от двамата не помръдва. Дъждът барабани по покрива и блясва светковица.

— Трябва да изтичаш — казва той и аз кимам.

— Как ще се прибереш?

— Няма страшно. — Подава ми ключовете, без да ме поглежда в очите. — Успех с това — кима към папката. — Стискам палци.

— Благодаря. — Прокарвам ръка по твърдата папка и прехапвам устни. — Нямам представа как ще накарам Саймън Джонсън да поговорим по този въпрос. Вече съм отстранена. Никой не ми вярва. Той изобщо няма да се заинтересува.

— Ще измислиш нещо.

— Ако успея да вляза при него, за да му обясня, всичко ще бъде наред. Знам обаче, че няма да ме допуснат. За мен никой няма време.
— Въздишам и посягам да отворя вратата. Дъждът е проливен, но не мога повече да остана вътре.

— Лекси...

Усещам нервните движения на Джон.

— Нека да... поговорим — подканвам го аз. — Някой път.

— Добре. — Той задържа за момент погледа ми. — Някой път. Става. — Слиза и вдига ръце над главата си, но така и не успява да се заслони от дъжда. — Ще си хвана такси. Хайде, ти върви. — Той се поколебава, след това ме целува по бузите и тръгва.

Хуквам през дъжда към входа и за малко да изпусна безценната папка, след това заставам под навеса, подреждам листата и усещам въодушевление, когато си припомням подробностите. Лошото е, че онова, което казах, е истина. Ако не успея да се видя със Саймън Джонсън, всичко е напразно.

Неочаквано се отчайвам, когато осъзнавам колко е сериозно положението. Къде ми е умът? Каквото и да има в тази папка, той няма да ми даде втори шанс, нали? Аз вече не съм Кобрата. Не съм детето чудо Лекси. Аз нямам памет, аз съм срам за фирмата, просто един некадърен товар. Саймън Джонсън няма да ми отдели дори пет минути, за да ме изслуша.

Не съм в настроение за асансьора. За най-голямо изумление на портиера тръгвам към стълбите, отварям стъклена врата, която не е докосвана от нито един жител на сградата. Щом влизам вкъщи, пускам огъня с дистанционното и се опитвам да се сгуша на кремавото канапе. Само че възглавниците са лъскави и неудобни и се страхувам, че влажната ми от дъжда коса ще остави петна по дамаската, затова ставам и отивам в кухнята, за да си направя чай.

След изпълнения с адреналин ден идва ред на разочарованието. И така, научих няколко неща за себе си. Какво от това? Напълно изпуснах нещата и с Джон, и със сделката, и с всичко. Целият ден бе просто една неосъществена мечта. Никога няма да успея да спася отдела. Саймън никога няма да ме покани в кабинета си и да ме попита за мнението ми, камо ли да изслуша плановете ми за някаква сделка. Това просто няма да се случи. Освен ако...

Освен ако... Невъзможно! Не мога. Я стига!

Цялата тръпна от вълнение, когато се сещам за усложненията, а гласът на Саймън Джонсън звъни в ушите ми.

„Ако си върнеш паметта, Лекси, тогава ще бъде съвсем различно.“

Ако си върна паметта, тогава всичко ще бъде различно. Чайникът ври, но аз не забелязвам. Сякаш настън вадя мобилния и набирам.

— Фи — започвам аз. — Не казвай нищо, просто слушай.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мисли като гаднърка, мисли като адско изчадие в ролята на шефка, мисли като Кобрата.

Поглеждам се в огледалото и си слагам червило. Оттенъкът е бледо сиво-розов, спокойно може да бъде наречена „адско изчадие в ролята на шефка“. Опънала съм коса на кок и съм избрала най-строгия костюм, който открих в гардероба — най-тясната права пола и най-острите обувки. Бялата риза е със сиво райе. Посланието на тоалета ми е повече от ясно. Готова съм да отвърна на удара.

Вчера прекарах два часа с Джеръми Нортпул в офиса му в Рийдинг и всеки път като се замисля, усещам тръпка на вълнение. Всичко си идва на мястото. И двамата искаме сделката да се осъществи. Сега всичко зависи от мен.

— Не изглеждаш достатъчно гадна. — Фи е застанала до мен в тъмносин костюм с панталони и ме оглежда критично. — Намръщи се повече.

Сбръчквам нос, но май имам вид на човек, който ще кихне.

— Не става — клати глава Фи. — Просто не е това. Имаше наистина вледеняващ поглед, Лекси. Все едно казваше: „Ти си нищожество, разкарай се от пътя ми.“ — Тя присвива очи и заговоря грубо: „Аз съм шеф и ще вършите нещата, както аз съм наредила.“

— Много добре! — обръщам се възхитена. — Ти трябва да си на мое място. Дай да се сменим.

— Как ли пък не! — Тя ме побутва. — Хайде, пробвай отново. Намръщи си.

— Разкарай се от пътя ми, нищожество — съскам като Злата вешница от Запада. — Аз съм шеф и ще вършите нещата, както аз съм наредила.

— Браво! — пляска тя. — Така вече е по-добре. Плъзваш очи по хората, сякаш нямаш никакво намерение да се занимаваш с тях.

Въздъхвам и се тръшвам на леглото. Това гаднърско държание е просто изтощително.

— Била съм абсолютна отврат, нали?

Фи ме обучава вече двайсет и четири часа. Вчера си взе отпуск по болест и дойде у нас, донесе закуска. Накрая така се запалихме, че тя остана и през нощта. А пък се справя великолепно. Вече знам всичко. Знам какво се е случило на миналогодишното коледно тържество. Знам, че по време на събрание миналата година Байрън изфучал и ме нарекъл арогантна никаквица. Знам, че продажбите ми са се покачили с два процента миналия март благодарение на поръчка за училище в Уокингъм, които после се оплакали, че цветът не бил какъвто са поръчали и се опитали да ни съдят.

Главата ми е така натъпкана с факти, че е готова да се пръсне. А това дори не е най-важното.

— Когато влизаш в офиса, винаги трясваш вратата — продължава да ме инструктира Фи. — След това излизаш и питаш къде ти е кафето. Това е редът, в който действаш.

Най-важното е да се представя като мръсницата Лекси, за да заблудя всички. Оставям червилото и посягам към куфарчето.

— Донеси ми кафе — излайвам. — Веднага!

— Присвий повече очи... — Фи ме оглежда и кима. — Готова си.

— Фи... благодаря. — Обръщам се и я прегръщам. — Ти си невероятна.

— Ако номерът мине, ти ще си невероятната. — Тя се колебае, след това добавя с дрезгав глас. — Дори да не се получи, няма страшно. Не е нужно да се напъвш чак толкова, Лекси. Знам, че ти предлагат добра работа, дори ако закрият отдела.

— Да, знам. — Потривам притеснено носа си. — Не е там работата. Хайде, да действаме.

Докато пътуваме в таксито, стомахът ми се е свил от нерви и нямам сили да говоря за незначителни неща. Напълно луда съм, щом съм се заела с подобна задача. Само че това е единственото, което успях да измисля.

— Господи, имам сценична треска — шепти Фи пред сградата.

— А още не сме започнали. Просто не знам как ще успея да се прикрия пред Дебс и Каролин.

Другите не знаят какво сме намислили. Преценихме, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Фи, трябва да се постараеш, още ли не си разбрала? — сопвам се с гласа на новата стара Лекси и едва сдържам кикота си, когато тя се врътва шокирана към мен.

— Господи, беше страшничко. Много си добра.

Слизаме от таксито, аз плащам на шофьора и пробвам смразяващия си поглед, докато прибирам рестото си.

— Лекси? — чува се глас зад мен. Врътвам се, готова да пусна в действие намръщена физиономия на някой нищо неподозиращ колега, но застивам изумена.

— Ейми? Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Чакам те. — Тя приглежда косата си и заявява наперено: — Ще ти бъда стажантка.

— Какво?

Докато таксито се отдалечава, аз не мога да откъсна очи от нея. Тя е с ужасно високи токчета, с мрежести чорапи и минипола на райе, със сако от същия плат, а синята ѝ коса е прибрана на опашка. На ревера е боднала значка с надпис: „Не е нужно да си луда, за да работиш тук, но ще бъде от полза, ако си шантава лесбийка.“

— Ейми... — Вдигам ръка към челото си. — Днес не е най-подходящият...

— Нали ти каза! — Гласът ѝ трепери. — Каза, че ще се оправиш. Направих огромно усилие да дойда. Станах рано и се пригответих. Мама остана безкрайно доволна. Каза, че и ти ще се зарадваш.

— Радвам се! Но точно днес ли...

— Така каза миналия път. Изобщо не те интересува. — Тя се врътва и дръпва ластика от опашката си. — Добре. И без това не ми е притрябвала тъпата ти работа.

— Тя може да ги разсейва — шепне в ухото ми Фи. — Няма да е чак толкова зле. Можеш ли да ѝ имаш доверие?

— Да ми има доверие ли? — Гласът на Ейми потръпва от любопитство. — Доверие за какво? — Тя пристъпва към нас с блеснали очи. — Вие да не замисляте нещо тайно?

— Добре. — Решението е взето. — Слушай, Ейми. — Снишавам глас. — Ела, но първо ме изслушай. Ще съобщя на всички, че съм си

върнала паметта и съм същата като преди, за да мога да направя една сделка. Истината е, че не съм. Разбра ли?

На Ейми не ѝ трепва окото. Виждам, че мисли трескаво. Има някои предимства, ако пази тайната на сестра си.

— Значи искаш да ти повярват, че си старата Лекси — заявява тя.

— Да.

— Значи трябва да се направиш на по-зла.

— И аз това ѝ казвам — подкрепя я Фи.

— Дръж се така, като че ли всички са... червеи.

— Именно.

И двете са толкова уверени, че ме пронизва болка.

— Някога била ли съм мила? — питам жално.

— Ами... да — отвръща немного убедително Фи. — Много пъти.

Хайде.

Отварям вратата на сградата и гледам зловещо. От двете ми страни са Фи и Ейми, докато крача към рецепцията. Започва се. Време е за шоу.

— Здрави — ръмжа към Джени. — Това е временната ми стажантка, Ейми. Направи ѝ, ако обичаш, пропуск. За твоето съдение вече си възстанових паметта и ако имаш поща за мен, да ми се донесе горе веднага.

— Отлично — прошепва Фи.

— Няма нищо за теб, Лекси. — Джени ми се струва стресната, докато бърза да попълни пропуска за Ейми. — Значи... помниш всичко.

— Всичко. Хайде, Фи. И без това сме достатъчно закъснели. Трябва да поговоря с екипа. Само знаят да мързелуват.

Насочвам се към асансьорите. След секунда зад гърба си чувам развлннвания глас на Джени:

— Няма да повярваш! Лекси си е върнала паметта! — Обръщам се и както трябва да се предполага, тя е на телефона, за да докладва клюката на някого.

Вратата на асансьора се отваря, с Фи и Ейми влизаме вътре и избухваме в кикот.

— Супер! — Фи вдига ръка да я перна. — Беше велика!

Слизаме на осмия етаж и аз се приближавам към бюрото на Наташа пред кабинета на Саймън Джонсън, вирнала високомерно

глава.

— Здрасти, Наташа — излайвам аз. — Предполагам, вече си чула, че паметта ми се е върнала. Трябва да се видя със Саймън веднага.

— Да, разбрах — кима Наташа. — Само че Саймън има неотложни срещи тази сутрин.

— Тогава ги размести! Отложи някоя, ако се налага! Важно е да го видя.

— Добре. — Наташа барабани по клавиатурата. — Мога да те вмъкна в десет и трийсет.

— Фантас... — Фи ме сръчква. — Może. — Примириявам се и поглеждам сърдито Наташа. — Хайде, Фи.

Господи, това съскане и зъбене е страшно изморително. Вече съм като претрепана, а съм на работа от нищо и никакви десет минути.

— Десет и половина — повтаря Ейми, когато се качваме отново в асансьора. — Супер. Сега какво ще правим?

— Отиваме в отдела. — Отново ставам нервна. — Ще издържа някак до десет и половина.

— Успех! — Фи стисва рамото ми секунда преди вратата на асансьора да се отвори.

Докато вървим към главния офис, усещам, че ми се гади. Ще се справя, повтарям си. Мога да бъда адско изчадие в ролята на шефка. Пристигам на вратата и оставам отпред няколко секунди, за да видя какво става вътре. След това си поемам дълбоко дъх.

— И така — заговарям с остьр саркастичен глас. — Пак четем „Хелоу“ на работното място, а?

Мелани, която разлиства списанието, притиснala слушалката с рамо, подскача така, сякаш са я близнали адските пламъци.

— Аз просто... изчаквах да ме свържат със счетоводството... — Тя бързо затваря „Хелоу“.

— И с теб ще си поговоря след малко. — Оглеждам останалите в стаята. — Та това ми напомня... Не ви ли накарах да напишете пълни отчети за пътните разходи? Не беше ли това преди два месеца? Искам да ги видя веднага.

— Мислехме, че си забравила — обажда се слизаната Каролин.

— Както виждаш, спомних си. — Усмихвам се злобно. — Спомних си всичко. И вие няма да е зле да си спомните, каквото

трябва, ако искате препоръки.

Изфучавам навън и налитам на Байрън.

— Лекси! — Той за малко да си изпусне кафето. — Какво, по дявол...

— Байрън! Трябва да говоря с теб за Тони Дюкс — тросвам се аз.

— Как си се оправил с несъответствията в сметките ми? Всички знаем, че пипа. Да не би да си забравил октомври 2006 година?

Байрън ме зяпа като малоумен.

— Освен това искам да говорим за годишната конференция. Миналата година беше пълен провал. — Тръгвам към офиса си, след това се обръщам. — Та в тази връзка, къде е протоколът от последното събрание на производителите? Ти го пишеше, доколкото си спомням.

— Ще... да, ще ти го изпратя. — Той е напълно слизан. Всяка дума, която казвам, попадна точно където трябва.

Фи е истински гений!

— Значи си се оправила? — промълвява той, когато отварям вратата на кабинета си. — Всичко ли е наред?

— И още как! Оправих се. — Натиквам Ейми вътре и тръсвам вратата. Бром до три, след това се показвам отново. — Клер, кафе! И едно за стажантката ми Ейми. Фи, я ела и ти.

Фи затваря вратата и аз се тръшвам на канапето напълно изтощена.

— Трябва да играеш на сцената! — възклика Фи. — Беше велика! Точно така беше.

Все още потръпвам. Не мога да повярвам, че казах всички тези неща.

— Сега остава да чакаме до десет и трийсет. — Фи поглежда часовника си и се настанива на бюрото ми. — Точно десет е.

— Беше пълна гаднярка — възхищава се Ейми. Извадила е спирала и си слага нов пласт. — И аз ще се държа така, когато вляза в света на бизнеса.

— Тогава няма да имаш никакви приятели.

— Не ми трябват приятели. — Тя отмята глава назад. — Искам да изкарвам пари. Знаеш ли какво казваше татко? Все разправяше...

Изобщо нямам желание да чуя какво е казвал татко.

— Ейми, ще поговорим по-късно — прекъсвам я аз. — За татко ще говорим после. — На вратата се чука и аз замръзвам на място.

— Бързо! — нареджа Фи. — Сядай на бюрото. Прави се на ядосана и нетърпелива.

Хвърлям се на стола, а тя придърпва стола срещу мен.

— Влез — провиквам се с най-изпълнения с досада глас, който мога да си представя. Вратата се отваря и влиза Клер с поднос кафета. Без да крия раздразнението си, кимвам към бюрото. — И така, Фи... вече ми дойде до гуша от отношението ти! — импровизирам, докато Клер оставя чашките. — Това не се търпи. Имаш ли нещо да кажеш?

— Извинявай, Лекси — мрънка тя с наведена глава. В този момент разбирам, че едва потиска кикота си.

— Точно така — съскам и се опитвам да остана сериозна. — Аз съм шефът. Няма да търпя... — Господи, главата ми е празна. Какво е направила? — Няма да те търпя да седиш... на онова бюро.

Фи изсумтява.

— Извинявай — хълца тя и притиска кърпичка към очите си.

Клер ми се струва напълно ужасена.

— Ъъ... Лекси — осмелява се да каже тя, докато отстъпва към вратата. — Не искам да ви прекъсвам, но Лусинда е тук. С бебето.

Сега пък Лусинда.

Коя е тази Лусинда?

Фи се изправя и вече не се киска.

— Лусинда, която работеше за нас миналата година ли? — питатързо тя и ме поглежда. — Нямах представа, че ще дойде днес.

— Купили сме на бебето подарък и се питахме дали Лекси не иска да го поднесе. — Клер посочва към вратата и аз забелязвам малка група, скучена около руса жена с количка. Тя вдига поглед и ми маха.

— Лекси! Ела да видиш бебето!

По дяволите! Няма как да се измъкна. Не мога да откажа да видя бебето, защото ще излезе доста странно.

— Ами... добре — отвръщам. — Само минутка.

— Лусинда бе с нас около осем месеца — шепне Фи, докато излизаме от кабинета. — Занимаваше се със счетоводството в чужбина. Седеше до прозореца, обича чай от мента...

— Ето. — Клер mi подава огромен пакет със сатенена панделка.

— Бебешка вана.

Пристъпвам, а останалите се отдръпват. Честно казано, не мога да им се сърдя.

— Здрави, Лекси! — Лусинда вдига поглед, грейнала, че всички обръщат внимание.

— Здрави, малкото — кимам на бебето, облечено в бял гащеризон. — Поздравления, Лусинда. момче или момиче?

— Казва се Маркъс! — отвръща обидената Лусинда. — Срещали сте се и преди.

Намирам сили да свия незаинтересовано рамене.

— Не се падам много по бебетата.

— Тя ги схруска за закуска! — чувам нечий шепот.

— Както и да е. Този подарък е от името на отдела. — Подавам ѝ пакета.

— Реч! — обажда се Клер.

— Не е нужно. — Поглеждам я зверски. — Всички да се връщат на...

— Напротив! — обажда се дръзко Дебс. — Също като по времето, когато излезе в отпуска. Не може без реч.

— Реч! — провиква се някой. — Реч! — Няколко човека започват да тропат по бюрата.

Господи! Не мога да откажа. Шефовете изнасят речи пред подчинените си. Така си е.

— Разбира се — примирявам се най-сетне и прочиствам гърлото си. — Много сме радостни от раждането на Маркъс. Искрено съжаляваме, че се налага да се сбогуваме с толкова ценен член на екипа.

Забелязвам, че Байрън също се е присlamчил към групата и ме оглежда внимателно над чашата си с надпис „Изгубени“.

— Лусинда винаги е била... — Отпивам гълтка кафе, за да спечеля време. — Винаги беше до прозореца и пиеше ментов чай, докато се грижеше за счетоводството в чужбина.

Вдигам поглед и виждам Фи да ми дава отчаяни знаци.

— Няма да забравим колко много обичаше Лусинда... карането на колело — продължавам неуверено.

— Колело ли? — зяпва ме Лусинда. — Искаш да кажеш ездата.

— Точно така. Ездата. — Поправям се бързо. — Благодарим ти за усилията с... френските ни клиенти.

— Аз не се занимавах с френските клиенти — побеснява тя. — Ти изобщо забелязала ли си какво правех?

— Разкажи историята за Лусинда и масата за снукуър! — провиква се някой отзад и се разнася кикот.

— Стига! — срязвам ги аз. — И така... за Лусинда. — След тези думи вдигам чашата кафе.

— Помниш ли случката, Лекси? — разнася се гласът на Байрън. Поглеждам го и усещам празнота в гърдите си. Той се е досетил.

— Много добре си я спомням — съскам зловещо. — Само че сега не е моментът за глупави случки, които нямат нищо общо с работата. Би трябвало да сте на работните си места. Всички да се връщат на бюрата си.

— Господи, каква гад — чувам гласа на Лусинда. — Още по-зле е отпреди!

— Чакайте! — надига глас Байрън над недоволното мърморене на колегите. — Забравихме другия подарък на Лусинда. — Донася някакъв лист и ми го подава доволно ухилен. — Просто трябва да се напише името на Лусинда, Лекси. Напиши го ти, нали си шеф на отдела.

— Добре. — Посягам за химикалка.

— Трябва да напишеш и презимето — настоява той, докато махам капачката. Очите му доволно блестят.

Мама му стара. Спипа ме.

— Разбира се — отвръщам остро. — Лусинда, напомни ми кое име използваш в момента.

— Същото като преди — отвръща недоволно тя и прегръща бебето. — Моминското си име.

— Така.

Възможно най-бавно изписвам името на Лусинда на обозначеното място.

— Ами фамилията? — пита Байрън също като мъчител. Вдигам поглед към Фи, която ми подсказва нещо като Добсън. Дали не е Доджсън?

Притаявам дъх и внимателно написвам Д. След това протягам ръка.

— Имам проблеми с китката. Понякога мускулите ми се схващат...

— Лекси, признай си — клати глава Байрън. — Пантомимата свърши.

— Нищо не е свършило. Ще го занеса в кабинета си...

— Я стига! — възмущава се той. — За бога! Да не би да си въобразяваш, че ще ни заблудиш...

— Гледайте! — пискливият глас на Ейми се разнася из офиса и привлича вниманието на всички. — Гледайте. Това е Джъд Лоу! Без риза е.

— Джъд Лоу ли?

— Къде е?

Никой не обръща внимание на Байрън и всички се скучват на прозореца. Дебс избутва Каролин и дори Лусинда се надига пръсти, за да види.

Обичам малката си сестричка.

— Така — заявявам като забързана бизнес дама. — Трябва да вървя. Клер, довърши, ако обичаш. — Побутвам ваучера към нея.

— Това е Джъд Лоу! — продължава да настоява Ейми. — Видях го как целува Сиена! Трябва да се обадим на списание „OK“!

— Не помни абсолютно нищо! — възмущава се вбесеният Байрън и се опитва да накара всички да го чуят. — Това е никакво тъпo представление.

— Имам среща със Саймън. Всички на работа! — Врътвам се на пети и по най-подходящия за Лекси начин се връщам в кабинета си.

Вратата към кабинета на Саймън Джонсън е затворена, когато се качвам, и Наташа ми посочва да седна. Настанявам се на едно канапе, все още притеснена от сблъсъка с Байрън.

— И двете ли ще влезете при Саймън Джонсън? — пита изненадана тя и гледа Фи.

— Не. Фи е тук просто...

Не мога да кажа „за морална подкрепа“.

— Лекси трябва да ми даде напътствия за документите за продажба — отвръща, без да се колебае Фи и извива вежди към Наташа. — Май си е припомнила всичко.

— Разбрах. — Наташа също извива вежди.

След минутка телефонът ѝ звъни и Наташа вдига.

— Добре, Саймън — отвръща след малко тя. — Ще ѝ предам. — Затваря и ме поглежда. — Лекси, Саймън е със сър Дейвид и някои от другите директори.

— Сър Дейвид Олбрайт ли? — повтарям аз.

Сър Дейвид Олбрайт е председател на борда. Той е голяма клечка, още по-голяма дори от Саймън. Освен това е много зъл, поне така разправят всички.

— Именно — кима Наташа. — Саймън каза да влезеш, да останеш при тях, за да се видиш с всички. След около пет минути. Става ли?

Обзема ме паника. Нямах намерение да се разправям и със сър Дейвид и директорите.

— Разбира се! Добре. Хм... Фи, трябва да си напудря носа. Ще продължим разговора в дамската тоалетна.

— Добре — поглежда ме изненадана Фи. — Както кажеш.

Влизам в празната тоалетна и сядам на един стол. Задъхана съм.

— Не мога.

— Какво?

— Не мога да го направя. — Прегръщам папката безпомощно. — Планът е тъп. Как да впечатля сър Дейвид Олбрайт. Никога не съм изнасяла презентация пред важни хора. Ще онемея...

— Ще се справиш! — отвръща Фи. — Лекси, изнасяла си речи пред цялата компания. Беше страховта.

— Наистина ли?

— Не бих те изльгала — заявява тя. — На последната конференция по продажбите беше невероятна. Можеш да изнесеш реч дори ако си се изправила на главата си. Просто повярвай в себе си.

Няколко секунди мълча и се опитвам да си представя всичко. Лошото е, че не мога. То е все едно да кажа, че съм страховта на акробатични номера в цирка.

— Не знам. — Потривам безпомощно лице и усещам как енергията ме напуска. — Май не ставам за шеф. Дали да не се откажа...

— В никакъв случай! Ти си родена за шеф.

— Как е възможно да го кажеш? — Гласът ми трепери. — Когато са ме повишили, не съм могла да се справя, отчуждила съм се от вас, не съм се справяла достатъчно добре... Прецакала съм всичко. И те го

знаят. — Соча с глава към директорския кабинет. — Затова ме махнаха. Защо изобщо си правя труд? — Отпускам глава.

— Лекси, не си прецакала нищо — обяснява бързо Фи. — Ти беше добър шеф.

— Да, сигурно — извивам очи.

— Наистина. — Бузите ѝ са поруменели. — Ние не бяхме... не бяхме справедливи. Всички ти бяхме ядосани, затова ти създавахме главоболия. — Тя се поколебава и навива парче тоалетна хартия на пръста си. — Понякога беше прекалено нетърпелива. Но имаше страховити попадения. Умееше да мотивираш хората. Всички се чувстваха жизнени. Хората имаха желание да те впечатлят. Възхищаваха ти се.

Попивам казаното от нея и усещам как напрежението се оттича. Само че не мога да повярвам на чутото.

— Но ти ме накара да повярвам, че съм била истинска мръсница. Не само ти, останалите също.

— Понякога беше — кима Фи. — Понякога ти се налагаше да бъдеш. — Тя се поколебава и навива ново парче тоалетна хартия. — Каролин прекаляваше с разходите. Заслужаваше скандала. Да знаеш, че не съм ти го казала аз — добавя бързо и се ухилва, аз не се сдържам и също се усмихвам.

Вратата на тоалетната се отваря и влиза чистачката с парцал.

— Може ли да ни оставите за две минути — казвам с нетърпящ възражение глас. — Благодаря. — Вратата се затваря отново.

— Работата е там, Лекс... — Фи захвърля парчето тоалетна хартия. — Завиждахме ти. — Тя ме поглежда откровено.

— Завиждали сте ми?

— Както беше Зъбатка, така се сдоби с прекрасна коса и зъби, извоюва си кабинет, стана шефка и ни казваше какво да правим.

— Знам — въздишам аз. — Шантава работа.

— Изобщо не е шантава. — За моя изненада Фи се приближава до мен. Приклъква и стисва раменете ми. — Навремето взеха добро решение, като те повишиха, Лекси. Ти можеш да си шеф, ще се справиш. Много по-добра си от прецакания Байрън.

Тя извива презрително очи.

Трогнатата съм от вярата ѝ в способностите ми и не мога да промълвя и дума.

— Просто искам да бъда... една от вас — изричам най-сетне. — От екипа.

— Ще бъдеш. Ти си, но някой трябва да влезе в онзи кабинет. — Фи отново се изправя. — Лекси, помниш ли, когато бяхме в началното училище? Помниш ли надбягването с торби?

— Не ми напомняй. И това прецаках. Паднах по очи.

— Това не е важно — клати глава Фи. — Важното беше, че печелиш. Беше пред нас. Ако беше продължила, ако не ни беше чакала... щеше да спечелиш. — Тя ме поглежда ядно. Това са зелените очи, които познавам от шестгодишна. — Просто продължи. Не се замисляй, не се обръщай назад.

Вратата се отваря и двете трепваме.

— Лекси? — Наташа са намръщва, когато ни вижда двете с Фи.
— Чудех се къде си. Готова ли си?

Поглеждам Фи за последно, правя се и вирвам брадичка.

— Да, напълно.

Мога да се справя. Когато влизам в кабинета на Саймън, съм изпънала гръб и се усмихвам изкуствено.

— Лекси — грейва Саймън. — Радвам се да те видя. Заповядай, седни.

Всички останали са съвсем спокойни. Четирима от директорите са се събрали около малка маса и са се настанили удобно на кожени фотьойли. Пият кафе. Слаб мъж с посивяла коса — Дейвид Олбрайт, разговаря с мъж отляво за вила в Прованс.

— Значи паметта ти се е върнала! — Саймън ми подава чаша кафе. — Чудесна новина, Лекси!

— Да, наистина е чудесна!

— Тъкмо обсъждаме последствията от юни '07. — Той кима към документите по масата. — Избра изключително подходящ момент, защото знам, че имаш чудесни идеи за сливането на отделите. Нали познаваш всички. — Той ми поднася стол, но аз отказвам да седна.

— Всъщност... — Дланите ми са влажни и аз стискам папката.

— Исках да поговоря с теб. С всички вас. Става въпрос за нещо друго...

Дейвид Олбрайт ме поглежда навъсен.

— Какво има?

— „Подови покрития“.

Саймън се мръщи. Чувам някой да мърмори:

— За бога!

— Лекси — започва Саймън с напрегнат глас. — Вече обсъждахме този въпрос. Приключихме с него. Повече няма да се занимаваме с „Подови покрития“.

— Само че аз съм готова със сделка! За нея искам да поговорим!

— Поемам си дълбоко дъх. — Открай време смятам, че архивните разцветки на „Дельр“ са най-голямото ни богатство. От няколко месеца се опитвам да намеря начин да се възползваме от този факт. Сега съм уговорила сделка с компания, която би искала да използва един от старите ни дизайни. Така „Дельр“ ще дръпне напред. Ще преобърна отдела! — Гласът ми звучи възторжено и силно. — Знам, че мога да мотивирам отдела. Ще положа началото на нещо велико и доходно! Трябва ни само още един шанс. Само още един!!

Спирам да говоря и оглеждам лицата.

Веднага разбирам. Не съм направила никакво впечатление на присъстващите. Сър Дейвид продължава да нервничи, а Саймън е готов да ме убие. Един от присъстващите си играе с телефона.

— Доколкото знам, решение за отдела вече е взето — обръща се гневно сър Дейвид Олбрайт към Саймън. — Защо ни занимава отново с този въпрос?

— Всичко е решено, сър Дейвид — отвръща задъхан той. — Лекси, нямам представа какво правиш...

— Бизнес! — сопвам се нещастно аз.

— Млада госпожице — обръща се към мен сър Дейвид. — Бизнесът означава поглед напред. „Дельр“ е фирма от новото хилядолетие, която върви напред с времето, не се връща назад.

— Не се връщам назад! — Старая се да не викам. — Старите разцветки на „Дельр“ са изключителни. Истинско престъпление е да не ги използваме.

— Това има ли нещо общо със съпруга ти? — пита Саймън, сякаш разбира какво става. — Съпругът на Лекси е предприемач — обяснява той на останалите и отново се обръща към мен: — Лекси, при цялото ми уважение, няма да успееш да спасиш отдела си с няколко апартамента.

Един от мъжете избухва в смях и аз усещам как гневът ми пламва. Няколко апартамента ли? Това ли си мислят, че са възможностите ми? Щом научат за сделката, ще... ще...

Стягам се, готова да им дам да разберат, готова да ги взривя. Усещам предстоящия успех, примесен със злоба. Може би Джон е прав, може и наистина да съм кобра.

— Ако искате да знаете... — започвам с блеснали очи.

В този момент променям решението си. Поколебавам се, спирам по средата на изречението и мисля усилено. Усещам как се отдръпвам и прибирам зъбите и ноктите.

Изчаквам.

— Значи сте взели окончателно решение? — питам с напълно различен, по-спокоен глас.

— Отдавна — отвръща Саймън. — А ти много добре го знаеш.

— Точно така. — Отпускам се, сякаш съм преживяла огромно разочарование и захапвам нокът. След това изпъвам гръб, сякаш ми е хрумнала блестяща идея. — Ако вие не се интересувате, мога да купя правата за дизайна. Така ще мога да ги пусна.

— Боже — мърмори сър Дейвид.

— Лекси, моля те, не си губи времето и парите — съветва ме Саймън. — Тук имаш добър пост. Имаш бъдеще. Няма нужда от подобни маневри.

— Настоявам — инатя се аз. — Вярвам в мокети „Делър“. Само че трябва да стане бързо, за да сключа сделката си.

Забелязвам, че директорите се споглеждат.

— Тя си удари главата по време на автомобилна катастрофа — шепне Саймън на мъж, когато не познавам. — Оттогава не е много добре. Направо да я съжалиш.

— Да приключваме с този въпрос — размахва нетърпеливо ръка Дейвид Олбрайт.

— Съгласен съм. — Саймън се насочва към бюрото си, вдига телефона и набира номер. — Кен? Обажда се Саймън Джонсън. Една от служителките иска да те види за правата над някакви стари мокети. Закриваме отдела, както знаеш, но тя иска лиценз. — Остава заслушан за момент. — Да, знам. Не, не е юридическо лице. Подгответи номинална сума и документите. Благодаря, Кен.

Той затваря, написва име и телефон на лист.

— Кен Алисън. Юрист на компанията. Обади му се и се разберете.

— Благодаря. — Кимам и пъхвам листа в джоба.

— И още нещо, Лекси — спира ме Саймън. — Знам, че говорихме за тримесечна отпуска. Според мен би трябвало да се разделим.

— Чудесно — кимам аз. — Разбирам. Довиждане. И благодаря.

Брътвам се към вратата и излизам. На прага чувам думите на Саймън:

— Жалко. Това момиче има невероятен потенциал.

Излизам от стаята, без да се спъна и падна.

Фи ме чака пред асансьора на третия етаж с извити вежди.

— Казвай.

— Не стана — прошепвам и тръгваме към основния офис. — Но още не е приключило.

— Ето я. — Байрън излиза от офиса си. — Момичето, оправило се като по чудо.

— Млъквай — съскам през рамо.

— Значи искаш да повярваме, че си спомняш всичко, така ли? — долита саркастичният му глас. — Така изведнъж ли се получи?

Обръщам се и го поглеждам с огромно учудване.

— Кой е този? — питам Фи и двете избухваме в смях.

— Много смешно — отвръща изчертеният Байрън. — Ако си мислиш, че...

— Я престани, Байрън! — срязвам го уморено. — Можеш да заемеш скапания ми пост. — Стигам до главния офис и пляскам с ръце, за да привлеча вниманието на колегите си.

— Здрасти! — Всички вдигат глави. — Просто искам да ви кажа, че не съм излекувана. Не съм си върнала паметта, беше лъжа. Опитах се да направя един бълф, за да спася отела, но не се получи. Много съжалявам.

Всички са ме зяпнали. Правя няколко крачки навътре и оглеждам бюрата, схемите по стените, компютрите. Ще се отърват от всичко това. Ще ги продадат, ще изхвърлят ненужното. Този малък свят ще бъде ликвидиран.

— Направих всичко по силите си, но... — въздъхвам дълбоко. — Както и да е. Другата новина е, че ме уволниха. Така че, Байрън, ти поемаш. — Забелязвам шока по лицето му и се усмихвам. — А на всички вас, които ме смятахте за коравосърдечна гаднярка, искам да се извиня. — Завъртам се към смълчаните си колеги. — Много съжалявам. Знам, че не бях права, но се стараех да постигна най-доброто. Чao и успех на всички. — Вдигам ръка.

— Благодаря, Лекси — отвръща с неудобство Мелани. — Благодаря ти, че опита.

— Да, благодаря — обажда се Клер, която не можеше да повярва на думите ми, докато говорех.

За моя огромна изненада някой започва да ръкопляска. И в следващия миг всички ме аплодират.

— Престанете. — Очите ми парят и аз мигам, за да прогоня сълзите. — Глупаци такива! Аз не постигнах нищо. Провалих се.

Поглеждам Фи, а тя ръкопляска най-силно от всички.

— Както и да е. — Успявам да се овладея. — Както вече ви казах, уволниха ме, затова отивам до близката кръчма да се напия. Иска ли някой да дойде с мен?

Към три часа сметката в бара е около триста кинта. Повечето от колегите се върнаха в офиса, включително и Байрън, който ту влизаше, ту излизаше от кръчмата и молеше хората да се върнат на работа в продължение на цели четири часа.

Получи се едно от най-готините партита, на които съм била. Когато извадих платинената кредитна карта Амекс, надуха музиката за нас, донесоха ни мезе, а Фи изнесе реч. Ейми изпълни караоке версия на „Кой иска да е милионер“ на Франк Синатра, след това я изгониха от бара, защото се усетиха, че е малолетна. (Казах й да се върне в офиса и да ме чака там, но тя май кривна към „Топ Шоп“.) След това две момичета, които почти не познавах, направиха фантастична имитация на Саймън Джонсън и сър Дейвид Олбрайт. Очевидно случката е била на Коледа, но аз не я помня. Всички се забавляваха страхотно и аз бях единствената, която не се напи. Нямаше как, защото в четири ми предстоеше среща с Кен Алисън.

— И така — Фи вдига чашата. — За нас. — Чуквам се с Дебс и Каролин. Останали сме само четирите. Също като едно време.

— За безработицата — заявява строго Дебс и вади чадърче от косата си. — Не че те обвиняваме, Лекси — бърза да добави тя.

Отпивам гълтка вино и се навеждам напред.

— Добре, момичета. Трябва да ви кажа нещо. Само че не искам да го споменавате пред никого.

— Какво? — заблестяват очите на Каролин. — Да не си бременна?

— Не, глупачке! — Зашепвам: — Направих сделка. Това се опитвах да обясня на Саймън Джонсън. Една компания иска да използва старите ни ретро дизайнни. Иска да пусне ограничена версия. Ще използват името „Делър“, ще пуснат страховта реклама... ще бъде невероятно! В момента адвокатът подготвя документите. Трябва само да подпишем договора.

— Страшотно, Лекси! — Дебс ми се струва объркана. — Как ще стане, след като си уволнена?

— Директорите ми дават лиценза за стария дизайн, и то за никакви пари. Толкова са глупави! — Посягам към един пелмен, но го оставям, защото съм твърде развлечена, за да ям. — Това може да е просто началото! Има толкова богат архивен материал. Ако се получи, ще можем да се разраснем, да вземем хора от стария екип... да станем истинска компания.

— Не мога да повярвам, че не се интересуват. — Фи клати глава.

— Напълно са отписали мокетите и подовите покрития. Интересуват ги единствено системите за домашно забавление. Нищо, така е дори по-добре! Те ми дават лицензите почти без пари. А печалбата ще бъде за мен. И за хората, които работят за мен.

Поглеждам ги и чакам да се усетят.

— Ние ли? — грейва Дебс. — Искаш да работим за теб ли?

— Ако искате — отвръщам с неудобство. — Помислете си първо, просто ви давам идея...

— Аз съм съгласна — заявява без колебание Фи. Отваря пакетче чипс и натъпква цяла шепа в устата си. — Само че, Лекси, все още не разбирам какво става. Те не се ли зарадваха, когато им каза за сделката? Не се ли запалиха?

— Дори не попитаха с кого е. — Свивам рамене. — Решиха, че става въпрос за някой от проектите на Ерик. — Казаха, че нямало начин да спася отела с няколко апартамента! — имитирам аз Саймън Джонсън.

— А коя е компанията? — питат Дебс. — Хайде, кажи. Поглеждам Фи и не успявам да сдържа усмивката си.
— „Порше“.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Всичко е готово. Притежавам официалния лиценз на дизайна на „Мокети Дельър“. Вчера се срещнах с юриста, днес сутринта още веднъж. Всичко е подписано и аз направих банковия превод. Утре имам среща с Джеръми Нортпул и ще подпишем сделката с „Порше“.

Пристигам си вкъщи все още под влиянието на адреналина. Трябва да се обадя на момичетата, за да им разкажа какво става. След това да помисля къде да се установим. Трябва ни офис, по възможност евтин и на удобно място. Може би в Балам.

Можем да си сложим пъстроцветни светлини, казвам си аз, обзета от радост. Защо не. Офисът ще си бъде наш. А в тоалетната ще има прилично огледало, на което да можем да се гримираме. Докато сме на работа, ще свири музика.

От кабинета на Ерик долитат гласове. Значи се е върнал от Манчестър, докато съм била при юриста. Надниквам през отворената врата и виждам, че всички ръководни кадри от службата му са се скучили около масичката за кафе, а в средата се вижда празен кафеник. Клайв е тук, шефката на отдел „Кадри“, Пени и един тип, който се казва Стивън, за когото така и не успях да разбера с какво точно се занимава.

— Здрави! — Усмихвам се на Ерик. — Добре ли мина пътуването?

— Чудесно. — Той кима и ме поглежда учуден. — Ти не си ли на работа?

— Ще ти обясня... по-късно. — Оглеждам съbralите се и тъй като се чувствам великолепно след успешното утро, предлагам: — Да ви донеса ли още кафе?

— Джана ще донесе, мила — поглежда ме неодобрително Ерик.

— Няма проблем. Аз съм свободна.

Отивам в кухнята и си пея, докато наливам гореща вода, пращам есемеси на Фи, Каролин и Дебс, за да им кажа, че всичко е минало добре. Довечера ще се видим и ще обсъдим всичко. Каролин ми пусна

имейл днес сутринта, за да ми каже колко е възторжена, да ми разкаже за новите си идеи и за възможни нови сделки. А Дебс драпа със зъби и нокти да стане пиар.

Ще сме страхотен екип. Знам го със сигурност.

Връщам се в кабинета на Ерик с пълен кафеник и започвам да наливам дискретно, докато слушам разговора им. Пени държи списък с хората, а срещу всеки е написала никакви цифри.

— Според мен Сали Хедж не заслужава нито повишение, нито премия — обяснява тя, докато наливам. — Твърде посредствена е. Благодаря, Лекси.

— Сали ми харесва — намесвам се аз. — Знам, че напоследък майка ѝ беше тежко болна.

— Така ли? — Пени прави физиономия, с която очевидно иска да покаже, че ѝ е все едно.

— Лекси се сприятелива с всички секретарки и обикновени служители, когато дойде в офиса — смее се Ерик. — Много я бива в тези нещица.

— Не са никакви „нещица“! — сопвам се, ядосана от пренебрежителното му отношение. — Просто съм си приказвала с нея. Тя е много интересен човек. Знаете ли, че за малко не е попаднала в националния отбор по гимнастика? Може да прави предно кълбо на грела.

Всички се ме зяпнали в пълно недоумение.

— Както и да е. — Пени отново се навежда над листа. — Разбрахме се. Този път няма повишение, нито премия, след Коледа ще мислим пак. Следващият е Деймиън Грийнслейд...

Знам, че това не ми влиза в работата, но не мога да премълча. Представям си как Сали очаква премиите. А когато разбере, ще остане толкова разочарована.

— Извинете! — Трясвам кафеника на поставката му и Пени се сепва изненадана. — Може ли да кажа нещо? Работата е там, че... премията може да не е кой знае какво за възможностите на фирмата. В интерес на истината тя е капка в морето, но за Сали Хедж сумата е от огромно значение. Някой от вас помни ли времето, когато сте били млади и бедни и сте се опитвали да се изкачите на върха? — Оглеждам мениджърите на Ерик, облечени в скъпи дрехи, накичени със скъпи аксесоари. — Защото аз помня онова време.

— Лекси, всички знаем, че си нежна душа — извива очи Стивън.

— Какво се опитваш да ни кажеш, че трябва да сме бедни ли?

— Изобщо не казвам, че трябва да сте бедни! — Опитвам се да сдържам раздразнението си. — Опитвам се да ви накарам да си припомните какво е да си на дъното. Всички сте много далече от това. — Разпервам ръце. — Но аз знам какво е. Имам чувството, че се е случило преди шест седмици. Аз бях бедно момиче. Нямах пари, с нетърпение чаках премиите и се питах дали някога ще се промени, докато стоях под проливния дъжд... — Неочаквано усещам, че съм се отнесла. — Както и да е. Мога само да ви кажа, че колкото и да ѝ дадете като премия, тя ще бъде щастлива и доволна.

Всички мълчат. Поглеждам Ерик и забелязвам, че той ме наблюдава с изкуствена усмивка.

— Така. — Пени извива вежди. — Ще се върнем отново на Сали Хедж. — Тя отбелязва нещо на листа.

— Благодаря. Не исках да ви прекъсвам. Продължавайте. — Грабвам кафеника и се опитвам да изляза безшумно от стаята, но се спъвам в куфарче, което някой е зарязал на пода.

Може да дадат премия на Сали Хедж, а може и да не ѝ дадат. Аз поне казах онова, което мислех. Посягам към вестника и тъкмо го разгръщам, за да прегледам наемите, когато Ерик излиза от кабинета.

— Здрави — обаждам се аз. — Да не би да си почивате?

— Лекси. Искам да ти кажа няколко думи. — Той ме повежда към спалнята и затваря вратата, а противната усмивка е все още лепната на лицето му. — Моля те, повече не си позволявай да се намесваш в моята работа.

Господи, той май е вбесен.

— Ерик, много се извинявам, че прекъснах съвещанието ви — отвръщам бързо. — Просто изразих мнението си.

— Не ми трябва мнението ти.

— Не е ли хубаво да обсъждаме някои неща? — питам удивена.

— Дори в случаите, когато не сме на едно мнение? Че тъкмо това поддържа връзката между двама съпрузи. Разговорите!

— Не съм съгласен.

Изстрелва думите остро и грубо. Усмивката продължава да трепка по лицето му, също като маска, сякаш се опитва да скрие колко е вбесен. В този момент имам чувството, че от очите ми се вдига

пелена. Аз не познавам този човек. Не го обичам. Нямам представа какво търся в дома му.

— Ерик, много се извинявам. Няма... няма да се повтори. — Приближавам до прозореца и се опитвам да събера мислите си. След това се обръщам към него: — Мога ли да те попитам нещо, след като така и така започнахме този разговор? Кажи ми честно, какво мислиш за нас, за брака ни? За отношенията ни?

— Мисля, че имаме напредък — кима Ерик и настроението му видимо се подобрява, сякаш сме преминали на въпрос, включен в дневния ред. — Ставаме по-интимни... ти имаш проблясъци... научи всичко необходимото от наръчника... според мен нещата си идват на мястото. А това е чудесно.

Имам чувството, че говори за бизнес. Все едно е подготвил пауърпойнт презентация с графики, които илюстрират щастиято ни. Как е възможно да е така, след като изобщо не се интересува какво мисля?

— Ерик, много се извинявам. — Въздъхвам дълбоко и се тръшвам на велурения стол без облегалка. — Просто не съм съгласна с теб. Изобщо не сме станали по-интимни. Мисля, че сега е моментът да призная, че нямам никакви проблясъци. Изльгах те.

Ерик ме гледа потресен.

— Изльгала си ме? Защо?

Защото или трябваше да те изльжа, или да се нахвърля на сметановата планина.

— Най-добре да си кажем истината — опитвам се да импровизирам. — Истината е, че не съм си спомнила абсолютно нищо. Ти си все още мъж, с когото се запознах преди няколко седмици.

Ерик присяда тежко на леглото и двамата мълчим. Посягам към черно-бялата снимка на двамата от сватбата. Вдигнали сме чаши, усмихваме се и на пръв поглед изглеждаме неземно щастливи. За пръв път се вглеждам внимателно и забелязвам напрежението, стаено в очите ми.

Вече ми е ясно колко щастлива съм била. Интересно, кога ли съм разбрала, че съм допуснala грешка?

— Ерик, нека си кажем истината. — Въздишам и оставям снимката на камината. — Просто не се получава. Нито за мен, нито за

теб. Аз съм с мъж, когато не познавам, а ти си с жена, която не помни абсолютно нищо.

— Това няма значение. Създаваме нов брак. Започваме отново.

— Той размахва ръце, за да подчертава думите си. Имам чувството, че всеки момент ще заговори за брака в еднообемните пространства.

— Нищо подобно — клатя глава. — Не мога да продължавам по този начин.

— Можеш, мила. — Ерик веднага преминава на режим „загрижен съпруг на умствено разстроена жена“. — Да не би да се напрягаш прекалено много? Почини си.

— Не ми трябва почивка! Искам да бъда себе си! — Изпъвам гръб и разбирам, че повече не мога да крия разочарованието си. — Ерик, аз не съм момичето, за което си се оженил. Нямам представа коя съм била през последните три години, но това не съм била истинската аз. Аз обичам пъстрите цветове. Обичам бъркотията. Обичам... — Размахвам ръце. — Обичам спагети! През всичкото това време не съм била гладна за успех, просто съм била гладна.

Ерик не може да повярва.

— Мила — казва той. — След като означава толкова много за теб, ще ти купим спагети. Ще накарам Джана да поръча...

— Изобщо не става въпрос за спагетите. Ерик, ти просто не разбиращ. През последните няколко седмица играех роля. Не мога повече. — Посочвам огромния еcran. — Не си падам по тези високотехнологични играчки. Честно казано, предпочитам да живея в къща.

— В къща ли? — Ерик ме поглежда ужасен, сякаш съм му съобщила, че искам да живея с глутница вълци и да родя вълчета.

— Този апартамент е фантастичен, Ерик. — В този момент се чувствам виновна, че омаловажавам постижението му. — Той е невероятен и аз искрено му се възхищавам. Просто не съм създадена да живея в... еднообемни пространства.

Боже! Просто не мога да повярвам. Аз направих неговия жест.

— Шокиран съм, Лекси — ококорил се е той. — Нямах представа, че си се чувствала по този начин.

— Но най-важното е, че ти не ме обичаш. — Гледам го право в очите. — Не обичаш мен.

— Напротив, обичам те! — Той започва да си връща самообладанието. — Знаеш, че те обичам. Ти си талантлива, красива...

— Мислиш, че съм красива ли?

— Точно така. — Той май е обиден. — Разбира се!

— Мислиш, че колагеновите ми устни са красиви — поправям го аз и клатя глава. — Че фасетките на зъбите ми са добре поставени, че косата ми е професионално изправена.

Ерик мълква. Забелязвам, че не може да повярва на чутото. Сигурно съм му казала, че всичко по мен е естествено.

— Трябва да се изнеса. — Отдръпвам се на няколко крачки и свеждам поглед към килима. — Много се извинявам, но напрежението е прекалено голямо.

— Май прибръзахме — заявява накрая той. — Може би да се разделим за кратко... След седмица или две всичко ще ти се избистри и тогава ще поговорим отново.

— Да — кимам аз. — Може би.

Чувствам се странно, докато си прибирам нещата. Това не е моят живот. Това е животът на друго момиче. Натъпквам абсолютния минимум в куфарите „Гучи“, които открих в гардероба — бельо, дънки, няколко чифта обувки. Чувствам, че нямам право да посягам към бежовите маркови костюми. А и честно казано, не ги искам. Тъкмо довършвам, когато усещам, че не съм сама. Обръщам се и виждам Ерик на вратата.

— Трябва да изляза — обяснява той. — Ти ще се справиш ли?

— Да, ще се справя. Ще взема такси до Фи. Тя ще се прибере рано от работа. — Дръпвам ципа на куфара и се намръщвам при този звук, който вещае края на всичко. — Ерик, благодаря ти, че... че ме изтърпя. Знам, че и на теб ти е било трудно.

— Много държа на теб. Сигурно го знаеш. — В очите му личи истинска болка и аз започвам да се чувствам виновна. Само че не мога да остана с някого единствено от чувство за вина или защото може да кара моторница. Ставам, раздвижвам се и оглеждам просторната, безупречно подредена стая. Специалното легло от известен дизайнер, вградения екран, гардеробната с милиони дрехи. Сигурна съм, че докато съм жива, няма да живея в такъв лукс. Сигурно съм напълно луда. Погледът ми попада на леглото и си спомням нещо.

— Ерик, аз прописквам ли насын? — питам небрежно дори. — Случайно да си забелязал?

— Да, пропискваш — кима той. — Дори ходихме на лекар. Той предложи да ти продуха назалните пътища със солена вода и ти предписа щипка за нос. — Той се насочва към едно от чекмеджетата и вади кутия с някакво противно приспособление. — Искаш ли я?

— Не — отвръщам след кратко колебание. — Благодаря ти.

Така. Значи взела съм правилното решение.

Ерик оставя щипката за нос. Колебае се — след това се приближава и ме прегръща неумело. Имам чувството, че следвам напътствията от наръчника: Раздяла (прощална прегръдка).

— Чао, Ерик — изричам, притиснала нос към скъпата ухаеща риза. — Доскоро.

Колкото и да е смешно, готова съм да заплача. Не заради Ерик... а защото всичко е приключило. Това е краят на невероятния ми съвършен живот мечта.

Най-сетне той се отдръпва.

— Чао, Лекси. — Излиза от стаята и след секунда хлопва външната врата.

Час по-късно съм си събрала всичките неща. Накрая не устоявам и натъпквам още един куфар с бельо „Ла Перла“, гримове на „Шанел“ и козметика за тяло. Третият куфар е пълен с палта. Че кой друг ще ги иска? На Ерик няма да му трябват. Освен това запазих чантата на „Луи Вюитон“, заради едно време.

Много ми е трудно да се сбогувам с Джана. Прегръщам я и тя измърморва нещо на италиански, докато ме милва по косата. Струва ми се, че тя разбира какво става.

Ето че съм съвсем сама. Повличам куфарите към хола и си поглеждам часовника. Остават още няколко минути до пристигането на таксито. Все едно че си тръгвам от скъп бутиков хотел. Престоят тук беше изключителен, а пък оборудването — направо невероятно. Но тук така и не се почувствах като у дома си. Въпреки това ми става мъчно, когато излизам на терасата за последен път и заслонявам очи. Спомням си, че когато пристигнах тук, си казах, че това е истински

рай. Ерик ми приличаше на древногръцки бог. Все още помня обзелата ме еуфория.

С въздишка се връщам вътре. Значи съвършеният живот не ти се поднася на тепсия.

Което означава, че в предишния си живот не съм била Ганди.

Докато заключвам вратата на терасата, ми хрумва, че трябва да се сбогувам с домашния си любимец. Включвам екрана и кликвам върху „Домашни любимци“. Включвам котето, наблюдавам го как си играе с кълбото и му се радвам.

— ЧАО, Артър — махам му аз. Знам, че не е истинско, въпреки това ми е жал за него, защото е в плен на виртуалния свят.

Може би трябва да кажа довиждане и на Титан. Включвам „Титан“ и щом огромният паяк се показва на екрана и се надвесва над мен като чудовище, се отдръпвам.

Господи!

Обзета от ужас, отстъпвам назад и в следващия момент чувам трясък. Брътвам се с разтуптяно сърце и виждам какофония от стъкло, пръст и нещо зелено.

Браво. Направо супер. Съборих едно от специалните цветя. Противна орхидея или каквото е там. Гледам ужасена пораженията, а на екрана се появява яркосин надпис на зелен фон и започва да присветва: *Проблем. Проблем.*

Този апартамент наистина се опитва да ми подскаже нещо. Може пък да се окаже безкрайно интелигентен.

— Съжалявам! — казвам на висок глас. — Знам, че създавам проблеми, но си отивам! Вече не ти се налага да ме търпиш!

Вземам метла от кухнята, събирам счупеното и го хвърлям в кофата. След това откривам лист и пиша бележка на Ерик.

„Скъпи Ерик,
Счупих орхидеята. Много се извинявам.
Освен това скъсах канапето. Прати ми сметката.

Твоя Лекси.“

На вратата се звъни тъкмо когато се подписвам и подпирам страницата на новия стъклен леопард.

— Ало. — Вдигам слушалката на домофона. — Бихте ли се качили на последния етаж?

Имам нужда някой да ми помогне с багажа. Един господ знае какво ще каже Фи, още повече че я предупредих, че ще занеса само най-необходимото. Излизам на площадката и се заслушвам в приближаващия асансьор.

— Ех! — обаждам се аз, когато вратата се отваря. — Много се извинявам, но имам доста... — И в този момент сърцето ми замира.

Пред мен не е таксиметровият шофьор. Пред мен се изправя Джон.

Облечен е в обичайните дънки и тениска. Тъмната му коса стърчи, а по лицето му има белези от възглавница, сякаш е спал накриво. Няма нищо общо с безупречния Ерик, облечен в „Армани“.

— Здрави — поздравявам и усещам, че гърлото ми е сухо. — Какво...

Лицето му е строго, тъмните очи напрегнати, както винаги. В този момент си припомням първия път, когато се срещнахме, долу на паркинга, когато той непрекъснато ме оглеждаше, сякаш не можеше да повярва, че не го помня.

Сега разбирам защо е изглеждал толкова отчаян, след като съм му разказала за страхотния си съпруг Ерик. Сега вече разбирам доста неща.

— Звънях ти в службата — обяснява той. — Там казаха, че си вкъщи.

— Да. Станаха разни неща в службата.

Цялата съм напрегната. Не мога да срещна очите му. Нямам представа защо е дошъл. Отстъпвам крачка, забождам поглед в пода, стискам ръце и притаявам дъх.

— Трябва да ти кажа нещо, Лекси. — Джон си поема дълбоко дъх и всеки мускул по тялото му се стяга. — Трябва да ти се извиня. Не биваше да те притискам и преследвам. Просто не беше честно.

Шокирана съм. Съвсем не очаквах подобно нещо.

— Много мислих — продължава бързо той. — Разбирам, че ти е било безкрайно трудно, а аз никак не ти помогнах. Права си... Наистина си права. — Той замълчава. — Аз не съм ти любовник. Аз съм просто човек, с когото си се запознала преди броени дни.

Той изтъква фактите с равнодушен глас и аз усещам как и гърлото ми се надига буца.

— Джон, не съм искала...

— Знам. — Той вдига ръка и гласът му става по-нежен. — Всичко е наред. Знам какво си имала предвид. За теб беше най-трудно.

— Пристъпва към мен и ме поглежда в очите. — Освен това исках да ти кажа, че... не се самонаказвай, Лекси. Ти даваш най-доброто от себе си. То трябва да е достатъчно.

— Да. — Гласът ми е станал дрезгав. — Опитвам се.

Господи, ще се разплача. Джон разбира и се отдръпва, сякаш за да ми направи място.

— Как мина в службата със сделката?

— Добре — кимам аз.

— Браво. Радвам се за теб.

Кима като някоя кукла и се кани да се обърне и да си тръгне. А все още не знае.

— Напускам Ерик — изричам истината. — Тъкмо си тръгвах. Събрала съм си багажа, таксито ще дойде...

Не исках да видя реакцията на Джон, но просто не устоях. По лицето му грива надежда. След това угасва.

— Радвам се — отвръща той. — Сигурно ти трябва време, за да премислиш всичко. Предстои ти нов живот.

— О, Джон... — Гласът ми звучи дрезгаво, да не говорим, че нямам представа какво искам да кажа.

— Недей. — Той клати глава и успява да се усмихне. — Ние изпуснахме нашето време.

Не е честно.

Не е.

През прозореца зад Джон виждам черно такси да влиза на паркинга. Джон проследява погледа ми и аз забелязвам как пребледнява. Когато се обръща към мен, е отново усмихнат.

— Ще ти помогна да свалиш багажа.

След като багажът ми е качен в таксито и съм дала на шофьора адреса на Фи, заставам срещу Джон и нямам представа как ще си вземем сбогом.

— И така...

— И така... — Той докосва ръката ми. — Погледни се само.

— Ами ти... — прегълъщам аз. — Погледни се и ти.

С разтреперани колене влизам в таксито и се протягам към вратата. Не успявам да я затворя веднага, бълсвам я по-силно и се чува ужасен трясък.

— Джон? — Вдигам поглед към мястото, където е застанал. — Двамата с теб... добре ли ни беше?

— Много. — Гласът му е толкова тих, че едва долавям отговора. Когато кима, забелязвам и любовта, и тъгата. — Наистина много.

По бузите ми рукат сълзи, а стомахът ме присвива от остра болка. Започвам да се размеквам. Мога да отворя вратата, мога да му кажа, че съм си променила решението...

Не, не мога. Не мога просто да хукна от един мъж, когото не помня, към друг.

— Трябва да тръгвам — прошепвам и се обръщам, за да не го виждам повече. Притискам очи. — Трябва да тръгвам. Трябва да тръгвам.

Затварям тежката врата. Таксито бавно потегля.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Светът наистина е полудял. Ще ви дам и доказателство. Докато влизам в „Ландриджес“ и развивам цикламения си шал, потривам очи. Едва 16 октомври е, а коледната украса е навсякъде. Коледната елха е цялата покрита с дрънкулки, на мецанина има хор, който не спира да припява.

Скоро приготвленията за Коледа ще започнат още от първи януари. Или пък ще организират допълнителна Коледа по средата на годината. Или защо да не е Коледа непрекъснато, дори през лятото.

— Специална цена за подаръчните комплекти на „Калвин Клейн“ — повтаря отегчено момиче в бяло и аз криввам настрани, за да не ме напръска. След като Дебс поразмисли, се оказа, че обича парфюм. Може пък да й купя.

— Да, ако обичате — обръщам се към момичето и то за малко да падне от изненада.

— За подарък ли е? За празниците? — Девойката се втурва зад щанда, преди да съм решила нещо друго.

— За подарък, но не за празниците.

Докато тя опакова, аз се оглеждам в огледалото зад нея. Косата ми е все още дълга и лъскава, макар и не в онзи наситен нюанс като преди. Облечена съм в дънки и зелена жилетка, с удобни кожени гumenки. Нямам никакъв грим, на лявата ръка не нося пръстен.

Харесва ми онова, което виждам. Харесвам живота си.

Може би животът ми вече не е мечта. Може и да не съм милионерка, която живее в просторен апартамент, от който се вижда цял Лондон.

Но пък Балам е приятно място. Най-хубавото е, че офисът ми е на горния етаж, така че не ми се налага да пътувам. Може би затова не се побирам вече в онзи малък размер дънки. Сигурно и защото всяка сутрин изяждам по три препечени филийки.

За три месеца бизнесът потръгна толкова добре, че понякога ми се иска да се ошипя. Договорът с „Порше“ стана и от пресата

проявяват страхотен интерес. Сключих още една сделка за снабдяването на ресторантска верига, а днес Фи продаде любимия ми дизайн — на оранжеви кръгове — на нашумял СПА център.

Плащам парфюма, грабвам си чантата и тръгвам да обиколя магазина. Минавам покрай неприлично високи обувки и се сещам за Розали. Не мога да не се усмихна. Щом разбра, че двамата с Ерик се разделяме, Розали заяви, че няма да вземеничия страна, че аз съм най-близката ѝ приятелка и тя ще бъде моята опора, моята скала.

Веднъж дойде да ме види. Закъсня с цял час, защото новата ѝ навигационна система не познавала кварталите на юг от реката, а след това остана силно травматизирана от уличните банди, които вилнеели в този район. (Две хлапета по на осем се разправяли на висок глас.)

Тя обаче се справи по-добре от мама, която благополучно отказа всички посещения заради болести на кучетата. Все още не сме разговаряли с нея след последния път, когато ходих да я видя.

Затова пък Ейми ме държи в течение. В деня след посещението ми, без да каже и дума, мама събрала една камара дрешки с къдрички и ги изпратила в „Оксфам“. След това си записала час на фризьор. Сега е с къса коса, която много ѝ отива, и си е купила модерни панталони. Освен това повикала човек, който да ликвидира сухата плесен и да отнесе някъде плочките на татко.

Знам, че отстрани не изглежда кой знае какво. Само че в света на мама това са гигантски крачки.

А най-хубавото е, че Ейми се справя блестящо в училище! Незнайно как е успяла да се запише в бизнес курса за напреднали и учителката ѝ не може да повярва какви резултати постига. По Коледа ще дойде да поработи с нас, а аз нямам търпение да се видим.

Що се отнася до Ерик... въздишам всеки път, когато се сетя за него.

Той все още си мисли, че сме разделени временно, въпреки че аз се свързах с адвоката му, за да уреди развода. Около седмица след като се изнесох, той ми изпрати напечатан документ, озаглавен: „Лекси и Ерик: Наръчник за раздяла“. Предлага да си организираме среща на високо равнище всеки месец. Засега не сме провели нито една. В момента не мога да се виждам с него.

Нямам сили да прочета и статиите в наръчника, озаглавени: „Секс при раздяла: изневяра, самозадоволяване, помирение и др.“

Други ли? Какво, за бога...

Недей! Дори не си го помисляй. Няма никакъв смисъл да се връщам към миналото. Няма смисъл да си бълскам главата над онова, което е било. Както казва Фи, трябва да гледаме напред. Много съм добра в това отношение. През повечето време имам чувството, че миналото е един друг свят, който е запечатан в главата ми и няма начин да излезе.

Спирал на щанда за аксесоари и купувам алена лачена чанта за Фи. След това се качвам на горния етаж и избирам тениски в стила на седемдесетте за Каролин.

— Празнично греяно вино? — Мъж в шапка на Дядо Коледа предлага поднос с чашки и аз посягам към една. Продължавам напред и разбирам, че съм се объркала и съм навлязла в отдела за мъже. Няма значение. Не бързам. Обикалям още няколко минути, отпивам от ароматното червено вино, слушам коледните песни и наблюдавам пъстроцветните светлини...

Господи, ето че и на мен ми подейства. Усещам коледното настроение. Лоша работа. Едва октомври е. Трябва да си тръгна, преди да започна да купувам коледни сладкиши, сидита с песните на Бинг Кросби и да се питам дали няма да пуснат по телевизията „Магьосникът от Оз“. Тъкмо се оглеждам, за да оставя някъде чашката, и чувам весел глас:

— Здравейте отново!

Жената е с късо подстригана руса коса и сгъва пастелни пуловери в отдела на „Ралф Лорън“.

— Здравейте — отвръщам колебливо. — Познаваме ли се?

— О, не — усмихва се тя. — Помня ви от миналата година.

— Миналата година ли?

— Бяхте тук и купихте риза за вашия... човек. — Тя поглежда ръката ми. — Подарък за Коледа. Говорихме си дълго, докато опаковах подаръка. Никога няма да забравя.

Поглеждам я и се опитвам да си представя. Аз съм застанала тук, за да напазарувам за Коледа. Старата Лекси сигурно е била в бежов делови костюм, сигурно е бързала и е била намръщена от притеснение.

— Много се извинявам. Имам ужасна памет. Какво съм казала?

— Не се притеснявайте! — смее се тя. — Как да помните? Аз ви запомних, защото бяхте толкова... — замълчава и задържа пуловера.

— Може да ви се стори глупаво, но ми се сторихте толкова влюбена.

— Ясно — кимам аз. — Ясно. — Отмятам кичур коса, налагам си да се усмихна и да си тръгна. Просто съвпадение, нищо повече. Не е кой знае какво. Хайде, усмихни се и си върви.

Само че докато стоя пред щанда, а до мен мигат пъстрите светлини и хорът пее, а странна руса жена ми напомня какво съм правила миналата Коледа, заровените чувства изплуват и се опитват да се надигнат. Чекмеджето започва да проскърцва в опит да се отвори и аз не мога повече да държа миналото на тъмно.

— Въпросът може да ви се стори... странен... — Потривам горната си устна. — Казах ли как се казва?

— Не. — Жената ме поглежда с любопитство. — Само казахте, че ви е събудил за нов живот. Преди това не било така. Бяхте толкова щастлива, направо възторжена. — Тя оставя пуловера и ме поглежда с огромно любопитство. — Не помните ли?

— Не.

Нещо се свива в гърлото ми. Ставало е въпрос за Джон. Джон, за когото се опитвах да не мисля всеки ден, откакто си тръгнах.

— Какво му купих?

— Тази риза, доколкото си спомням. — Тя ми подава бледозелена риза, след това се обръща към друг клиент. — Какво да ви покажа?

Аз оглеждам ризата и опитвам да си представя Джон в нея. Нали аз съм му я избрала. Опитвам се да си припомня изпитаното щастие. Дали не е от виното, дали не е просто умората в края на дълъг изтощителен ден? Просто не мога да оставя ризата. Не мога.

— Ще я купя — заявявам, веднага щом жената се освобождава.
— Не я опаковайте.

Не знам какво ми става. Докато излизам от „Ландриджес“ и чакам такси, все още стискам зелената риза, а после я притискам до лицето си като някакво спасение. Главата ми бръмчи, светът се върти бясно около мен, имам чувството, че се разболявам от грип.

Някакво такси спира и аз се качвам на автопилот.

— Накъде? — пита шофьорът, но аз не го чувам. Не мога да спра да мисля за Джон. Бръмченето в главата ми се усилва, а аз стискам

ризата...

Тананикам си.

Нямам представа какво прави главата ми. Тананикам си непозната мелодия. Знам, че тази мелодия ме свързва с Джон.

Тази мелодия ми напомня за Джон. Тя е Джон. Научила съм я от него.

Затварям очи и отчаяно се опитвам да проследя откъде изникна... и тогава, като светлина в мрака, споменът се появява. Да, спомен.

Спомням си нещо. Спомням си го него. Двамата сме заедно. Въздухът мирише на сол, брадичката му драска, сив пуловер... и тази мелодия. Точно така. Това е само миг, нищо повече.

Само че той е моят миг. Само мой.

— Миличка, накъде? — Шофьорът се е обърнал и е отворил преградното стъкло.

Поглеждам го така, сякаш говори на чужд език. Не искам да допусна нищо друго в главата си, трябва да задържа този спомен, трябва да го пазя...

— За бога! — Той извива очи. — На-къ-де?

Има само едно място, към което да се отправя.

— Към... към... Хамърсмит.

Той се обръща, включва на скорост и потегляме.

Докато таксито пресича Лондон, аз седя с изпънат гръб и стискам колана. Имам чувството, че в главата ми има безценна течност и ако я разклатя, ще се изсипе. Не мога да мисля за нея — да не би да се изпари. Не мога да говоря, нито да поглеждам през прозореца, иначе ще отлети. Трябва да запазя спомените си непокътнати. Трябва да му разкажа.

Пристигаме на улицата на Джон, аз подавам някакви пари на шофьора и слизам. В този момент си казвам, че първо трябваше да му звънна. Вадя мобилния, набирам номера му. Ако не си е у дома, ще отида там, където е в момента.

— Лекси — обажда се той.

— Аз съм тук — възкликовам. — Спомних си.

Той мълчи. Но аз чувам стъпките му вътре. В следващата минута входната врата се отваря и той застава пред мен — в поло, дънки и стари гumenки.

— Спомних си нещо — изстрелявам аз, без да му дам възможност да каже и дума. — Спомних си една мелодия. Не я знам, но знам, че съм я слушала с теб, някъде на плажа. Сигурно сме ходили на плаж. Слушай! — започвам да си тананикам. — Помниш ли?

— Лекси... — Той вдига ръце. — За какво говориш? Къде носиш тази риза? — Отново я поглежда. — Моя ли е?

— Чула съм песента с теб на плажа! Сигурна съм. — Знам, че говоря несвързано, но не мога да се овладея. — Помня соления въздух, помня, че брадичката ти драскаше, че мелодията звучеше така... — Отново започвам да тананикам, знам, че мелодията започва да ми се губи. Най-сетне се отказвам и го поглеждам с надежда. Той се е намръщил, но ми се струва учуден.

— Не си спомням — отвръща той.

— Ти не помниш? — Впивам поглед в него вбесена, неспособна да повярвам. — Ти не помниш? Я стига! Мисли! Беше студено, но на нас ни беше топло, не се беше бръснал, беше със сив пуловер...

Лицето му ненадейно се променя.

— Господи! Когато ходихме в Уитстейбъл. Това ли помниш?

— Не знам. — Вдигам безпомощно рамене. — Може би.

— Ходихме до Уитстейбъл за един ден. — Той кима. — Бяхме на плажа. Беше страшен студ, носехме си радио... я пак запей.

Изобщо не трябваше да споменавам мелодията. И без това не мога да пея. Силно смутена, започвам да тананикам отново. Един господ знае какво ще излезе този път.

— Чакай. Не я ли пускаха тази песен навсякъде? „Кофти ден“.

Той започва да тананика и аз имам чувството, че сънят ми се превръща в реалност.

— Да! — писвам аз. — Точно това е! Това е песента.

И двамата мълчим, а Джон потрива лицето си и ми се струва умислен.

— Значи това е всичко, което помниш? Една мелодия.

Така го казва, че се чувствам като истинска глупачка, задето съм хукнала да прекося половин Лондон. И в този момент студената истина се сблъсква с щастието ми. Той вече не се интересува от мен, животът му е продължил напред. Сигурно си е намерил ново гадже.

— Да. — Прочиствам гърлото си и се опитвам да се направя на незаинтересована. — Това е. Просто исках да ти кажа, че съм си

спомнила нещо. Ей така, да знаеш. Та... както и да е... Радвам се, че се видяхме. Чao.

Грабвам пликовете с омекнали пръсти. Бузите ми горят и аз му обръщам гръб. Толкова неудобно се получи. Трябва да се махна час по-скоро. Къде ми беше умът?

— Достатъчно ли е?

Гласът му ме изненадва. Аз се завъртам и го виждам да слиза по стълбите, лицето му е напрегнато и обнадеждено. В този момент всички преструвки отлитат. Последните три месеца отлитат. Оставаме отново само двамата.

— Ами... не знам — отвръщам накрая. — Достатъчно ли е?

— Ти решаваш. Каза, че трябва да си спомниш нещо. Искаше нишка, която да ни свърже с... нас. — Той прави нова крачка към мен.
— Сега вече имаш спомен.

— Да, и той е най-тънката нишка на света. Една мелодия. — Опитвам се да се засмея. — Също като... паяжина е. Като воал.

— Тогава дръж се за нея. — Тъмните му очи не се откъсват от моите, той слиза по стълбите и хуква към мен. — Задръж спомена, Лекси, не му позволявай да ти се изпълзне. — Щом стига до мен, ме прегръща и притиска до себе си.

— Няма — прошепвам и го притискам. Никога повече няма да му позволя да си отиде. Няма да го забравя.

Когато най-сетне вдигам глава, три деца ме наблюдават от стълбите на съседната къща.

— Ихааа — подвиква едното. — Сексии!

Избухвам в смях, въпреки че очите ми са пълни със сълзи.

— Да — съгласявам се и кимам към Джон. — Секси.

— Секси — кима той към мен и ме прегръща през кръста, а палците му нежно докосват ханша ми.

— Джон! — Притискам длан към устата си, сякаш ми е дошло неочеквано вдъхновение. — Познай какво! Спомних си още нещо.

— Какво? — Лицето му грейва. — Какво си спомни?

— Спомням си как влизам у вас... как оставяме телефоните отворени... и правим най-хубавия секс, който можеш да си представиш, при това цели двайсет и четири часа. Дори помня точната дата.

— Наистина ли? — усмихва се Джон, но ми се струва озадачен.

— Кога?

— Шестнайсети октомври 2007. Някъде към... — поглеждам часовника си. 16.57.

— Аха — усеща се той. — Разбира се. Да, и аз го помня. Беше страшна работа, нали? — Той прокарва пръст по гърба ми и аз усещам тръпка на нетърпение. — Защо ми се струва, че беше четирийсет и осем часа, а не двайсет и четири?

— Прав си — цъкam с език. — Как можах да забравя.

— Ела. — Джон ме повежда по стълбите, стиска ръката ми, а децата ръкопляскат и подвикват.

— Между другото — обяснявам аз, когато той затваря вратата. — Не съм правила хубав секс от 2004 година. Да знаеш.

Джон се смее. Той сваля полото с един замах и аз усещам прилив на страст. Тялото ми го помни, дори аз да не го помня.

— Приемам предизвикателството. — Той се приближава, поема лицето ми в длани, поглежда ме за миг, притихнал и целеустремен, докато усещам как се разтапям от желание. — Напомни ми... какво стана, след като четирийсет и осемте часа приключиха.

Не издържам повече и притеглям лицето му за целувка. Нея няма да забравя, ще я помня завинаги.

— Ще ти кажа — шептя до горещата му гладка кожа. — Ще ти кажа, когато си спомня.

Издание:

Софи Кинсела. Пожелай ми слънчогледи

ИК „Кръгозор“, 2008

Редактор: Светла Евстатиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.